

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 2 - Vong Mệnh

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 2 - Vong Mệnh	1
1. Chương Một Tổ Nữ Kiếm	1
2. Chương Hai Con Mèo Say	9
3. Chương Ba Tuyết Sơn Thần Ứng	14
4. Chương Bốn Thiếu Niên Anh Hùng	22
5. Chương Năm Xích Diễm Chưởng	31
6. Chương Sáu Âm Sát Trong Đêm	34
7. Chương Bảy Vô Vị Tiên Sinh	44
8. Chương Tám Con Ưng Khổng Lồ	53
9. Chương Chín Vây Công	57
10. Chương Mười Đổng Bùn	63
11. Chương Mười Một Vô Địch Công Tử	69

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 2 - Vong Mệnh

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: Con Vịt Thể loại: Kiếm hiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-2-vong-menh>

1. Chương Một Tổ Nữ Kiếm

Thương thể chẳng những không nhẹ mà quả rất nghiêm trọng, đổi lại là một người khác, căn bản là không thể trở về.

Lãnh Huyết đã trở về, vì chàng là Lãnh Huyết.

Bất quá, Lãnh Huyết cũng là người, với thương thể này trong vòng nửa tháng y đừng hòng đứng dậy nổi.

oOo

Toàn bộ số châu báu trong rừng được quan phủ uỷ thác cho Phong Vân tiêu cục, tiêu cục đứng đầu bốn mươi hai tiêu cục tại Hà Bắc, áp tải.

Phong Vân tiêu cục thường không tự mình hộ tiêu, chỉ là nếu trong bốn mươi hai tiêu cục bị tập kích mà đối thủ quá mạnh không thể truy bắt, lúc đó Phong Vân tiêu cục mới phái ba, bốn gã tiêu đầu xuất chinh, hàng hoá bị cướp tất nhanh chóng được đoạt trở về.

Tiêu đầu do Phong Vân tiêu cục phái ra đều có thân thủ cực cao, chưa từng thất thủ. Bất quá, đây cũng chỉ là nhân thủ đứng vào hàng thứ ba trong Phong Vân tiêu cục mà thôi.

Phong Vân tiêu cục cao thủ như mây, trong thiên hạ, đích xác không có bang phái nào có thể so sánh.

Vì vậy, trong giang hồ không ít danh sĩ muốn gia nhập Phong Vân tiêu cục, nhưng Phong Vân tiêu cục tuyển người cực nghiêm, phàm là người được chọn đều là chọn một trong trăm, cao thủ trong cao thủ.

Trở thành tiêu sư của Phong Vân tiêu cục, đó là một vinh dự, bởi vì danh khí của Phong Vân tiêu cục quả thực rất lớn.

Không ít thương khách dùng giá cao mời Phong Vân tiêu cục bảo tiêu, nhưng Phong Vân tiêu cục nhiều khi không chấp nhận.

Dưới tay Phong Vân tiêu cục là hai mươi tiêu cục tại Hà Bắc, mười hai tiêu cục tại Hà Nam, so với Tứ đại thiên trụ tức Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn, Bắc Thành võ lâm Tứ đại thế gia, thanh thế không kém, trên có Thập Kiếm sơn trang, dưới cùng Thiên hạ đệ nhất bang Trường Tiểu bang tề danh.

Cục chủ Phong Vân tiêu cục là Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu, võ công cao tuyệt, nghe nói bảo chủ Đông bảo, trại chủ Nam Trại, Trấn chủ Tây Trấn, Thành chủ Bắc Thành còn xa mới có thể ngang tay.

Ngay cả hạng cao thủ hạng ba trong Phong Vân tiêu cục cũng đã danh vang thiên hạ, do vậy các đại tiêu sư trong tiêu cục, cũng khó mà

đánh giá.

Lần đó, Hoài Dương tiêu cục gặp cướp, kẻ động thủ là Ký Bắc thất đạo. Phong Vân tiêu cục phái mười bốn tiêu sư truy sát đều thất thủ, mất mạng. Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu động nộ, phái ra hai gã nhị lưu cao thủ liền dễ dàng truy sát Ký Bắc thất đạo, danh động nam bắc, tại chân núi Côn Lôn.

Ký Bắc thất đạo thảm tử làm phái Côn Lôn rất giận dữ, nguyên trong Ký Bắc thất đạo có tam đạo là môn hạ Côn Lôn. Vì vậy, phái Côn Lôn cố ý cùng Phong Vân tiêu cục đối nghịch, liên tiếp bảy lần cướp tiêu, giết đi bốn gã tiêu sư hàng nhị lưu của Phong Vân tiêu cục.

Đến lúc này, Long Phóng Khiếu hạ Phong Vân lệnh, Phong Vân tiêu cục nhất lưu cao thủ năm người, trong đêm tập kích Côn Lôn, phá Thanh Trúc trận xông Ngũ Hành quan, đả thương Côn Lôn Nhị Nô bắt giữ Côn Lôn Tam Thiên, cuối cùng khống chế chưởng môn Côn Lôn Minh Dương Tử, làm cho trên dưới Côn Lôn phái phục tòng, không dám mảy may đụng tới Phong Vân tiêu cục nữa.

Đó chính là thực lực của Phong Vân tiêu cục.

Lần này Phong Vân tiêu cục đồng ý áp giải chuyển tiêu này không phải vì lệnh của quan phủ, mà là vì số tài vật này dùng để cứu tế một dải Hoàng Hà hơn mười vạn nạn dân.

‘Chuyện khác Phong Vân tiêu cục có thể mặc kệ, chuyện này Phong Vân tiêu cục không thể không quản’, đó là lời của Long Phóng Khiếu.

Chỉ là lần này bảo tiêu, thuần tuý là nghĩa vụ, hơn nữa là còn là chuyển tiêu khó khăn nhất.

Số lượng tiêu ngân lần này thật sự quá lớn.

Đoạn Hồn Cốc Vô Vị Tiên Sanh thề sẽ cướp chuyển tiêu này.

Trường Tiểu bang Bát đại kiếm thủ và Yến Vân song câu đã tìm chỗ phục kích.

Nga Mi Quái Phật cùng Thiếu Lâm Trường Phật đã hạ thư cảnh cáo Phong Vân tiêu cục.

Côn Lôn phái sau khi quạt khởi, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh rõ ràng cũng muốn cướp tiêu báo thù.

Đáng sợ nhất, không phải những người kẻ trên, mà là một thiếu niên, người bảy tuổi đã hạ sát cao thủ Trường Kinh Giáp, Hạ Lan Sơn Vô Địch Công Tử.

Bất quá Phong Vân tiêu cục đã tiếp nhận chuyển tiêu.

Long Phóng Khiếu một điểm chuẩn bị cũng không dám bỏ qua.

Phong Vân tiêu cục hàng nhất lưu cao thủ, trừ Long Phóng Khiếu cùng Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn, Bắc Thành, gồm hai mươi tám người.

Vì chuyển tiêu này, Long Phóng Khiếu phái bảy nhất lưu cao thủ, mười tám nhị lưu cao thủ, cơ hồ dốc toàn lực để ứng phó.

Những năm gần đây chuyển tiêu này của Phong Vân tiêu cục thật sự là quá lớn.

Ngoài ra, Phong Vân tiêu cục còn bí mật từ Đông Bảo, Tây Trấn, Bắc Thành, Nam Trại mỗi nơi cử một người âm thầm bảo vệ chuyển tiêu.

Chuyện này cả Phong Vân tiêu cục không mấy người được biết.

Hơn nữa, quan phủ còn phái đến một người trong Tứ Đại Danh Bộ, Truy Mệnh.

Truy Mệnh!

Truy Mệnh là sư huynh của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết lạnh lùng, kiên nhẫn, kiếm nhanh không tưởng, đích xác làm người khác kinh tâm động phách.

Chỉ là Lãnh Huyết còn kém Truy Mệnh nửa phần.

Nghe nói Truy Mệnh là một tên tửu quỷ, nhưng khinh công cực cao, nội công cực mạnh, thiên hạ không mấy người sánh kịp, hơn nữa mạnh nhất chính là đôi chân của y, đại khái không ai có thể chịu được một cước, và, thiên hạ chưa có người nào dưới sự truy tung của gã có thể đào vong thành công.

oOo

Rừng rậm âm u.

Trong rừng có một đoàn người, nhìn qua cách ăn mặc đều như nhau, bước đi rất nhẹ.

Tổng cộng có mười tám người.

Mười tám người một phục trang, nhìn vào khí thế cước bộ của họ, trên giang hồ chắc chắn là cao thủ.

Mười tám người đều vận trên mình một bộ thanh y, bên hông giắt một thanh kiếm, đích thị đây là Hoa Sơn Thanh sam Thập bát kiếm.

Mười tám người trong đó có mười sáu người đang khiêng tám chiếc thùng lớn, chiếc thùng làm bằng sắt, nhưng bên trong, là vô số vàng, bạc đủ để cứu tế cho nạn dân mắc thủy tai ở Hoàng Hà.

Mười sáu người, hai người một tổ, tám tổ khiêng tám chiếc thùng lớn, một gã đáng điệu thông thả đi phía trước, một hán tử anh khí bức nhân đi phía sau.

Hán tử anh khí bức nhân chợt lên tiếng: "Đại ca! Sư phụ khi nào mới đến?"

Hán tử đi phía trước đáp: "Sắp tới rồi! Lão thất! Nghe nói sư thúc đã cùng sư phụ đến!"

Một gã đang nâng thùng, thân hình cao lớn nói: "Lão đại! Phái Hoa Sơn mấy ngày gần đây cùng phái Tuyết Sơn đang tranh chấp, bất hoà bây giờ chỉ còn lại có Đại sư bá chấp chưởng Hoa Sơn, không khỏi ..."

Một gã mập mạp bên cạnh hần lên tiếng cắt ngang: "Hay! Thập Ngũ đệ! Đệ xem chưởng môn sư bá Thanh Trúc Truy Hồn Bao Trúc Tiêu là ai chứ, cho dù Tuyết Sơn Thần Ứng Tiêu Nhật Sơn cũng có dám đến Hoa Sơn gây sự? Đừng nói là người khác ..."

Thanh sam Đệ nhất kiếm Lý Thiên Hành cười nói: "Hà! Thập Tam đệ! Cũng không thể nói như vậy! Lần này sư phụ, sư thúc đích thân xuất mã, sự tình do Long Phóng Khiếu đại hiệp nhận thấy Tiêu Nhật Sơn cũng tương đối thú vị, cũng muốn dùng chuyến tiêu này nâng cao địa vị phái Hoa Sơn chúng ta, phái Hoa Sơn tuy trọng yếu, nhưng việc tranh đoạt tiêu ngân lần này quan hệ ngàn vạn tính mạng nạn dân càng trọng đại hơn."

Đột nhiên, hán tử đi cạnh Thanh sam Đệ nhất kiếm giật giọng: "Đại ca! Cẩn thận!"

Hán tử này đứng hàng thứ ba trong Thanh sam Thập Bát kiếm, vốn là người tâm cơ cẩn mật, bởi vậy gã vừa lên tiếng toàn thể nhất thời cảnh giác, giới bị xung quanh.

Ánh mặt trời xuyên vài tia yếu ớt qua các tàn lá càng làm cho khu rừng thêm âm u, quỷ dị.

Trong rừng đã tĩnh lặng đến cực điểm.

Thanh Sam Thập Bát kiếm bất động, mắt nhìn về phía trước.

Bỗng dưng, từ phía sau Thanh sam Thập Bát kiếm trên các cành cây một cây cổ thụ, hai mươi bảy bóng người vận ngân y từ không trung hạ xuống, vừa chạm đất hàng trăm phiến Âm Thanh Tử đã bắn ra, nhất thời trong rừng tràn ngập tiếng 'vù vù' đáng sợ.

Thanh Sam Thập Bát kiếm toàn thân vẫn đang hướng về phía trước, nhưng ngay khi hai mươi bảy ngân y kim câu nhân xuất hiện phía sau, cả mười tám người đồng loạt buông rơi những chiếc thùng sắt, người vừa xoay lại, song thủ lật ngang, chớp mắt toàn bộ Âm Thanh Tử đã chui vào tay.

Hai mươi bảy ngân y nhân hét lớn, phóng người lên không, Thanh Sam Đệ Nhất kiếm quát lớn: "Lão Nhị! Người cùng ngũ, lục, thất, bát, cửu đệ hộ tiêu, những người khác theo ta!"

Một hán tử vận thanh sam hô khẽ đáp ứng, Thanh Sam Đệ nhất kiếm rút kiếm giơ lên, cùng lúc mười một người trong đám cùng y lao ra ngoài.

Nhị Thập Thất Ngân y Kim Câu chính là đệ tử Tuyết Sơn phái, kim câu lấp lánh, song câu trong tay phát ra âm thanh vù vù, đáng tiếc, đối thủ của bọn chúng là Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Câu chưa xuất, Thanh Sam Thập Bát kiếm nhất tể phát tay đem toàn bộ ám khí thu được phóng trở ngược lại, bọn chúng kinh hãi kêu lên, vội vàng dương song thủ tiếp lấy, ám khí lại chui tọt vào tay, bất quá có hai tên thảm tử vì chính ám khí của mình.

Liền sau đó, Thanh Sam Thập Bát kiếm đã vọt tới.

Tuyết Sơn Nhị thập ngũ câu kim quang loá mắt, động phách kinh tâm, chỉ thấy binh khí vừa đi nửa đường nếu không phải bị ngăn cản thì bị ép lui, thậm chí ba gã câu chỉ vừa giơ lên thì yết hầu đã bị kiếm xuyên thủng.

Thanh Sam Đệ Nhất kiếm xuất kiếm xuất kiếm như bay, chớp mắt đã có ba gã chết dưới kiếm. Thanh Sam Đệ Tam kiếm lực chiến cùng một ngân y kim câu dưới tán cây, một kiếm chấm dứt sinh mệnh của gã. Thanh Sam Đệ Thất kiếm kiếm chiêu tàn nhẫn, trong nháy mắt đã đâm ngã hai địch nhân.

Tuyết Sơn Ngân Y Kim Câu hai mươi bảy người phút chốc chỉ còn mười sáu người, tự nhiên hoảng kinh, lập tức chúng thoái lui về phía sau, một thanh kiếm đang định phóng theo truy kích lập tức đình chỉ vì nghe

Thanh Sam Đệ Nhất kiếm trầm trọng thốt: "Lão Ngũ! Đề phòng ám toán!"

Thanh Sam Đệ Ngũ kiếm lập tức dừng lại, lúc này mười sáu kim câu nhân đã lui lại phía sau bảy, tám gốc đại thụ.

Đột nhiên, chỉ nghe mấy thanh âm hắt ra, mười sáu kim câu nhân của Tuyết Sơn toàn bộ ngã xuống, ngực lưng đều trở ra một điểm máu hồng.

Mười sáu kim câu nhân đồng thời trúng chiêu gục ngã, ngay cả năng lực hoàn thủ, tránh né cũng không có, đao thật nhanh, quả thật kinh nhân. Thanh Sam Đệ Tam kiếm kinh hỉ thốt: "Người tới chính là Nga Mi trường đao, Điểm thương đoản đao, Trường Đoản khoái đao Trương, Hà đại hiệp?"

Trưởng lão Nga Mi Trường đao Trương Ngũ cùng Cung Phụng Điểm Thương Đoản đao Hà Bát, trên giang hồ danh xưng Trường Đoản nhị đao, không rõ từ khi nào, Hà Bát cùng Trương Ngũ kết giao bằng hữu, ghét ác như thù, hành hiệp trượng nghĩa, khắp thiên hạ khó có đối thủ.

Chỉ là về sau Trường Đoản nhị đao bị Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh dùng khoái kiếm phá hoại, mất thấy tử thần hiện diện trên tay Thi Quốc Thanh thì được Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu kịp thời tương cứu, dùng tam chưởng đả bại Thi Quốc Thanh khiến Hà Bát, Trương Ngũ tâm phục khẩu phục, tình nguyện gia nhập Phong Vân tiêu cực.

Đao của Trương Ngũ, Hà Nhân đích thực rất nhanh, một dài một ngắn, một công một thủ, một tiến một thoái, liên thủ với nhau như thiên y vô phòng, nhìn trên ngực ngay tim của mười sáu kim câu nhân trên dưới một dài một ngắn hai vết đao khiến chúng nhân không khỏi thần phục danh tiếng Trường Đoản nhị đao.

Trên cây một chút động tĩnh cũng không có.

Từ trên cây, nhẹ nhàng bay xuống hai mảnh giấy trắng.

Trên tờ giấy, có chữ viết.

Lý Thiên Hành cùng Thanh Sam Độ Ngũ kiếm bước tới một bước, vung tay bắt lấy hai mảnh giấy.

Mảnh giấy Lý Thiên Tranh bắt được có ba chữ ‘Ta đã đi!’, mặt sau có vẽ một thanh đoản đao.

Trên mảnh giấy Lý Thiên Hành bắt được có một đoạn văn tự ‘Phái Tuyết Sơn ra hết tinh anh để cướp tiêu, chương môn Tiêu Nhật Sơn cùng Phó chương môn Không Tưởng Ý Lục Phách Hoàn, Hình Tổng Đường chủ Ô Y Xích Phát Cừu Tam, cùng Tuyết Sơn Ngũ đại đường chủ phát thệ đoạt tiêu. Qua Cầu Rút Ván Kim Tử Nha, Nguyên Lai Như Thử Tôn Xúc Phương, Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như, cùng lão quỷ sư thúc, sư phụ các người, Trưởng lão ngũ và lão đại đã phân bốn hướng tập kích đối thủ, các người nên cẩn thận. Vô Vị tiên sinh mấy ngày gần đây đã xuất hiện trong rừng, Yến Vân Song Cầu cũng đã cùng Tuyết Sơn liên thủ cướp tiêu. Hai mươi bảy tên dùng câu này là Tuyết Sơn Ngân y Hộ pháp, cũng chính là đệ tử của Yến Vân Song Cầu. Bất luận như thế nào, bảo tiêu quan trọng hơn, chớ mất cảnh giác. Nhớ lấy! Nhớ lấy!’ phía dưới mảnh giấy vẽ một thanh trường đao.

Lý Thiên Hành nhìn trời lẩm bẩm: “Trương Hà nhị hiệp rốt cuộc cũng đã tự thân xuất mã!”

Lý Thiên Tâm nói tiếp: “Lần này Tuyết Sơn dốc toàn bộ lực lượng, xem ra sư thúc lại phải nhàn rỗi rồi!”

Thanh Sam Thất kiếm Lý Thiên Thắng lầu bầu nói: “Thật không ngờ lần này lại có Tiên tử nữ hiệp Bạch Hân Như thân chinh hộ giá, lần này bảo tiêu đâu có chết cũng không uổng cuộc đời!”

oOo

Bốn phía đều là những thân cây cao lớn.

Nơi đây có vài tia sáng mỏng manh chiếu rõ thân người.

Nơi đây phẳng phất như ở bên kia thế giới, một thế giới yên tĩnh.

Hốt nhiên, từ trên cây đáp xuống hai bóng người.

Ở địa phương như vậy, cũng có người.

Người này là ai?

Hai bóng người chân vừa chạm đất đã bắn mình đi, thoát cái nhân ảnh đã biến mất trong rừng.

Nhanh như thiểm điện, khinh công của Bạch Hân Như quả thật kinh nhân.

Bóng trắng chợt ánh lên, đã vượt qua hai bóng người phía trước!

Người bên trái, khuôn mặt đầy đặn, thâm trầm, trên mặt một tia biểu tình cũng không có, trông giống như một cỗ quan tài. Chỉ có đôi ánh mắt của hắn như đôi mắt người chết đang chăm chú nhìn Bạch Hân Như.

Người bên phải, vừa mập vừa lùn, trên mặt nở nụ cười hèn hạ, hai mắt cũng dừng lại trên người Bạch Hân Như.

Chỉ vì Bạch Hân Như quả thực rất đẹp.

Mà hai tên này quả thực là quỷ háo sắc, gã gầy ốm vận hắc y bên trái chính là Tuyết Sơn Thất Phong đường chủ Câu Hồn Quỷ Trảo Thiết Mộc Đồng, gã mập lùn mặc áo xanh bên phải là Tuyết Sơn Hoả Đào

Đường chủ Phòng Bất Thắng Phòng Cao Thượng Thiên, hai trong trong số Ngũ đại đường chủ của Tuyết Sơn phái.

Tà áo trắng Bạch Hân Như bay nhẹ nhàng, Thiết Mộc Đồng cùng Cao Thượng Thiên vừa đưa mắt nhìn thấy nàng, đôi mắt lập tức không chớp lấy một cái.

Không ai có thể hình dung nét thanh tú của Bạch Hân Như, đem hoa so với nàng có vẻ như đã tán tưng hoa nhiều quá. Sau lưng nàng giắt một thanh bạch ngọc kiếm, Tổ Nữ kiếm.

Bạch Hân Như được Long Phóng Khiếu phái đi hộ tiêu chính vì Tổ nữ kiếm pháp là đại khắc tinh của Vô Vị trượng pháp của Vô Vị tiên sinh.

Kiểm pháp và khinh công của Bạch Hân Như trên giang hồ quả thực rất ít người có thể thủ thắng, chỉ là kinh nghiệm giang hồ của nàng rất ít.

Bạch Hân Như chấp tay hướng về hai gã, thanh âm dịu dàng ôn nhu: "Hai vị đại hiệp! Xin dừng bước! Nơi đây không nên ở lâu, thỉnh hai vị lui bước!"

Thiết Mộc Đồng cất tiếng cười âm âm: "Long lao đầu tử đưa một tiểu nữ đến ...hắc hắc hắc ... xem ra có vẻ không hiểu chuyện lắm!"

Cao Thượng Thiên cười như không cười hắc hắc mấy tiếng nói tiếp: "... Ta, cao lão tứ, từng gặp qua không ít đàn bà, trắng như thế này quả thực là một làn da hiếm thấy, hắc hắc ..."

Gương mặt Bạch Hân Như nhất thời đỏ lựng, sắc giọng: "Hai vị đại thúc! Cần trọng ngôn phong, tôn trọng tiểu nữ một chút!"

Thiết Mộc Đồng cất tiếng cười quái dị: "Hắc hắc, thanh khiết thật, ta sẽ đem cô ..."

Bạch Hân Như quát lớn một tiếng, ngọc thủ giương lên đánh vào mặt Thiết Mộc Đồng.

Thiết Mộc Đồng mắt rõ ràng nhìn thấy Bạch Hân Như xuất thủ nhưng cả né tránh cũng không phản ứng kịp, trên mặt liền trúng một cái tát.

Thiết Mộc Đồng trên giang hồ là hạng người thế nào, nay trúng một tát, mất hết mặt mũi, giận dữ gầm lên, một trảo chụp tới Bạch Hân Như.

Đương lúc Thiết Mộc Đồng chưa kịp phát động, một quyền từ trên không nhắm vào sau lưng Bạch Hân Như đã phát ra.

Quyền chưa đến, quyền phong đã bức đến kinh người.

Lúc đó Thiết Mộc Đồng đã xuất trảo, một trảo kinh tâm động phách, từ phía quyền phong vang lên tiếng tán tưng: "Câu Hồn Quỷ Trảo quả nhiên danh bất hư truyền!"

Chỉ là trảo của hắn chỉ đi được một nửa, liền dừng lại.

Trảo quả nhiên kinh nhân, nhưng chỉ có nửa trảo.

Chỉ có nửa trảo.

Bởi vì khi trảo xuất ra, kiếm quang chợt loé, kiếm đã găm vào yết hầu

Thiết Mộc Đồng.

Họ Thiết rõ ràng xuất thủ trước, kiếm quang sau đó mới loé lên.

Họ Thiết rõ ràng là muốn tránh, nhưng còn chưa di chuyển, kiếm đã găm vào yết hầu của hắn.

Ánh mắt Câu Hồn Quỷ Trảo đột nhiên có biểu tình, miệng mở rộng, nhưng nửa tiếng cũng không phát ra được

Bởi vì yết hầu y đã bị xuyên thủng.

Hắn đến chết cũng không tin, Tổ Nữ kiếm lại nhanh đến như vậy.

Tổ Nữ kiếm đích thực nhanh, nhanh như thiểm điện.

Chỉ là Bạch Hân Như quả thực kinh nghiệm đối địch quá ít, lúc này một quyền phía sau đã đánh đến lưng nàng.

Quyền từ trên cao đánh xuống, quả thực rất tự tin, một quyền này đánh xuống hoàn toàn có thể khai bia phá thạch.

Trúng một quyền này, chỉ sợ không thăm tử cũng trọng thương, huống chi Bạch Hân Như thân thể nữ tử yếu nhược.

Vì vậy, hắn cười.

Chỉ là, hắn cười không ra tiếng.

Bởi vì Bạch Hân Như trước khi quyền đến đã vọt tới trước ba bước.

Bước tới ba bước, liền như không có chuyện gì, quay đầu lại, thu kiếm đứng nhìn.

Cao Thượng Thiên tự tin có thể khai bia phá thạch với quyền ấy, hoá ra chỉ có thể bức Bạch Hân Như bước tới ba bước.

Cao Thượng Thiên cười không ra tiếng nhưng thiếu chút nữa khóc ra tiếng.

Bạch Hân Như nói: "Người đã đánh ta một quyền, ta cũng không có ý truy cứu, người đi đi!"

Cao Thượng Thiên ôm quyền nói: "Cô nương quả nhiên võ công cao cường, ta Phòng Bất Thắng Phòng Cao Thượng Thiên bội phục ..."

Lời còn chưa dứt, hai tay đang chấp lại vạt phân khai, một nắm phi châm bắn ra.

Trên giang hồ không ít anh hùng hiệp khách đều đau đầu với loại phi châm này. Bởi loại phi châm này vừa nhỏ, vừa nhiều, khi phóng ra phạm vi lại rộng, chỉ cần dính một mũi, phi châm liền thuận huyết công tâm mà thăm tử, rất khó ứng phó!

Huống chi, nắm phi châm này lại phát ra bất ngờ như vậy.

Bất ngờ hơn là, số phi châm chỉ đi được nửa đường liền phân ra làm hai, một vàng một bạc, bắn như mưa về phía Bạch Hân Như.

Cao Thượng Thiên, ngoại hiệu Phòng Bất Thắng Phòng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cao Thượng Thiên cảm vừa phát, trên tay xuất hiện một thanh đao, cả người lẫn đao bắn vọt đi.

Đáng tiếc, đối thủ của hắn là Bạch Hân Như

Chỉ thấy song thủ Bạch Hân Như hợp nhất, toàn bộ kim ngân phi châm đều tui tọt vào đôi bàn tay nàng, chẳng những một châm cũng không chạm vào người đến rơi xuống đất cũng chẳng có cây nào.

Ngay lúc đó, đao của Cao Thượng Thiên đã đâm đến.

Khoái đao, đao khí lừng lẹ.

Đáng tiếc, lại đâm vào Bạch Hân Như

Bạch Hân Như nửa người trên ngã ra phía sau, đao phong lướt qua, một đao này đã thất bại.

Chỉ là, Bạch Hân Như đã quên ngoại hiệu của Cao Thượng Thiên.

Phòng Bất Thắng Phòng.

Cao Thượng Thiên một đao không trúng đích, đao liền tách ra làm hai, giữa đao bắn ra một nhúm châm ánh sắc lam nhiều như lông bò, châm có độc,

Đao sát người, châm đột ngột, Bạch Hân Như quả thực ‘phòng bất thắng phòng’

Bạch Hân Như song thủ vung lên, một đám kim châm, ngàn châm chớp loé, mỗi một châm đều nhắm vào một cây lam châm bắn tới.

Tại tình thế như vậy, trong khoảnh khắc như vậy, có thể ra tay nhanh như vậy, ánh mắt chuẩn xác như vậy, Cao lão yêu đích thực cả đời mới gặp qua lần đầu.

Bất quá, Bạch Hân Như cũng ngộ hiểm.

Cao Thượng Thiên quát lớn, đao chia làm hai, tả hữu nhị đao, đao quang kín trời, bổ xuống.

Bạch Hân Như xuất kiếm.

Kiểm quang loé lên.

Mũi kiếm chĩa ngay dưới cằm Cao Thượng Thiên, gã ngây ngốc, bất động, một đao cũng chém không xuống.

Cao Thượng Thiên hạ địa, run giọng nói: “Nữ hiệp tha mạng! Cao Thượng Thiên chịu phục, xin giơ cao đánh khẽ, nữ hiệp đại lượng, tha Cao Thượng Thiên một mạng, Cao Thượng Thiên xin thề kiếp trước ... không, không phải, kiếp sau sẽ bao đáp nữ hiệp, nguyện làm trâu, ngựa ...” Cao Thượng Thiên sắc mặt như tro tàn, mồ hôi túa ra đầy mặt.

Bạch Hân Như nhúu mày, rốt cuộc hạ kiếm, thốt: “Được! Hi vọng Cao đại thúc có thể đường đường chính chính mà làm người!”

Cao Thượng Thiên yết hầu nhấp nhô, nuốt ực một ngụm nước miếng, cười mơn đáp: “Đương nhiên, đương nhiên, chỉ là”

Bạch Hân Như rung mình, chợt phát giác khoảng cách giữa mình và gã quá gần, chợt thấy hân vội vã sấn về phía nàg, Bạch Hân Như sực tỉnh, Cao Thượng Thiên xoay mình, hữu thủ xuất hiện một thanh đao, quắc mắt bổ tới.

Hữu thủ Bạch Hân Như cầm kiếm đang buông thông, mũi kiếm chĩa xuống đất không kịp nâng lên, tả thủ xuất hai ngón tay, nhấn một cái, chặn đứng thân đao.

Cao Thượng Thiên xoay người bước tới, khuỷ tay đánh ngang.

Đồng thời, một thanh đao bắn ra.

Bạch Hân Như quát nhỏ một tiếng, thân người hạ sát đất, tránh thoát một đao.

Cao Thượng Thiên liền tung một cước vào Bạch Hân Như

Bạch Hân Như bắn ra hai chỉ, bắn tung thanh đao, đồng thời tả thủ chặn lại một cước.

Chỉ là, nàg lại tiếp tục quên mất ngoại hiệu của Cao Thượng Thiên.

Phòng Bất Thắng Phòng.

Một cước bị chặn, Cao Thượng Thiên đột nhiên phun ra một làn khói hồng.

Lúc này Bạch Hân Như nghiêng người dưới đất, cả thân người chợt bắn mạnh ra ngoài.

Nhưng, nàg đã hít phải một ngụm khói.

Một ngụm mà thôi.

Đám khói này chính là công phu sở trường của Cao Thượng Thiên, bất luận công lực cao đến mức nào, khi hít phải tất hân mê hai canh giờ.

Mà trong hai canh giờ, Cao Thượng Thiên muốn làm gì mà chẳng được.

Loại độc này cực kỳ lợi hại, võ công càng cao thì phản ứng càng mạnh.

Bạch Hân Như rơi xuống đất, thân thể không ngừng rung động.

Cao Thượng Thiên cười ha hả: "Ngã! Ngã! Người võ công cao thì sao chứ? Vẫn địch không lại Phòng Bất Thăng Phòng ta!"

Bất quá, Cao Thượng Thiên đã quên mất một việc.

Kiểm của Bạch Hân Như rất nhanh.

Kiểm của Bạch Hân Như lúc này đã đưa lên

Cao Thượng Thiên phát hiện thì đã chậm một bước.

Kiểm quang chớp loé.

Bạch Hân Như lúc này kiếm đã mất đi độ chuẩn xác, cũng mất đi lực đạo.

Bất quá, đã gọi là khoái kiếm tất có chỗ đặc sắc.

Kiểm đã đâm trúng Cao Thượng Thiên

Kiểm nhắm vào yết hầu của Cao Thượng Thiên, bởi mất sự chuẩn xác nên kiếm đâm vào ngực hần, đồng thời do thiếu kinh lực nên kiếm phong không thấu qua lưng Cao Thượng Thiên.

Kiểm đã phóng ra, Bạch Hân Như liền ngã xuống hôn mê.

Kiểm dính trên ngực Cao Thượng Thiên.

Cao Thượng Thiên rút kiếm, máu tươi bắn ra, gã giậm dứ gầm lớn: "Xú nha đầu! Không giết người không ..."

Kiểm đã đưa lên, nhưng không còn lực hạ xuống.

Máu đã tràn ra, Cao Thanh Thiên ngã ầm xuống đất.

Kiểm, máu, Bạch Hân Như.

Khu rừng lại trở lại vẻ yên tĩnh chết người.

2. Chương Hai Con Mèo Say

Có một cái quán lụp sụp với ba, bốn cái bàn cũ, mười cái ghế thì hết tám, chín cái gãy chân, ruồi ở khắp nơi, trên bàn, trên ghế, trên thức ăn, thậm chí cả trên đầu người.

Nhất là trên đầu gã hán tử say khướt kia.

Ở đây đang có hai gã say.

Ở vùng phụ cận hai thôn quanh đây chưa ai từng gặp qua hai gã này.

Hai gã say rượu này đều say đến không biết trời đất gì nữa, so với người chết cũng không khác gì mấy.

Trong hai gã đó, một gã đích thực có thể gọi là tửu quỷ, gã vừa đến lập tức trả tiền, rót rượu độc ảm, uống đến say khướt, lăn ra ngủ như một đồng bần, nhìn giống như gã vì muốn say mà mò đến đây vậy.

Gã trông còn khá trẻ, nhìn có vẻ rất lòi thoi, bản thủ nhưng vẫn toát ra vẻ anh vũ phi thường.

Gã còn lại tuổi tác không còn nhỏ, cái nón rơm che mắt nửa gương mặt, đích thị là một con mèo say.

Gã đã ngủ say đến thiên hôn địa ám, tiếng ngáy vang lên không dứt, so với tên tửu quỷ gã uống còn nhiều hơn.

Cho nên không nên gọi gã là người, gọi gã là con mèo say có vẻ chính xác hơn.

Bán rượu trong quán là một lão nhân, những nếp nhăn trên mặt lão không ít hơn những vết trầy trụa trên mặt bàn là bao, nhân thần lão lơ đãng như một người mù còn lưng gã gập xuống chẳng khác một cây cung là mấy.

Bên cạnh lão có một tiểu đồng, ánh mắt tinh nhanh, đáng yêu lạnh lợi đang không ngừng đảo mắt dò xét về phía hai gã khách nhân kia.

Nhìn qua, đấy có lẽ là hai ông cháu.

Ông đã quá già, cháu lại còn quá nhỏ.

Bỗng tiểu đồng kia kéo chéo áo lão nhân kêu lên: "Có khách nhân đến!"

Lão nhân híp mắt nhìn ra.

Một con đường nhỏ, thậm chí cũng khó mà gọi là đường, vốn đó chỉ là một lối mòn nhỏ mà cỏ chưa che phủ mà thôi.

Có hai bóng người trên lối mòn ấy đang đi tới.

Lão nhân và tiểu đồng kia vừa nhác thấy hai người nọ đều không khỏi nở nụ cười.

Đó không phải là hai khách nhân tầm thường.

Nhìn dáng vẻ họ như vừa phải bôn ba qua một quãng đường dài, trông có vẻ rất ư mệt mỏi.

Hai người này bất luận trang phục, tướng mạo đều vô cùng cổ quái.

Hai người một cao một thấp, gã cao thân người tầm bảy thước, ốm như một cây gậy trúc, trên mình lại quần nhiều lớp áo quần màu đỏ, trông như một súc vật đỏ quần trên thân cây.

Gã lùn thân mình chưa đến năm thước, tròn như một quả dưa, đã vậy còn vận một bộ y phục xanh biếc nhìn như một chiếc lá trên quả dưa.

Trên lưng gã cao gầy mang một thanh quái đao mỏng dài đến sáu thước, bên hông gã thấp lùn lại đeo một thang quái đao vừa dày vừa ngắn.

Thật sự là hai khách nhân kỳ quái.

Hai gã ấy, người cao thật quá cao, người lùn lại quá lùn.

Hơn nữa, mập thì lại quá mập, gầy thì lại quá gầy.

Đao của bọn họ dài thì cũng quá dài, ngắn thì lại quá ngắn.

Hai gã trông thực sự rất buồn cười.

Nhưng ngoại hiệu của họ lại không đáng cười chút nào.

Trương Ngũ, Hà Bát, Trường Đoản nhị đao.

oOo

Lão già rót đầy hai chén rượu cười khà khà: "Chẳng hay hai vị từ đâu tới? Xung quanh hai, ba thôn, xóm quanh đây lão chưa từng gặp qua hai vị lần nào?"

Lão lùn Hà Bát cặp mắt trợn lên tức giận nói: "Đừng lảm chuyện! Mau rót rượu! Bọn ta đi tìm người!"

Gã gầy ốm Trương Ngũ đưa chén tợp lên mũi ngửi liền nhú mày hỏi: "Ở đây không có rượu ngon hơn sao?"

Lão nhân kia vội hỏi: "Thế nào ạ! Thế nào ạ! Ở nơi hoang dã thế này lấy đâu ra rượu tốt được? Quanh vùng này chỉ có rượu của quán lão là rượu tốt nhất rồi đấy!"

Cặp mắt to tròn của tiểu đồng kia chợt chuyển động, ngây thơ cười nói: "Đại thúc này nói tìm người! Nơi này lại ít người qua lại như vậy, đúng là gặt người mà!"

Gã gầy ốm, chăm chú quan sát cậu bé, trên mặt lộ nét cười: "Nhìn không ra quả nhiên tiểu tử thông minh thật! Bất quá chúng ta không lừa ngươi, chúng ta quả là đang đi tìm ngươi, nhưng có nói ra ngươi cũng chẳng biết là ai đâu!" vừa dứt lời gã nhấp một ngụm rượu rồi ngáp liền mấy cái.

Tiểu đồng kia gương mặt đỏ hồng trông đáng yêu phi thường, bỗng nhiên cười rộ lên, trông càng đáng yêu muôn phần, gã lùn liền hỏi: "Tiểu tử, ngươi cười cái gì thế?"

Tiểu đồng cười đến đứt hơi, vừa cười vừa nói: "Nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của nhị vị đại thúc tôi lại nghĩ đến ngoại hiệu của hai vị tất rất buồn cười!"

Lăn lùn tức giận liếc mắt nhìn tiểu đồng tử nói: "Hừm! Đúng là chúng ta có ngoại hiệu nhưng có nói ra ngươi cũng chẳng biết!" nói dứt, gã làm một hơi hết chén rượu, ho khan đứng dậy.

Tiểu đồng kia vẫn vừa cười vừa nói: "Đại thúc nói sai rồi!"

Trương Ngũ nhìn sang hai gã say rượu bên kia lần bấm: "Lạ thật! Rượu này uống vào thật muốn ngủ một giấc!"

Hà Bát nhìn tiểu đồng một cách thú vị hỏi: "Ngươi nói thử xem bọn ta sai như thế nào?"

Tiểu đồng mỉm cười một cách đáng yêu: "Ta biết các ngươi là ai! Ngoại hiệu các ngươi là gì ta cũng biết!"

Lão già bán rượu cười hắc hắc thốt: "Các người là Trường Đoãn nhị đao, người các người tìm là Tuyết Sơn Phó chủ môn Ý Tướng Bất Đáo Lục Phách Hoàn cùng một trong Ngũ Đại Đường Chủ Lão Bất Tử Trịnh Nhân Hoà!"

Tiểu đồng chợt thu lại nụ cười, vẻ mặt thâm trầm: "Người các người tìm, là bọn ta!"

Ánh mắt lơ dờ của lão già biến mất, vẻ mặt trở trên tiếp lời: "Ông ấy là Ý Tướng Bất Đáo, còn ta là Lão Bất Tử!"

Hà Bát, Trương Ngũ không mở miệng như là ngây ngốc ra.

Sự thực quá kinh người cũng không thể tưởng tượng được.

Ý Tướng Bất Đáo thân người bỗng cao thêm hơn thước, xương cốt của hắn quả thực có thể co duỗi tự nhiên, gã lạnh lùng thốt: "Rượu các người uống, dù chỉ một ngụm, toàn thân công lực tất tán công, các người chờ chết đi!"

Lão Bất Tử hắc hắc cười nói: "Không thể tưởng tượng được! Trường Đoãn nhị đao danh chấn giang hồ cũng phải chết dưới tay Trịnh Nhân Hoà ta!"

Vừa dứt lời, hữu thủ lật ngang, một đao đã bổ tới Trương Ngũ.

Hốt nhiên, hai đao đao quang chớp lên.

Trương Ngũ đột nhiên đứng bật dậy, trường đao trong cánh tay dài ngoằng của gã đâm ngập lồng ngực Trịnh Nhân Hoà.

Hà Bát bất ngờ lẫn người xuống, đoản đao đã nằm trong cánh tay cụt ngắn, thân người cuộn tới chém xả vào Lục Phách Hoàn.

Trịnh Nhân Hoà cùng đao trên tay hắn rơi xuống đất.

Trường đao cắm vào ngực gã.

Hai mắt hắn trợn ngược, đến chết cũng không tin.

Trường đao Trương Ngũ lạnh lùng thốt: "Lão Bất Tử ngươi có thể lão mà bất tử sao!"

Trịnh Nhân Hoà rớt cuộc đã ngã xuống, đáng tiếc hắn đến chết mà cũng bất minh.

Lục Phách Hoàn võ công tự nhiên cao hơn Trịnh Nhân Hoà, cao hơn nhiều.

Chỉ là tình hình quá đột biến, đao quang như điện, Lục Phách Hoàn chỉ có thể thấy một vệt sáng chớp lên.

Đao quang vẽ một đường từ trên vai xuống đến cổ tay Lục Phách Hoàn, máu tươi tung toé.

Tả thủ Lục Phách Hoành cơ hồ bị xé làm hai mảnh.

Người, bốc mùi.

Mồ hôi, túa ra.

Lục Phách Hoành gần giọng, hữu thủ rút ra kim tiên quắc mắt nhìn Trương Doãn nhị đao.

Hà Bát lạnh lùng thốt: "Ta tưởng ngươi Ý Tướng Bất Đáo? Lần này thực là ý tưởng hạ đao!"

Trương Ngũ cười nói: "Thật ra thì bọn ta đã sớm biết các ngươi là ai!"

Hà Bát cũng cười tiếp lời: "Cái này gọi là tương kế tựu kế!"

Lục Phách Hoành lạnh lùng thốt: "Nhưng rượu các ngươi đã uống?"

Trương Ngũ nói: "Đúng là đã uống! Nhưng đã nhỏ ra!"

Hà Bát cao giọng: "Không lẽ ngươi không thấy ta ho khan hay sao?"

Trương Ngũ thốt: "Với võ công của ngươi còn chưa xứng cho chúng ta liên thủ!"

Hà Bát nhẹ giọng: "Huống hồ ngươi đã bị thương không nhẹ! Ngươi đâu hàng đi!"

Lục Phách Hoành đột nhiên xuất một roi đánh thẳng vào thiên linh cái mình, máu tươi tràn ra đầy mặt, hơi thở đứt đoạn nói: "Các ngươi ... nhìn cho kỹ ... đây mới là ... Ý Tướng Bất Đáo ..."

Gã ngã xuống.

Lần này Trương Ngũ, Hà Bát đích xác 'Ý tướng bất đáo'.

Chỉ là Lục Phách Hoành quả thực đã tận lực để đạt đến, đại giới.

Đại giới, tức là chết!

Hà Bát nhìn trời thốt: "Lão Ngũ! Chúng ta nên đi tiếp ứng mười tám con chim non kia thôi!"

Trương Ngũ hít một hơi dài nói: "Chẳng biết Qua Cầu Rút Ván và Nguyên Lai Như Thử có diệt được Cửu Ba và Diệp Tà không?"

oOo

Trương Doãn nhị đao nhân ảnh vừa khuất gã tửu quỷ bỗng vươn vai đứng dậy.

Gã không say.

Khi gã đứng lên lộ ra nét anh tuấn phi phàm, anh khí ẩn dưới hàng lông mày, song mục như kiếm quang quét nhìn xung quanh.

Giống như vừa nghỉ ngơi xong, gã nhắc chân định bước ra ngoài quán.

Hốt nhiên, một giọng nói từ bên ngoài vọng vào: "Ngươi là Truy Mệnh?"

Gã nhướng mày, đôi chân vừa nhóm bước lập tức dừng lại.

Từ trên nóc nhà đột nhiên có hai bóng người hạ xuống.

Cả hai người đều vận ngân y, tướng mạo giống nhau như đúc.

Yến Vân Song Cầu.

Yếu Khiếu Thiên thanh âm lạnh lẽo: "Các hạ đúng là Truy Mệnh?"

Tửu quỷ cũng lạnh nhạt trả lời: "Ta không cần phải trả lời ngươi!"

Yến Khiếu Vân lạnh lùng chỉ tay vào gã: "Ngươi muốn chết!"

Tửu quỷ cất tiếng âm u như quỷ phong thổi đến từ địa ngục: "Chết, là các ngươi!"

Yến Khiếu Thiên bỗng nhiên bật cười: "Mặc kệ ngươi có phải là Truy Mệnh hay không, bất kể ai cản ta đoạt tiêu, đều phải chết!"

Yến Khiếu Vân cũng cười: "Chỉ sợ ngươi ngay cả một chiêu của bọn ta cũng tiếp không nổi!"

Ánh kim quang, song quân động.

Câu nhanh, tuyệt không dưới tay Trường Đoản nhị đao.

Một đạo kiếm quang khởi xuất.

Gã vẫn đứng yên, hữu thủ xuất hiện một thanh kiếm.

Một thanh kiếm tốt.

Kiểm pháp đó?

Yếu Khiếu Thiên gào lên một tiếng, thanh âm như phát ra dưới nắm mồ, phá tung cửa quán lao ra, gục ngã trên bãi cỏ bên ngoài quán rượu.

Máu loang đỏ cả vật cỏ xanh.

Máu chảy ra từ vết hầu Yến Khiếu Thiên.

Yến Khiếu Vân thần tình kinh dị, tay ôm vết hầu, máu trào ra từ kẽ tay.

Tửu quỷ lạnh lùng thốt: "Tiếp không nổi một chiêu, là các ngươi!"

Yếu Khiếu Vân giơ cánh tay trái chỉ về phía gã kinh hãi nói: "Ngươi ... kiếm pháp ngươi dùng ... là ... Thiểm Điện kiếm ... ngươi là ... Bắc Thành ... thành ... chủ? .."

Thanh âm gã vẫn lạnh lùng bất biến: "Ngươi nên sớm biết ta không phải Truy Mệnh!" bỗng nhiên cặp mắt hẩn như ứa lệ, cúi đầu nói: "Gia phụ đã tạ thế!"

Yến Khiếu Vân run rẩy kêu lên: "Khó trách ... ngươi .. dụng ... Thiểm Điện kiếm .. pháp ..."

Yến Khiếu Vân đã chết.

Gã liếc nhìn xác Yến Vân song quân lăm bắm: "Nga Mi Quái Phật cùng Thiếu Lâm Trường Phật trước sau đã đến, xem ra ta phải đi hộ tiêu ngay thôi!"

oOo

Gã, chính là tân thành chủ của Bắc Thành, Thiểm Điện kiếm Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự tiếp quản Bắc Thành từ cha y, Chu Thiên Định, dưới tay y Bắc Thành thành quy uy nghiêm, uy danh vang vọng, có thể thấy cũng không phụ lòng kỳ vọng của cha gã.

Võ công Chu Bạch Tự cùng Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn vốn bất phân thượng hạ, công lực có lẽ chỉ kém Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu mà thôi.

Chu Bạch Tự sau khi giết Yến Vân song câu, dậm chân muốn bước về phía cửa quán, người đột nhiên lật ngang về phía sau, hai ngón tay như chớp giật kẹp lấy một vật.

Bắc Thành Chu Bạch Tự quát lớn một tiếng, mắt hướng về phía con mèo say, trống không.

Khi gã lật người, tiếp vật, con mèo say vẫn còn ở đấy, ngay khi gã nhướng mắt lên thì đã không còn ai.

Võ công, sự ứng biến của gã không chậm, nếu không nói là cực nhanh, nhưng so ra, con mèo say kia quả là nhanh hơn.

Con mèo say này hoàn toàn không tầm thường.

Bắc Thành thành chủ cao giọng: "Thì ra là cao nhân bắt xuất, chỉ là các hạ sao phải trốn trốn tránh tránh như vậy?"

Chu Bạch Tự gọi liền ba tiếng nhưng không thấy bất kỳ phản ứng nào bèn cười lạnh, hai ngón tay đưa lên, chính giữa là một tờ giấy.

Một tờ giấy có thể bắn đi với một lực đạo như thế, chuyện này không khỏi khiến Chu Bạch Tự chấn kinh. Trên tờ giấy viết: "Trong rừng bầy dậm, người ngọc đang nằm, thỉnh giá tương cứu!" Chu Bạch Tự trầm ngâm cả nửa ngày hốt nhiên thất thanh kêu lên: "Không lẽ lại là hắn?"

3. Chương Ba Tuyết Sơn Thần Ứng

Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Thanh Sam Thập Ngũ Kiếm Lý Thiên Định vung kiếm phạt một cành cây rũ xuống ngang mặt, gã hướng về phía trước nói: "Lão Đại! Chúng ta gần ra khỏi khu rừng này, sao còn chưa thấy sư phụ đến?"

Lý Thiên Hành trầm giọng đáp: "E rằng sư phụ đã đụng độ Tiêu Nhật Sơn!"

Lý Thiên Định lại hươ kiếm phát vào một cành cây phía trước.

Đột nhiên, cành cây vệt sang một bên, một bóng người lộ ra tả thủ chụp cứng thanh kiếm, hữu thủ kích một chưởng vào ngực Lý Thiên Định.

Sự tình đột biến, ngay cả Lý Thiên Hành đi sát một bên có muốn cứu cũng không kịp.

Lý Thiên Định trúng chưởng cả người bắn về phía sau, va mạnh vào một gốc cây lớn, cả người trượt xuống, không phát ra một tiếng kêu.

Chỉ một chiêu của đối phương đã lấy đi tính mạng của Lý Thiên Định.

Thanh Sam Thập Thất kiếm bi phần phát cuồng vội bày ra trận thế phòng thủ địch nhân.

Lý Thiên Hành vừa thấy bóng người đi tới liền lấp bắp kinh hãi, sắc mặt thảm biến.

Người nọ cất tiếng cười âm âm.

oOo

Trường Đoạn song đao dự liệu có sai sót một chút.

Chặn đứng Ô Y Xích Phát Cừ Tam và Truy Hồn Thủ Diệp Tà không phải Phong Vân tiêu cục Kim Tử Nha cùng Tôn Trọng Phương mà là Thiên Tí Tẩu Khu Tu Trúc và Thiết Chưởng Tẩu Thôi Lệ Dương trong Hoa Sơn tam lão.

Thôi Lệ Dương đưa mắt nhìn thoáng một cái là thấy Diệp Tà.

Diệp Tà đang ẩn thân trong rừng.

Thôi Lệ Dương quát lớn một tiếng, không báo cho Khu Tu Trúc mà lập tức phi thân đánh tới.

Chưởng chưa tới nơi hốt nhiên từ trên cây một luồng kinh phong hướng về Thiết Chưởng Tẩu ép xuống.

Trên cây sớm có mai phục.

Thôi Lệ Dương thu chưởng, chuyển hướng cùng Cừ Tam hoán chiêu.

Võ công Thôi Lệ Dương cao hơn Cừ Ba rất nhiều.

Bất quá Thôi Lệ Dương đang ở giữa không trung, khó mà phát lực, chưa kể còn bị đối phương bất ngờ đột kích.

Hai chưởng chạm nhau Thôi Lệ Dương bị chấn ngã xuống đất.

Diệp Tà lập tức đánh ra một quyền vào ngực Thôi Lệ Dương.

Thôi Lệ Dương thối lui bốn bước, miệng phun ra một búng máu.

Chương thứ hai của Cừu Tam đã xuống tới.

Lúc này, Khu Tu Trúc đã vọt tới.

Khu Tu Trúc vừa đến đã vung Thanh Trúc trượng đâm thẳng vào lòng bàn tay Cừu Tam. Cừu Tam biến chưởng thành trảo chụp lấy đầu trượng, muốn mượn thế kéo mạnh Khu Tu Trúc về phía mình đồng thời bỏ ra một chưởng.

Chỉ là hấn kéo không nổi Khu Tu Trúc, ngược lại còn bị Khu Tu Trúc kéo ngược lại, bản thân tiến tới vài bước.

Cừu Tam thấy tình thế bất ổn lập tức buông đầu trượng.

Khu Tu Trúc hừ lạnh một tiếng bảy tám trượng đã phóng ra.

Cừu Tam tránh được bảy, tám trượng này hơi thở đã rối loạn.

May cho hắn, Diệp Tà lúc này phóng ra mười ba chưởng về phía Khu Tu Trúc khiến gã buộc phải xoay người chống đỡ.

Khu Tu Trúc đỡ hết mười ba chưởng thanh âm lạnh lùng thốt: "Tiêu Nhật Sơn ở đâu?"

Cừu Tam bật cười khanh khách: "Chương môn giờ này chắc đã giết sạch Thanh Sam Thập Bát kiếm rồi ... ha ha ha!"

Khu Tu Trúc kinh hoàng, lão biết Thanh Sam Thập Bát kiếm không cách nào có thể đối phó với Tiêu Nhật Sơn, còn không chẳng thà nói chúng đã lâm vào tuyệt lộ.

Tiếng cười của Thôi Lệ Dương chợt vang lên: "Nhị ca! Huynh mau tiếp ứng các sư đệ, ở đây đã có đệ."

Khu Tu Trúc phóng ra hai, ba trượng nhưng vẫn chần chừ chưa đi, Thôi Lệ Dương thiết chưởng xé gió đã đánh ra ba, bốn chưởng, miệng quát lớn: "Nhị ca! Không cần để tâm đến thương thế của đệ, hai con thỏ này đệ vẫn có thể thu thập, huynh phải biết đệ đã ngã xuống ở đâu thì phải đứng lên ở đó mà!"

Khu Tu Trúc lãnh ngộ tâm ý nghiêng rằng: "Được! Đệ bảo trọng!"

Nói xong, người lão như tên bắn phóng đi.

Khu Tu Trúc lòng như lửa đốt, đám đệ tử của lão đối đầu với đệ nhất cao thủ của Tuyết Sơn, Thần Ưng Tiêu Nhật Sơn chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Lão hận không thể lập tức có mặt bên bọn chúng.

oOo

Lý Thiên Hành quát lớn: "Lên!"

Kiểm quang sáng loá như mặt trời, mười sáu thanh kiếm chụp xuống Tiêu Nhật Sơn.

Tuyết Sơn Thần Ưng như ưng tung cánh bay vào vùng kiếm quang.

Mười bảy thanh kiếm lập tức hướng lên Tiêu Nhật Sơn.

Lý Thiên Hành lại quát lớn: "Sát!"

Mười bảy thanh kiếm nhất tể nhắm vào hai chân của Tiêu Nhật Sơn.

Nhoáng một cái, đương trường mắt còn chưa bắt kịp bóng của Tiêu Nhật Sơn lão đã xuất hiện sau lưng Thanh Sam Đệ Thập kiếm Lý Yêu Lực, 'Chát!', chỉ một chưởng Lý Yêu Lực hồn lìa khỏi xác.

Đương trường, Lý Thiên Tâm có phản ứng nhanh nhất, gã lật người đảo thân, kiếm đã đâm trúng Tiêu Nhật Sơn.

Gã mừng rỡ ... nhưng Tiêu Nhật Sơn nụ cười trên mặt vẫn không tắt? Gã dùng sức bạt kiếm, kiếm gã đang cắm trên ngực Tiêu Nhật Sơn, nhưng không rút ra được. Biểu tình của Tiêu Nhật Sơn không một chút đau đớn, đến máu cũng không nhỏ ra một giọt.

Tiêu Nhật Sơn phóng ra một chưởng, Lý Thiên Tâm rút cuộc cũng rút ra được cây kiếm nhưng cả kiếm lẫn người bắn tung vào một gốc cây, vong mệnh.

Thanh Sam Thập Bát kiếm, Lý Thiên Tâm liệt hàng thứ ba, vốn dĩ rất được mọi người yêu thương, gã tuyệt mạng khiến mọi người lửa giận công tâm, ngay lập tức bốn thanh kiếm đã phóng vào những nơi yếu hại trên người Tiêu Nhật Sơn.

Lão cất tiếng cười quái dị phất mạnh hai ống tay áo chấn gãy bốn thanh kiếm, liền đó một trước, một sau hai thanh kiếm vọt tới, lão lại cất tiếng cười lớn, thân hình như cá quẫy nước bắn ra ngoài.

Nơi lão lui vừa đứng ngay chỗ gã mập Lý Thiên Tục xếp hàng thứ mười ba trong Thập Bát kiếm, gã lập tức chớp lấy thời cơ đâm ra một kiếm.

Tiêu Nhật Sơn vốn không đề phòng chiêu kiếm này, lão nổi giận quát lớn ống tay áo bên phải phất lên che mặt, ống tay áo trái quét ngang.

“Tang!” mũi kiếm của Lý Thiên Tục đâm trúng tay áo phải của lão nhưng mặt của gã cũng trúng đòn, dập nát, mệnh vong.

Từ hướng khác, một thanh kiếm nhắm vào hậu tâm của lão lao tới.

Tiêu Nhật Sơn xoay mình về phía trước, mũi kiếm trượt vào khoảng không. Lão liền hướng về hai người trước mặt lao tới, mắt thấy Tiêu Nhật Sơn như một con chim ưng khổng lồ lao tới hai gã vội dựng kiếm nghênh chiến. Chỉ là lão ưng chưa tới chưởng phong đã ép tới, song chưởng đẩy ra, gió ép rất mật, hai gã mắt mở không lên đành u u minh minh chém nhau kiếm về phía trước.

Tiêu Nhật Sơn đảo chưởng quá chỉ chụp cứng hai thanh kiếm, song cước liên hoàn bắn ra, trên mặt đất xuất hiện thêm hai xác chết, lại thêm hai kẻ mệnh vong.

Ngay khi lão đoạt kiếm, một gã kiếm thủ khác lao đến phía sau, kiếm chưa kịp đâm ra đã thấy song thủ lão trở ngược hai thanh kiếm đâm ngược lại, gã kiếm thủ liền trúng kiếm, vong mệnh.

Vừa đắc thủ lão nổi lên một tràng cười lớn, trước mặt lão lại xuất hiện hai thanh kiếm chém tới, lập tức hai thanh kiếm trong tay lão liền phóng ra.

Nhanh, cực nhanh. Lòng ngực một gã kiếm thủ lập tức bị kiếm phóng xuyên qua.

Lý Thiên Thắng, gã kiếm thủ còn lại, nhanh tay gạt được cây kiếm do lão phóng ra nhưng hộ khẩu bị chấn rung bần bật.

Lý Thiên Hành cùng Lý Thiên Tranh cùng đánh tới, liên tiếp công ra bảy mươi bốn kiếm.

Ống tay áo trái của Tiêu Nhật Sơn phất ngang cản kiếm, mép áo chém đứt ngang cổ họng Lý Thiên Hành.

Tuy nhiên, Đệ Nhị kiếm Lý Phu Trung cũng đã vung kiếm chém rách ống tay áo trái của lão.

Kiểm thuật của Lý Thiên Trung thật sự rất cao vậy mà gã cùng Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng liên thủ cũng chỉ có thể chém rách một ống tay áo.

Kiểm còn chưa kịp thu hồi đã nghe một tiếng gầm tức tối của Tiêu Nhật Sơn, tả thủ lão khoá chặt kiếm phóng đồng thời hướng về phía trước tổng ra một chưởng.

Chưởng này của lão uy lực cực lớn chấn gãy kiếm của Lý Thiên Trung thành bốn mảnh, một mảnh bắn tung vào bụng gã, thấm tử.

Lý Thiên Thắng điên cuồng gào lớn, dùng toàn lực đâm tới một kiếm nhưng nháy mắt mũi kiếm đã nằm trong tay Tiêu Nhật Sơn, mắt thấy sắp tiếp bước Lý Thiên Trung thì Lý Thiên Hành kịp thời xuất kiếm bức Tiêu Nhật Sơn buông tay.

Lão vừa buông tay đã thúc mạnh một quyền về phía sau, một gã trúng quyền cả người bay sâu vào rừng, toàn thân xương cốt vỡ nát mà chết.

Thanh Sam Thập nhất kiếm Lý Thiên Quá cùng Thập Bát kiếm Lý Thiên Long sát tính bùng phát, xuất chiêu điên cuồng, chiêu chiêu thức thức đều đồng quy vu tận, tuyệt không chừa đường lui nhắm vào Tiêu Nhật Sơn công tới.

Nhất thời Tiêu Nhật Sơn cũng phải bị ép lùi vài bước.

Võ công lão tuy cao tuyệt nhưng đối phương xuất chiêu bất cần tính mạng, chiêu số chỉ công không thủ, chỉ cầu đã thương địch nhân khiến lão nhất thời cũng khó có thể ứng phó.

Lý Thiên Hành lật mình trên không hú lên một tiếng quái dị, phóng kiếm công vào đầu Tiêu Nhật Sơn

Lý Thiên Thắng xoay nghiêng người đâm vào bụng lão.

Lý Thiên Quá, Lý Thiên Long đồng thời xuất kiếm nhắm vào ngực trái, ngực phải của lão.

Tiêu Nhật Sơn rống lên, tả, hữu thủ xuất chỉ chụp cứng hai mũi kiếm của Lý Thiên Quá, Lý Thiên Long, miệng lão há ra cắn chặt mũi kiếm của Lý Thiên Hành, mũi kiếm Lý Thiên Thắng vừa chạm bụng, lão hít mạnh một hơi, bụng co vào kẹp cứng lấy mũi kiếm

Ngay lúc này, một kiếm từ phía sau lão chém tới.

Lão không kịp né tránh, trên lưng trúng thương, gã kiếm thủ xuất thủ thành công vừa muốn đâm thêm một nhát thì nghe một tiếng hừ lạnh, Tiêu Nhật Sơn cắn gãy mũi kiếm phun mạnh về phía Lý Thiên Hành, nhất cước đá bay Lý Thiên Thắng, song thủ vung lên ném Lý Thiên Long, Lý Thiên Thắng ra phía sau, cả người lẫn kiếm nhắm vào gã kiếm thủ phía sau lao tới.

Vừa rảnh tay, song thủ lão liền vỗ về phía sau một chưởng

Lý Thiên Hành lanh mắt né được mũi kiếm bắn ra, Lý Thiên Thắng tay không rời kiếm khó khăn lắm mới tránh được một cước.

Lý Thiên Long, Lý Thiên Quá bị ném vọt qua đầu Tiêu Nhật Sơn, vừa bay qua đỉnh đầu đã thấy tình thế bất ổn, kiếm của hai gã đã đâm vào ngực gã kiếm thủ đứng sau lưng Tiêu Nhật Sơn.

Hai gã mắt thấy kiếm mình hại chết huynh đệ mình, nhất thời kinh hãi, chưa kịp có phản ứng gì trên lưng đã trúng hai chưởng của Tiêu Nhật Sơn đánh ra phía sau, táng mạng.

Cùng lúc đó, Lý Thiên Thắng cùng Cửu Kiếm Lý Thiên Ứng và Thập Tứ kiếm Lý Thiên Hùng liều mạng lao vào Tiêu Nhật Sơn.

Mặt mày đờ đờ sát khí.

Lão đã giết mấy người, lão biết đối phương không phải địch thủ của mình, lão thâm kinh ngạc.

Bởi Thanh Sam Thập Bát kiếm đã đem bi ai hoá thành sức mạnh.

Một sức mạnh đáng sợ.

Lý Thiên Hành chợt tỉnh táo, gã nhìn xung quanh, bốn bề chỉ còn lại bốn gã sư đệ, Lý Thiên Anh, Lý Thiên Thắng, Lý Thiên Hùng cùng Lý Thiên Ứng.

Những người khác đâu? Ở đâu?

Huynh đệ của gã đâu?

Trái tim của gã buốt lạnh, nước mắt chực tràn mi, dù sao cũng là huynh đệ thủ túc của gã.

Thanh Sam Thập Bát kiếm chỉ còn lại năm người.

Lý Thiên Hành đột nhiên chú ý đến tám chiếc thùng, chợt bình tĩnh thấp giọng gọi: "Lão tứ, lão thất, cửu đệ, thập tứ đệ! Mau lui! Bảo tiêu quan trọng hơn!"

‘Bảo tiêu quan trọng hơn!’ bốn chữ dội vang trong đầu bọn họ, Lý Thiên Anh hốt nhiên chém nhầu bảy tám kiếm chặn lại thế công của Tiêu Nhật Sơn, bắn người lùi lại, Lý Thiên Ứng, Lý Thiên Thắng cùng Lý Thiên Hùng đồng loạt lui lại bên cạnh Lý Thiên Hành.

Cả năm người về bên cạnh những chiếc thùng.

Ánh mắt năm người chiếu thẳng vào Lý Nhật Sơn

Lão thật sự không ngờ đối phó với Thanh Sam Thập Bát kiếm lại khó khăn như vậy.

Sát khí hiện lên trên mặt lão, xoay tay rút ra phán quan bút chân nhắm hướng Thanh Sam Ngũ kiếm sẵn tới.

Ngũ kiếm vốn đã xem việc sinh tử nhẹ như lông hồng, toàn thân ngưng trọng chỉ đợi địch nhân ra tay tất sẽ liều mạng.

oOo

Kim Tử Nha cùng Tôn Trọng Phương vận khí cũng đen đủi không kém, hai lão làm thế nào mà lại đụng độ với Nga Mi Quái Phật và Thiếu Lâm Trường Phật.

Qua Cầu Rút Ván và Nguyên Lai Như Thử võ công so ra còn cao hơn Trường Đoạn nhị đao, nhưng Kim, Tôn hai lão so với Quái Phật, Trường Phật quả thực khoảng cách còn quá xa.

Trường Phật cùng Qua Cầu Rút Ván đã qua mười bốn chiêu, ngực Kim Tử Nha đã trúng một chưởng của Trường Phật.

Trường Phật cười lạnh: "Người còn muốn chống cự?"

Kim Tử Nha nghiêng răng nuốt ngụm máu đã trào tới cổ họng vào trong, quắc mắt bấu ra hai trảo.

Trường Phật cau mày, cánh tay dài ngoằng vươn ra chụp cứng hai trảo của Kim Tử Nha, cười khàn khàn nói: "Trừ phi ngươi mọc ra thêm một cánh tay, bằng không làm sao có thể chạm được vào người ta?"

Kim Tử Nha song thủ thu lại bỗng trượt theo cánh tay dài thượt của Trường Phật kích thẳng hai chưởng vào ngực và bụng, hai nơi Trường Phật không hề phòng bị.

Trường Phật trúng chiêu bắn ngược về sau, ánh mắt tràn ngập tia kinh dị, chừng như không tin nổi vào mắt mình.

Kim Tử Nha khó nhọc nhếch môi cười: "Người lầm rồi! Ta không chỉ có ba tay. Ta có bốn tay!"

Trường Phật nhìn xuống hai bàn tay đang nằm trong tay gã, không phải bàn tay mà là hai cái bao tay. Hấn rống lên một tiếng, toàn thân bộc phát định lao tới nhưng chỉ được nửa hơi đã táng mạng.

Kim Tử Nha máu từ trong miệng trào ra vẫn cất tiếng cười vang: "Người đã quên ... ngoại hiệu ... của ta ... Qua .. Cầu .. Rút Ván ..."

Câu nói chưa dứt, máu tươi phún trào từ trong miệng, thân hình lão đảo rồi đổ gục xuống đất, trợn thân vong.

Một chưởng của Trường Phật quả thực bá đạo.

oOo

"Hự!"

Lý Thiên Ưng cả người bắn tung ra xa.

Gã trúng một chưởng của Tiêu Nhật Sơn sau khi lão rút phán quan bút ra mà chết.

Lý Thiên Hành trong lòng lạnh ngắt.

Tiêu Nhật Sơn vẻ mặt ác độc, nở nụ cười thốt: "Bảo tiêu? Bắn vào các người, thực không biết lượng sức, để ta xem các người đứng được bao lâu?"

Lý Thiên Anh ướt đầm mồ hôi đầu giận dữ quát: "Dù chỉ còn một người bọn ta cũng không lùi, người có giỏi thì giết đi!"

Tiêu Nhật Sơn có vẻ ngạc nhiên gằn giọng: "Tốt! Vậy để ta hoàn thành tâm nguyện cho các người!"

Phán quan bút đưa lên nhắm thẳng vào Lý Thiên Anh

Một bóng người nhoáng lên, Lý Thiên Thắng đã đâm ra một kiếm, miệng quát lớn: "Cầu tặc! Muốn giết thì giết ta đây này!"

Lão vừa thấy Lý Thiên Thắng trong lòng nhận thấy kiếm pháp của gã cao cường, ác độc liền gạt kiếm, quắc mắt vỗ ra bảy tám chưởng: "Được! vậy để lão gia tiễn ngươi đi trước!"

Tám chưởng phóng ra đều được Lý Thiên Hành thay Thiên Thắng tiếp chưởng, cả người bị chấn văng ra, Lý Thiên Thắng liền quắc mắt đâm tiếp một kiếm.

Kiếm đâm vào vai trái Tiêu Nhật Sơn.

Lão hét lên một tiếng, quyết ý hạ sát Lý Thiên Thắng nhưng kiếm của Lý Thiên Hùng đã chém tới, song bút hợp nhất chấn bay lưỡi kiếm về hướng Lý Thiên Anh, sau đó song bút của lão đâm thẳng về phía Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Anh vươn tay tiếp kiếm bị kinh lực trong thân kiếm chấn lui ba bước.

Lý Thiên Thắng đã tiếp được tam bút, kinh lực mạnh đến mức gã đứng cũng đứng nổi, ngã ngồi xuống đất, kiếm văng ra khỏi tay.

Tiêu Nhật Sơn thu chiêu, giơ bút định đâm tới một chiêu.

Lý Thiên Hùng một quyền kinh xuất hướng Tiêu Nhật Sơn, lão nhìn cũng không thèm nhìn, tùy tiện đá ra một cước.

Lý Thiên Hùng bị bức phải thu quyền lại.

Lý Thiên Hành vừa giương đứng lên được đã lập tức chém ra bốn mươi sáu kiếm.

Tiêu Nhật Sơn tả thủ dụng phán quan bút dễ dàng hoá giải kiếm chiêu, hữu thủ vẫn tiếp tục nhắm Lý Thiên Thắng đâm thẳng tới.

Chỉ còn nửa thốn yết hầu Lý Thiên Thắng tất có thêm một cái lỗ.

Hốt nhiên, ngay trước yết hầu gã xuất hiện một cây trúc.

‘Chát!’ bút, trúc chạm nhau.

Lui bốn bước, Tiêu Nhật Sơn rút cuộc cũng lui bốn bước, vì một cây trúc nhỏ.

Chủ nhân cây trúc cũng lui bốn bước.

Lý Thiên Thắng hiềm tử hoàn sinh vừa ngẩng đầu lên đã mừng rỡ thốt: "Sư phụ!"

Thiên Tỷ Tẩu Khu Tu Trúc.

oOo

Nguyên Lai Như Thử Tôn Trọng Phương đang lực chiến cùng Nga Mi Quái Phật.

Mọi sự liên quan đến Quái Phật quả thực đều rất kỳ quái, thanh âm của lão kỳ quái, cười cũng kỳ quái đến không cười lại càng quái.

Tự nhiên, võ công của lão không thể không quái đản.

Lộ số võ công của lão càng kỳ quái hơn, cứ hữu dụng là lão dùng, đánh bằng khuỷ tay, đâm bằng râu tóc, húc bằng đầu thậm chí nước bọt cũng phun.

Với chiêu số như vậy Tôn Trọng Phương thật không biết làm sao để ứng phó.

So với Kim Tử Nha lão chỉ mới quá tam chiêu cùng Quái Phật.

Quá tam chiêu lão đã bị cản một phát.

Chỗ cản máu tuôn đầm đìa.

Hai chiêu sau lão lại trúng thêm một trọng chiêu của Quái Phật.

Trúng chiêu này Tôn Trọng Phương biết rõ mình tất khó sống.

Quái Phật hắc hắc cười nói: "Nguyên Lai Như Thử, bất quá như thử, thực là hư danh!"

Tôn Trọng Phương cười khổ: "Tối hậu chiêu Nguyên Lai Như Thử còn chưa xuất, người chó đực ý!"

Tôn Trọng Phương gầm lên một tiếng quái dị, toàn thân gân cốt kêu lách rắc, hai cánh tay méo mó vẩy vẹo một cách kỳ dị.

Quái Phật đã có bảy mươi năm kinh nghiệm chiến đấu nên vẫn bình tĩnh, dĩ bất biến ứng vạn biến, tĩnh lặng chờ xem quái sự trước mắt.

Lúc này Tôn Trọng Phương tựa một con tôm khổng lồ bung mình lên cao.

Quái Phật chấn động, trong lòng hồ nghi không rõ đối phương đang dùng chiêu thức gì, chỉ đành chuyển thể phòng bị, phong tỏa mọi hướng địch nhân có thể tấn công.

Nhưng Tôn Trọng Phương tịnh không xuất thủ, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống.

Quái Phật quả thực không có sự đề phòng cho tình huống này.

Tôn Trọng Phương người hạ xuống vừa chạm đất đã xuất ra một quyền.

Hắc Hổ Thâu Tâm.

Quái Phật lại càng không thể tưởng tượng được quyền này.

Lão phòng bị toàn thân, phong tỏa mọi nơi yếu hai trên người nhưng quả thực lồng ngực hoàn toàn không có bất cứ phòng bị gì. Điểm này không lạ vì lão vốn không cho rằng Tôn Trọng Phương vào lúc này lại phát ra một quyền như vậy, một đòn thể tâm thường như vậy, Hắc Hổ Thâu Tâm.

Thân tại giang hồ bất kỳ ai cũng có thể sử ra Hắc Hổ Thâu Tâm.

Đối chiêu tam thức, tùy tiện cũng có thể sử ra Hắc Hổ Thâu Tâm.

Cũng đành phải nói đây là một chiêu.

Nhưng vào lúc này, đó là tuyệt chiêu, sát chiêu.

Võ công vị tất phải kinh nhân, chỉ cần có thể một đòn đánh trúng nhược điểm địch nhân thì đó là tuyệt chiêu, sát chiêu.

Cho nên một quyền đó của Tôn Trọng Phương đã kích trúng vào ngực Quái Phật.

Tôn Trọng Phương người chạm đất cũng thuận miệng nói một câu: "Ta không phụ ngoại hiệu của ta chứ?"

Quái Phật vẫn chưa hết kinh ngạc, cười thảm: "Nguyên Lai ... Như Thử ... quả nhiên danh ... bất ... hư truyền ..."

Tôn Trọng Phương nghe xong câu nói, toàn thân mềm như bún, ngã sụm xuống đất, vong mệnh.

Lão trúng một quyền thật sự không nhẹ.

Hắn còn sức trụ đến giờ chỉ nhờ một hơi chân khí, một quyền kích Quái Phật và câu nói kia của lão đã dùng hết hơi chân khí còn sót lại, cuối cùng đã ngã xuống.

Quái Phật nhìn Nguyên Lai Như Thử ngã xuống hốt nhiên cười to ba tiếng, phun ra một búng máu.

Tiếng cười vừa dứt lão ngã gục xuống đất, mệnh vong.

Nhìn địch nhân gục ngã, hơi chân khí cuối cùng của lão cũng đã dứt, tất không thể sống.

Quyền của Tôn Trọng Phương vốn không nhẹ.

Cả đời lão toàn làm chuyện quái dị đến lúc chết cũng vô cùng quái dị.

Cười mà chết.

Quái Phật dù sao đi nữa cũng đã chết.

oOo

Không khí khản trương đến cực điểm, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Khoảng không như cô đọng ép vào ngực đến mức không thể thở được.

Lý Thiên Hành nín thở đứng bất động.

Từng giọt mồ hôi to như hột đậu lăn dài trên trán.

Lý Thiên Anh toàn thân y phục ướt sũng mồ hôi.

Lý Thiên Hùng hai mắt tròn tròn nhìn về phía hai người đằng trước.

Thiên Tỷ Tẩu Khu Tu Trúc cùng Tuyết Sơn Thần Ứng

Thiên Tỷ Tẩu hơi thở nặng nhọc, dáng vẻ phong trần nhưng song mục sáng rực thần quang nhìn thẳng Tiêu Nhật Sơn, hữu thủ giơ cao trúc trường, chỉ cần Tiêu Nhật Sơn vọng động tất trúc trường bạo xuất.

Lão vừa nghe Tiêu Nhật Sơn phục kích chúng đệ tử liền bất chấp tất cả phóng như điên đến tương cứu, lúc này thể lực và tinh thần lão đã tiêu hao cực độ.

Cho nên hô hấp của lão rất nặng nhọc.

Tiêu Nhật Sơn toàn thân bất động, song bút một trước một sau, một công một thủ, bất luận đối phương phát động công kích gì đều có thể kháng cự.

Lão tuyệt không dám buông lời, tinh thần tập trung, lão hiểu Thanh Trúc trường pháp của Phó chủ môn Hoa Sơn Khu Tu Trúc tuyệt không dễ ứng phó.

Chỉ là Thần Ứng Cửu Thức cùng Càn Khôn Song Bút của lão cũng không đơn giản.

Trán lão đã túa mồ hôi.

Đổi phó Thanh Sam Thập Bát kiếm tự nhiên hao tổn không ít thể lực, bất giác có chút mệt mỏi.

Mồ hôi toát ra do lưng của lão phát đau.

Cả lưng và vai của lão đều trúng thương không nhẹ.

Lý Thiên Hùng bỗng lùi lại mấy bước.

Lý Thiên Hành hồ nghi: "Chẳng lẽ là sát khí?"

Khu Tu Trúc đang nhìn thẳng vào Tiêu Nhật Sơn đột ngột quát lớn: "Bây giờ ta không thể giết ngươi, ngươi rút đi! Ngày sau tất huynh đệ bọn ta sẽ tìm ngươi báo thù!"

Tiêu Nhật Sơn cũng trừng mắt phát thoại, gần từng tiếng: "Ta có thể đi, tiêu ngân cũng lấy!"

Hai mắt Khu Tu Trúc bắn ra quang mang mãnh liệt, râu tóc không gió mà bay quát lớn: "Vậy ngươi nằm xuống cho ta!"

Thanh trúc như thiểm điện phát xuất.

Phát quan bút đồng dạng quét ra.

Chiêu thức kinh nhân, chỉ một chiêu!

Chỉ một chiêu, thắng bại đã rõ.

Sinh tử cũng đã rõ.

Một trường của Khu Tu Trúc đâm ra.

Tiêu Nhật Sơn hai tay rung lên, tả hữu song bút kẹp chặt trúc trường.

Trượng pháp Khu Tu Trúc đã nhanh còn biến hoá, song bút Tiêu Nhật Sơn vừa chuẩn vừa ổn định, quá nhất chiêu nhìn ra cũng ngang tay.

Qua tiếp vài chiêu, sinh tử liền phân định.

Tiêu Nhật Sơn vừa triệt tiêu kinh lực trên trượng song bút liền đâm thẳng ra.

Song bút vừa khai, Khu Tu Trúc dư kinh vẫn còn, trượng liền phóng tới.

Song bút cắm vào ngực Khu Tu Trúc, lúc đó trượng của Khu Tu Trúc cũng xuyên tim Tiêu Nhật Sơn.

Tiêu Nhật Sơn kinh hoàng, buông tay chụp trượng, tả chưởng vung lên chưa kịp phát ra đã gục ngã, mệnh vong.

Khu Tu Trúc xoay trượng gạt bay song bút bắn tung ra mang theo hai mảng huyết nhục, máu bắn tung toé.

Lý Thiên Hành kêu lên một tiếng bi ai đỡ lấy thân người Khu Tu Trúc đang ngã xuống.

Lý Thiên Anh như mộng như tỉnh, ruột gan đau như cắt thất thanh: "Sư phụ!" sau đó ngất đi.

Khu Tu Trúc hàm râu trắng nhuộm đỏ máu vẫn gật gật đầu cười nói: "Tốt! Tốt! Chết rất tốt ... chưởng môn ... sư huynh có thể ... có thể không cần phải lo ... lũ yêu đồ ... Tuyệt ... Sơn .. nữa" Sau đó đưa mắt nhìn chúng đồ đệ, giọng đứt đoạn tiếp tục nói: "Đồ nhi ... sinh tử ... chỉ là ... chuyện ... nhỏ ... bảo .. tiêu mới .. là .. chuyện lớn ... có ... mất ... mạng .. cũng .. phải kiên ... cường ... kháng cự ... lại lũ ... cường đồ ..."

Lý Thiên Hành bật khóc nói: "Sư phụ! Chúng đệ tử nhất định sẽ làm theo lời người!"

Khu Tu Trúc dồn sức cố gắng nói lớn hơn: "Ta ... thực ... yên tâm ... sau .. khi .. ta chết ... các người nghe cho kỹ ... Lý Thiên Hành ... con phụ trách ... cùng ... lập .. tức rồi .. khỏi .. khu rừng .. này ... sẽ .. sẽ ... có ... Bắc Thành ... cùng ... Truy Mệnh ... ra ... tiếp .. ứng ... các ... người ... mau ... lên .. ngựa .. đi .. đi ...!"

Lý Thiên Hành mắt nhoà lệ, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, quay đầu lại nói: "Tháo dây thừng xuống! Chúng ta mỗi người kéo hai thừng đi thôi!"

Lý Thiên Hùng có chút chần chừ: "Việc này ... việc này có lẽ không dễ!"

Mười sáu người khiêng tám thừng còn không đơn giản, huống hồ ...

Lý Thiên Hành giọng chém đinh chặt sắt: "Không được cũng phải được, khiêng không ra cũng phải kéo ra!"

Lý Thiên Hùng cúi đầu nói: "Là ...!"

Đột nhiên một tiếng nói vọng tới: "Không cần nhọc công!"

Lý Thiên Hành quay phắt mình lại giọng nói kinh hoảng: "Trường Tiểu bang Bát đại kiếm thủ?"

4. Chương Bốn Thiếu Niên Anh Hùng

Cho nên từ quán rượu đến cánh rừng gần bầy dậm đứng ra gã chỉ mất thời gian uống một chung trà nhỏ có thể đến nơi.

Nhưng lần này gã mất một khoảng thời gian dùng hết một bữa cơm mới tới.

Bởi vì giữa đường gã dừng lại nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Nghỉ ngơi, bắt tất là do gã mệt mỏi.

Mà vì gã gặp vài người.

Người chết.

Người thứ nhất nằm chết trên một cây khô đã đổ xuống từ lâu nhưng vẫn đứng nghiêng nghiêng do các thân cành chống xuống đất, đến lá cũng không còn một chiếc.

Một cành cây xuyên thủng ngực xác chết, cả thân người nằm vắt vẻo trên cây.

Người chết hai mắt trợn trừng, mười ngón tay co quắp, máu đã khô có vẻ lúc chết cực kỳ thống khổ.

Gã nhìn qua xác chết đã biết hẳn bị một chưởng kích bay trúng vào cành cây, bị cành cây đâm xuyên qua mà chết.

Chưởng lực thật hùng hậu.

Xác chết toàn thân y phục đen ngòm nhưng đã bị nhuộm đầy máu, trên cơ thể đầy những giọt máu tung toé như những hạt châu.

Ồ y xích phát, xem ra người chết có lẽ là Tuyết Sơn Hình đường chủ Cừu Tam.

Phía dưới tàn cây gần đó cũng có một xác người nằm sấp.

Gã nhú mào lật xác chết trở ngược lên.

Lại một người chết.

Tay phải cái xác này đang cắm xuyên qua một thân cây gãy.

Gã liếc mắt nhìn tả thủ của cái xác nọ, không có gì đặc biệt so với người thường nhưng những ngón tay quả thật rất khác thường.

Ngón tay của xác chết này dài gần nửa thước, so với người bình thường có lẽ dài gấp đôi.

Cánh tay một người mà dài nửa thước nhất định người ta cho rằng quá ngắn nhưng ngón tay mà dài đến nửa thước tất khiến người ta trợn mắt.

Người nằm đây chắc hẳn là một trong Ngũ Đại Đường chủ của Tuyết Sơn, Truy Hồn Thủ Diệp Tà.

Khoé miệng lão ứa ra vài giọt máu, vết thương chí mạng trên người lão là một chưởng trên ngực.

Chưởng này hoàn toàn không trực tiếp đánh vào ngực lão, mà chưởng lực đã xuyên thấu thân cây kích vào, chưởng lực quá hùng hậu nên vẫn có thể đánh gục Diệp Tà.

Trên thân cây còn hằn một chưởng ấn màu đen khảm sâu vào thân cây, nhìn qua có thể thấy chưởng lực của người này thực thâm hậu.

Diệp Tà ngã xuống hữu thủ vẫn đang cắm ngấp xuyên qua thân cây, năm ngón tay cắm vào trong bụng một người.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng.

Trên sống lưng gần cổ lão nhân ấy có một vết chưởng đen bầm.

Trên ngực lại có một dấu tay đỏ sẫm, quyền ấn.

Lão nhân đó chính là Thiết Chưởng Hạ Thôi Lệ Dương

Không phải lão thì ai có thể phát ra một chưởng hùng hậu như vậy?

Quyền ấn trước ngực lão hẳn là do Diệp Tà để lại.

Chu Bạch Tự cau mày, nhìn qua hiện trường liền dễ dàng suy đoán ra chiến cục. Thôi Lệ Dương khổ đấu Diệp Tà, Diệp Tà đại bại lùi đến sau thân cây, Thiết Chưởng truy sát trúng ám toán của Cừu Ba một chưởng sau lưng, lão hồi thủ một chưởng chấn bay Cừu Ba về phía sau rút trúng thân cây, cành cây đâm xuyên tim, Cừu Ba vong mệnh. Thừa cơ hội, từ phía sau thân cây Diệp Tà hữu thủ đánh xuyên thân cây cắm vào bụng Thôi Lệ Dương, lão trọng thương táng mạng. Trước khi chết lão toàn lực vỗ ra một chưởng vào thân cây, chưởng kinh thấu qua thân cây chấn vào Diệp Tà, đồng quy vu tận.

Bất chợt, từ sâu trong rừng vọng ra một tiếng cười.

Bắc Thành thành chủ nhân ảnh như chớp giật lướt vào trong rừng.

Bất động như xử nữ, động tựa thỏ, lời nói này truyệt đối có thể dùng để hình dung gã.

Nhìn qua ở đây có một thanh niên thần sắc tuấn tú nhưng ẩn ước dưới chân mày đầy vẻ dâm tà, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười dâm đãng nhìn chăm chú vào một cô gái xinh đẹp như thiên tiên đang nằm bất tỉnh, Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như.

Hắn, nhân tài quật khởi của Côn Luân gần đây, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh.

Sắc đẹp của Bạch Hân Như rõ ràng đã làm Thi Quốc Thanh động tâm.

Chu Bạch Tự thân hình vừa tiến vào trong rừng đã bị Thi Quốc Thanh phát giác, hắn phóng mình bật kiếm.

Chu Bạch Tự đảo mắt nhìn qua đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, miệng hừ lạnh một tiếng đã thấy kiếm quang loé sáng.

Xoay người, khinh thân, rút kiếm, phát chiêu. Nhanh, chuẩn. Bất quá làm người ta thất phục không phải Thi Quốc Thanh mà là thủ pháp xuất kiếm của Chu Bạch Tự khi gã đang còn trên không trung.

“Choang!”

Song kiếm chạm nhau, nhất hợp tức phân.

Ngoại hiệu Thi Quốc Thanh là Nhất Kiếm Đoạt Mệnh, nhất kiếm đã phát mệnh còn chưa đoạt, là ai có thể đỡ được của hắn một kiếm?

Huống chi đối phương thần thái phong quang quả thực là một thiếu niên anh hùng.

Chu Bạch Tự trong lòng cũng ngạc nhiên không kém khi thấy đối phương có thể tiếp được một kiếm của mình, gã hừ lạnh một tiếng tay đã xuất ra tam kiếm.

Một kiếm nhắm vào đầu, một kiếm đâm vào bụng, một kiếm lại từ một hướng khác nhắm vào bối tâm Thi Quốc Thanh đâm tới.

Thi Quốc Thanh quát lớn một tiếng, trường kiếm đâm ra ba kiếm, nhân kiếm hợp nhất, sát na đó kiếm quang bùng phát, trong khoảnh khắc một trăm linh bảy kiếm đã công tới Chu Bạch Tự.

Thân hình Chu Bạch Tự vụt mờ nhạt, trong nháy mắt dịch chuyển qua một trăm lẻ bảy phương vị, thân pháp biến hoá né tránh toàn bộ kiếm chiêu, thân hình lắt nhệ đã đến sau lưng Thi Quốc Thanh đâm ra một chỉ.

Thi Quốc Thanh hú lên một tiếng thu chỉ hoá chưởng lật người một quyền phá không.

Hoàn toàn ngoài dự đoán, chỉ của Chu Bạch Tự hoàn toàn không thu về.

Quyền chỉ tương kích.

Thi Quốc Thanh rống lên giận dữ, quyền của hắn đã bị nhất chỉ của Chu Bạch Tự đâm thủng.

Sắc mặt đại biến, hắn lật nửa người trường kiếm trên tay vẽ một vòng tròn hướng về Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự rung động, toàn thân giới bị.

Kiếm chiêu trước vẽ ra một vòng tròn sau đó tại tâm kiếm quang mới xuất ra kiếm pháp. Ba trăm năm qua ngoại trừ chưởng môn đời thứ tám Côn Luân Thanh Linh Tử chưa từng có ai có thể sử dụng tuyệt học bí truyền này, chín chín tám mươi một chiêu Cửu Cung liên hoàn kiếm.

Kiếm vừa xuất kiếm phong đã lạnh thấu xương, Chu Bạch Tự không khỏi rung mình kêu lên nho nhỏ: “Kiếm khí!”

Thi Quốc Thanh hét lớn, trường kiếm như thiểm điện phóng ra.

Chu Bạch Tự lật ngang kiếm, toàn thân nội lực ngưng tụ vào kiếm.

Thi Quốc Thanh vẻ mặt kinh ngạc, phản thủ hồi chiêu kêu lên: “Người là Bắc Thành thành chủ ...”

Nói chưa dứt câu kiếm lại đâm ra.

Chu Bạch Tự vừa hồi kiếm lại phát ra một kiếm cười to nói: "Để ta tiếp tám mươi một kiếm của ngươi."

Thi Quốc Thanh thoảng chốc đã công ra chín kiếm, Chu Bạch Tự nhẹ nhàng tiếp chiêu nhưng cũng bị bức lui hai bước, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh cười lạnh: "Để ta xem ngươi tiếp được bao nhiêu kiếm!"

Kiếm quang loé sáng, liền đó bảy chiêu lại công ra.

oOo

Lý Thiên Hành vừa thấy tám tên toàn thân vận trang phục vàng chói mắt, biểu tình lạnh nhạt, sắc mặt vàng như nghệ, hai mắt hữu thần, tướng mạo khôi vĩ, lưng đeo trường kiếm trong lòng thầm than khổ, tự nhủ hôm nay khó tránh khỏi kiếp nạn.

Trường Tiểu bang uy danh không dưới Phong Vân tiêu cực, nhưng là hung danh. Một bên tiêu cực thống lĩnh bạch đạo, một đảng đại bang lãnh tục hắc đạo. Chỉ là năm trăm dặm quanh vùng Hà Bắc, tám trăm dặm quanh lưỡng Hà thế lực Trường Tiểu bang có cũng không dám tùy tiện hành động chỉ vì Hà Bắc có Phong Vân tiêu cực, Hà Nam có Thí Kiếm sơn trang, chúng có tội cũng chẳng dám phạm.

Trên giang hồ Trường Tiểu bang Bát đại kiếm thủ nổi danh lãnh khốc, sát thủ vô tình.

Tám gã hành động đồng tâm, xuống tay tàn nhẫn, chưa từng có người sống sót dưới tay bọn chúng. Trường Tiểu bang mỗi khi muốn giết người liệt hàng võ lâm cao thủ đều phải chúng thực thi nhiệm vụ.

Khai Bi Xuyên Vân Thạch Diệt Phi chương môn Hoài Dương liệt hàng Thập ngũ đại chương môn ngũ sát hai tên hương chủ Trường Tiểu bang liền bị bọn chúng truy sát, nhất bang chín mươi sáu mạng chết sạch, kê khuyến bắt dung.

Lý Thiên Hành hoàn toàn hiểu rõ võ công của tám gã này, cho dù Thiên Tý cùng Thiết Chương liền thủ đối phó cũng bại nhiều thắng ít.

Huống hồ bọn họ chỉ còn có bốn người.

oOo

Kiếm quang chớp lòe, biến động, chuyển dịch liên tục.

Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh mồ hôi nhỏ giọt trên trán, không, phải nói như thác đổ, hột nào hột nấy như hạt đậu, sáu mươi bốn kiếm đã qua nhưng một cọng lông trên người Chu Bạch Tự cũng không chém rớt.

Hơi thở Chu Bạch Tự cũng không còn nhẹ nhàng, không, gã thở như con trâu vậy. Thân ảnh gã như u linh thiển điện, thoát ẩn, thoát hiện, mắt thường không theo kịp.

Bảy mươi hai kiếm đã qua, kiếm quang đại thịnh, công thế tốc tiến.

Chu Bạch Tự thân hình xoay tròn bắn vọt lên không tránh tiếp bốn kiếm.

Kiểm thứ bảy mươi sáu Thi Quốc Thanh rốt cuộc đã để lại một vết thương trên vai Chu Bạch Tự.

Cửu Cung liên hoàn kiếm của Thi Quốc Thanh liên miên bất tuyệt, càng giết càng hăng. Bất quá chiêu thế xuất ra đều bị Thiểm Điện kiếm pháp chặn đứng, đến kiếm thứ bảy mươi chín, kiếm khí bùng phát cuốn bay kiếm của Chu Bạch Tự. Chớp thời cơ hấn đâm liền tới một kiếm

Thân hình Chu Bạch Tự bắn ngược về phía sau tránh thoát một kiếm, hung hiểm cận kề.

Thi Quốc Thanh quát lớn: "Cửu Cung liên hoàn kiếm, tối hậu nhất chiêu!"

Chu Bạch Tự không còn đường lui, song chỉ vờn ra kẹp cứng mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu ba thốn.

Kiếm bị kẹp chặt, Thi Quốc Thanh cùng Chu Bạch Tự cùng vận nội công kéo kiếm về phía mình.

Thi Quốc Thanh nắm chặt chuôi kiếm vận Tiểu Thiên Sơn của Đại Di Vô Hợp thần công rút mạnh kiếm về.

Chu Bạch Tự lập tức chuyển người dụng Long Hồ Sơn trong Long Hồ Hợp Kích đại pháp cầm giữ, dùng thuần dương lực phá âm kinh của Thi Quốc Thanh.

Thi Quốc Thanh chấn động, ý tùy tâm sanh, vận thức Cửu Hồ Chấn Nhật thần công của Hoa Sơn âm kinh như thác xuyên qua kiếm chấn mạnh vào chỉ của Chu Bạch Tự. Chu Bạch Tự song chỉ kẹp kiếm, lâm nguy bất loạn, Tiên Nhân chỉ của Tung Sơn phản chấn như sóng gầm phá nội kinh Cửu Hồ Chấn Nhật thần công.

Thi Quốc Thanh đại nộ, phát tay vỗ ra một chưởng nhằm ngay thân kiếm, Kim Cương chưởng, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.

Chu Bạch Tự nhếch môi cười nhạt, một luồng nội lực âm nhu từ song chỉ tràn vào thân kiếm, tuyệt đối là khắc tinh của tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Vô Tướng thần công.

Kiếm vẫn dính cứng tại song chỉ, cả hai bỗng bất động, trong nháy mắt vừa rồi hai gã đã dụng hàng loạt loại công lực bất đồng đối kháng nhau.

Vô tướng thần công cùng Kim Cương chưởng triệt tiêu không tăm tích nhưng hậu quả để lại là thanh kiếm đã kéo dài ra hơn hai thước.

Thân kiếm bị kéo dài liên lộ ra đường nét nứt vỡ, Chu, Thi hai người cả người đầm mồ hôi.

Thi Quốc Thanh quát lớn một tiếng, buông tay phóng người lên cao.

Chu Bạch Tự bất ngờ mất lực lùi lại sau ba bước nhưng vẫn kịp thời thu kinh lực nơi tay, ổn định mã bộ nhưng một chưởng họ Thi đã ép sát, lòng bàn tay gã đỏ sẫm, một chưởng chấn mạnh vào ngực Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự quát lớn một tiếng, song chỉ phát mạnh, mũi kiếm vẫn còn đang kẹp chặt bắn ra, thanh kiếm lao đi.

Thi Quốc Thanh nhất chiêu đắc thủ đang muốn lui lại tránh nhưng không kịp, kiếm đã cắm vào bụng hắn. Hắn lộn người bảy tám vòng trên không, tả thủ rút kiếm máu từ bụng bắn ra ào ạt.

Máu bắn ra từ bụng, thấm vào đất.

Nhưng gã cười, rõ ràng gã đang cười.

Nhìn Chu Bạch Tự mà cười, cười như điên, cứ như Chu Bạch Tự là một thứ gì đó rất nực cười, giống như nhìn một con rối vậy.

Thần sắc Chu Bạch Tự vẫn an nhiên, lạnh lùng nhìn gã cười.

Gã vẫn tiếp tục cười như điên, như dại.

Cười một hồi lâu, gã đột ngột dừng lại.

Gã lom lom nhìn Chu Bạch Tự hỏi gần từng chữ một: "Người có biết đã trúng chưởng gì không?"

Chu Bạch Tự thần sắc vẫn không thay đổi trầm giọng đáp: "Xích Diễm chưởng!"

Thi Quốc Thanh thanh âm như muốn phá ra cười tiếp hỏi: "Vậy người có biết trúng Xích Diễm chưởng sẽ có hậu quả gì không?"

Chu Bạch Tự miệng bỗng nhếch lên một nụ cười đều đều nói: "Xích Diễm chưởng do Phó Chưởng môn Liệt Hoả giáo Xích Diễm Thần Quân sáng tạo, một khi trúng chưởng bất luận công lực cao đến đâu quá ba thời thần toàn thân phát hoả mà chết.

Thi Quốc Thanh vỗ tay cười nói: "Được rồi! Được rồi! Xích Diễm chưởng thiên hạ không người cứu chữa, người trúng chưởng mặc dù có thể vận công tạm thời chế ngự nhưng cũng không có tác dụng, trừ phi ..."

Chu Bạch Tự lạnh lùng thốt: "Trừ khi tại vị trí trúng chưởng trước tiên dùng Hàn Tâm công của Thiên Sơn Tuyết Nhạn Tử, sau dụng Phi Sa Tâm Pháp của Đại Mạc Phi Đà Hồng, cùng Kim Cương Bất Hoại thần công tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự và Tiên Thiên Vô Thượng cang khí của Võ Đang mới có thể trị thương."

Thi Quốc Thanh cười lớn: "Không sai! Không sai! Nhưng Tuyết Nhạn Tử tung tích không rõ, Đại Mạc Phi Đà đã quy ẩn giang hồ, Kim Cương Bất Hoại thần công vốn là tuyệt kỹ bí truyền của Thiếu Lâm, Tiên Thiên Vô Lượng cang khí thì từ chương môn đời thứ mười bốn Hải Linh Tử luyện thành đến nay đã hoàn toàn tuyệt tích, cho nên người cừu yên tâm mà chết đi ... hắc hắc ..."

Chu Bạch Tự giọng nói lãnh đạm, từng chữ từng câu diển đạm nói ra: "Tuyết Nhạn Tử lão nhân gia chính là một trong những sư phụ của ta, Đại Mạc Phi Đà Hồng bá bá hiện là tổng quản Bắc thành, Kim Cương Bất Hoại thần công ta bảy tuổi đã tinh thông, bí kíp Tiên Thiên Vô Thượng cang khí do Hải Linh Tử tiền bối tặng cho cha ta."

Tiếng cười Thi Quốc Thanh bỗng im bất, cứ như miệng gã bị một con độc xà mổ trúng vậy.

Chu Bạch Tự giọng nói vẫn đều đều không nhìn đến hắn: "Ta vừa trúng chương đã vận bốn loại công lực để hoá giải, cũng dùng Vô Cực thần công chấn đoạn khí mạch của ngươi, Xích Diễm chương của ngươi vĩnh viễn không thể sử dụng nữa. Kiếm của ta đã đâm vào bụng ngươi hai tấc, lúc này ngươi cũng không thể kịch đấu."

Hơi thở Thi Quốc Thanh càng lúc càng nặng nề, mồ hôi tuôn ra như tắm mắt đứng trông nhìn Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự vẫn không đưa mắt nhìn hắn lấy một lần, tựa như hắn chẳng đáng giá một xu, giọng nói bằng lãnh: "Niệm tình ngươi còn trẻ mà võ công cực cao, có lẽ cao nhất trong những người ta đã từng gặp, lần này ta tha cho ngươi một mạng! Khi ta nói hết câu này, ngươi còn chưa biến mất trước mắt ta thì ta sẽ tiễn ngươi một đoạn ..."

Lời còn chưa dứt Thi Quốc Thanh rống lên một tiếng, ôm chặt bụng, chừng như bảy giờ gã mới bắt đầu cảm thấy đau đớn, tiếp đó liền mạng chạy trốn.

Hắn hoảng loạn chạy về phía sau hoàn toàn không chú ý Bạch Hân Như đã đứng dậy, một tiếng quát lớn kiếm nàng đã phóng ra.

Thi Quốc Thanh tinh thần hoảng loạn, sợ hãi, một kiếm của Bạch Hân Như xuyên qua y phục hắn mới phát giác, thân hình lắc nhẹ liền thoát khỏi kiếm phong, lúc đó lời nói của Chu Bạch Tự vẫn chưa dứt nên hắn nhanh chóng 'biến mất'.

Thi Quốc Thanh ba tuổi gia nhập Côn Lôn, mười bảy tuổi võ công chỉ dưới tay chương môn Minh Dương Tử. Hôm nay, gã hai mươi một tuổi võ công đứng đầu Côn Lôn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng hắn lại thảm bại trong tay Chu Bạch Tự.

Bạch Hân Như để Thi Quốc Thanh trốn thoát lòng vẫn còn bức tức.

Cục chủ Phong Vân tiêu cục Long Phóng Khiếu sở dĩ lần này phái Bạch Hân Như ra tay chỉ vì Tổ Nữ kiếm của nàng chính là đại khắc tinh Vô Vị trượng pháp của Vô Vị tiên sinh, trong bốn người đứng đầu Đông bảo, Tây trấn, Bắc thành, Nam trại chỉ xuất ra thành chủ Bắc thành, ngoài nguyên nhân võ công tuyệt đỉnh của chàng còn vì người con gái trong tim gã, Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như đi tới trước mặt Chu Bạch Tự, mặt ửng đỏ thấp giọng nói: "Bạch Tự, đa tạ!"

Chợt Hân Như chăm chú nhìn Chu Bạch Tự tò mò hỏi: "Bạch Tự! Ngoại trừ Vô Đương Hải Linh Tử đúng thật là đã truyền Tiên Thiên Vô Thượng cang khí cho bá phụ thì Tuyết Nhạn Tử chưa từng huynh là đồ đệ, Đại Mạc Phi Đà cũng không phải tổng quản Bắc Thành. Còn Kim Cương Bất Hoại thần công, hình như ta không biết huynh đã có luyện qua!"

Chu Bạch Tự cười cười nói: "Không sai!"

Bạch Hân Như kinh hãi: "Như vậy huynh đã ngạnh tiếp một chương?"

Chu Bạch Tự cười nói: "Đúng vậy!"

Bạch Hân Như cả kinh lắp bắp nói: "Vậy chẳng phải huynh chỉ còn sống hai canh giờ nữa sao?"

Chu Bạch Tự mỉm cười: "Đương nhiên!"

Bạch Hân Như mặt mày tối sầm lão đảo muốn ngất xỉu: "Huynh .. vừa rồi ..."

Chu Bạch Tự thần nhiên nói: "Ta cũng không dùng Vô Tướng thần công chấn khí mạch của hân, Vô Tướng thần công chỉ có thể tạm thời áp chế thương thế, đây chỉ là kế sách ứng phó, doạ đuổi hân thôi!"

Bạch Hân Như thanh âm run rẩy: "VẬY ... huynh ..."

Chu Bạch Tự cười thâm: "Không thể cứu chữa!"

Bạch Hân Như sét đánh ngang mày, hai mắt nhoà lệ ngã vào lòng Chu Bạch Tự khóc lớn: "Thật sự không thể cứu chữa sao?"

Chu Bạch Tự miệng vẫn cười như không cười: "Được rồi! Hoả kinh đã ngấm sâu vào nội phủ chỉ là lúc này Vô Tướng thần công vẫn còn có thể ngăn chặn, nhất thời chưa phát tác, Bắc Thành từ giờ do tổng quản Bát Tỳ Chủ Cương Chư Cát Chánh tiên sinh trông coi ... người ta lo nhất là muội, việc bảo tiêu này thực quá khó khăn ..."

Bạch Hân Như khóc lớn: "Không .. Không .. huynh sẽ không chết ... huynh sẽ không"

Gã rút cuộc cũng nói không nên lời bởi lời gã nói chính gã còn không tin được.

Bỗng nhiên từ ngọn cây vang lên một tràng cười lớn: "Thành chủ Bắc Thành quả nhiên danh bất hư truyền! Sau khi trúng chưởng chẳng những tâm vững như Thái Sơn mà võ công cũng phức tạp kinh người, Thi Quốc Thanh ta há có phải là kẻ ngốc mà người muốn gạt thì gạt!"

Chân mày Chu Bạch Tự nhếch lên, Bạch Hân Như bật kiếm chắn người trước hân, từ ngọn cây một bóng người hạ xuống.

Bạch Hân Như động nộ quát: "Người"

Thi Quốc Thanh cười nói: "Tiểu cô nương! Không cần gấp gáp, ta quyết không bạc đãi cô nương đâu, đợi ta giết hân xong ta sẽ thay thế hân ..."

Bạch Hân Như hét lớn một tiếng xuất kiếm: "Giải được!"

Thân hình Thi Quốc Thanh co lại tránh kiếm lách người chớp tới một trảo vừa cười vừa nói: "Thực cáo lỗi! Đã trúng Xích Diễm chưởng thì ngay cả ta cũng không còn cách cứu ..."

Bạch Hân Như cuồng nộ chớp mắt đã chém ra mười sáu, mười bảy kiếm khiến hân nhất thời không thể nói nên lời, hân cất một tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh buốt xuất hai mươi bốn thức Cửu Cung liên hoàn kiếm bức lui nàng.

Nàng vừa giận vừa gấp lại xoay kiếm đâm tới, kiếm chiêu chưa xuất Thi Quốc Thanh đã phát ra bát thức, Cửu Cung liên hoàn kiếm thức thứ ba đã phát kiếm khí chấn bay Tổ Nữ kiếm, kinh lực bức ra khiến Bạch Hân Như tuy vất vả tránh được một kiếm nhưng cũng khuy chân trầm mình xuống đất.

Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như vốn không phải đối thủ của Thi Nhất Thanh, vốn đã táng mạng dưới kiếm nhưng chỉ ngã xuống là do hân hạ thủ lưu tình.

Bức lui Bạch Hân Như hân dương dương tự đắc xoay mình nhìn Chu Bạch Tự. Chu Bạch Tự điên dậm nói: "Nói trắng ra võ công ngươi còn dưới ta một bậc, vốn chỉ cần ba trăm chiêu ngươi tất bại dưới tay ta!"

Thi Quốc Thanh gật đầu: "Đúng!"

Chu Bạch Tự lạnh nhạt tiếp lời: "Người đã trúng thương, trong hai trăm chiêu ngươi khẳng định thảm tử!"

Thi Quốc Thanh vẫn trả lời: "Đúng!"

Ánh mắt Chu Bạch Tự có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc ta đã trúng Xích Diễm chưởng, đúng như người nói ta toàn thân công lực đã dùng để áp chế thương thế. Nhưng ta vẫn có thể tiếp được người ba chiêu!"

Thi Quốc Thanh cười lớn: "Quả thật là biết nhận xét!"

Chu Bạch Tự vẻ mặt trầm lặng hoành kiếm ngang ngực nói: "Ta có tiếp ngươi một chiêu cũng tiếp một chiêu tuyệt không nhắm mắt chờ chết, ngươi ra tay đi!"

oOo

Lý Thiên Hành quơ tay áo lau mồ hôi nói: "Tám vị tiền bối cản đường văn bối xin hỏi có ý gì?"

Một gã cất tiếng đáp: "Đề châu báu xuống, tự sát tại đây, không cần nhiều lời!"

Mỗi câu, mỗi chữ gã nói ra đều lạnh băng khiến người nghe không rét mà run, mà mỗi câu mỗi chữ đều không thừa không thiếu, không nói thừa lấy một chữ.

Lý Thiên Hùng chấp tay miến cường nhovn miệng cười nói: "Số châu báu này vốn không phải sở hữu của văn bối mà dùng để cứu tế nạn dân Hoàng Hà, mong các vị giơ cao đánh khẽ, hành thiện ..."

Một gã khác khác giọng nói âm u quát khẽ: "Câm mồm! Nếu còn mở miệng, máu nhuộm đường trường!"

Ngũ âm gã cả một tia tình cảm cũng không có, tựa như phát ra từ một thầy ma ngàn năm khô đét vậy.

Lý Thiên Anh vẫn nói tiếp: "Tiền bối! Văn bối dù không phải đối thủ của tiền bối nhưng trọng nhiệm nan từ đành không tự lượng sức xin liều mình ..."

Một gã khác lại lên tiếng: "Tốt! Người chết đi!"

Thân hình gã chuyển động, cả tám cùng chuyển động, nói không bằng chuyển động của tám gã đó đều như nằm trên mình một người, cực kỳ nhất trí, cực kỳ đồng nhất.

Lý Thiên Hành nhận thấy tình thế bất ổn liền quát lớn: "Lên!"

Bốn bóng người bắn vọt lên không xuất kiếm chém tới.

Tám gã kiếm thủ Trường Tiểu bang hữu thủ hiện ra một thanh kiếm vàng như nghệ, thân kiếm lấp loé sáng nhắm vào bốn bóng người đâm ra.

Lý Thiên Hành mắt thấy kiếm chiêu của mình phát ra trước hai thanh kiếm của đối phương nhưng rõ ràng kiếm của đối phương đã tới trước, gã quát lớn, hồi kiếm gạt được một thanh, toàn thân thối lui tránh được một thanh khác, bị bức đến ngã ngồi xuống đất.

Chỉ một chiêu Lý Thiên Hành đã khốn đốn.

Kiếm của Lý Thiên Thắng vừa đâm ra được nửa đường đã bị chắn bay, tay không tắc sắt gã vội xử thế Lý Ngư Đả Đỉnh bắn ngược lại phía sau tránh một kiếm còn lại.

Cũng chỉ một chiêu gã đã thảm bại.

Công lực Lý Thiên Hùng kém hơn một chút, một kiếm của gã đâm vào khoảng không, muốn lui cũng lui không kịp, vai phải trúng một kiếm, ở bên trái xém chút đã bị chém bay đầu, may là lưỡi kiếm chỉ hót nhúm tóc, phải xoay người hai vòng gã mới bắn ngược về bên cạnh Lý Thiên Hành.

Trong bốn người thì Lý Thiên Anh kiếm pháp thấp nhất, kiếm vừa xuất ra đã bị một hoàng y nhân phong toả, hữu thủ bị một trảo chụp cứng, gã giãy mạnh muốn rút tay nhưng không thể di chuyển, phía bên trái liền trúng một kiếm xuyên bụng.

Lý Thiên Anh hét lớn rút cuộc đã giật được hữu thủ ra nhưng chân trái gã lại bị hoàng y nhân đâm vào bụng hấn chụp cứng, cùng lúc đó hai tên đã đẩy lui Lý Thiên Hành vọt tới.

Lý Thiên Anh liều mạng xoay kiếm đỡ được một kiếm, nghiêng người lại tránh kiếm thứ hai nhưng hai bên sườn gã đã trúng hai kiếm, kiếm của hai tên đã đẩy lui Lý Thiên Thắng đánh tới.

Lý Thiên Anh bị thảm kêu lên một tiếng, chân trái đã gãy ra được nhưng trước sau trong mình gã đã găm hai thanh kiếm, mệnh vong.

Lúc này Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng cùng Lý Thiên Hùng mới định thần lại, Lý Thiên Anh đã thảm tử.

Tâm trạng của Lý thị huynh đệ lúc này thực không bút mực nào tả xiết.

Một trong tám hoàng y nhân lạnh lùng thốt: "Các người tự sát đi khỏi mắc công chúng ta xuất thủ!"

Lý Thiên Thắng gầm lớn một tiếng: "Tự cái con mẹ ngươi! Trả mạng cho ..."

Câu còn chưa nói hết cả người lẫn kiếm đã lao tới tám hoàng y nhân kia.

Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ vẫn lạnh lùng nhìn sự liều mạng của Lý Thiên Thắng, không nhích động một phân.

Lý Thiên Hành quát lớn: "Mau trở lại, bảo tiêu quan trọng hơn!"

Thân hình bắn tới đã chặn đứng Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Thắng vừa nghe 'Bảo tiêu quan trọng hơn!' liền bình tĩnh, đã chết phải chết cho xứng đáng, bèn xoay mình bay ngược trở lại.

Một tên khác trong Bát Đại kiếm thủ trầm giọng: "Bày trò nhiều làm gì, đều phải chết!"

Bỗng đứng giữa không trung vang lại một tiếng cười hì hì: "Bọn chúng chết hay không chết trước hết phải hỏi qua bọn ta cái đã!"

Lại một âm thanh giận dữ vang lên: "Tám người các ngươi sống không cảm tính còn sống nhiều làm gì!"

Thanh âm hi hi ha ha của hai người này hoàn toàn đối lập với thanh âm băng lãnh của Trường Tiểu Bát Kiếm.

Sau đó, từ trên cây nhảy xuống hai bóng người.

Một cao một thấp, một mập một ốm

Một sử trường đao, một sử đoản đao.

Một dài một ngắn, Trường Đoản nhị đao!

Trường Đoản nhị đao vốn không phải đối thủ của Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ nhưng vì chính nghĩa, vì tính mạng Lý thị tam huynh đệ không thể không xuất thủ.

Một trận chiến dữ dội nhiều lành ít.

oOo

Bạch Hân Như hoàn toàn hiểu rõ Chu Bạch Tự thân thụ thương vẫn khổ đấu Thi Quốc Thanh là muốn nàng nhân cơ hội chạy trốn.

Nàng cũng biết Chu Bạch Tự muốn khiêu khích Thi Quốc Thanh khiến hắn chậm rãi sỉ nhục, tra tấn gã khi đó cơ hội trốn thoát của nàng sẽ cao hơn.

Chu Bạch Tự nghĩ cho nàng, nàng làm sao không rõ?

Nhưng nàng có thể nhẫn tâm mà trốn chăng?

Nàng có thể bỏ lại gã mà đi không?

Thi Quốc Thanh không phải là thằng ngu.

Hắn đã nhìn thấu dụng ý của Chu Bạch Tự và cũng khẳng định Bạch Hân Như nhất định không chạy trốn.

Cho nên hắn cho rằng mình cứ hết sức nhân nhả từ từ hành hạ Chu Bạch Tự rồi sau đó hăng giết hắn.

Hắn từng bước, từng bước hướng tới Chu Bạch Tự cười lạnh nói: "Ngươi có thể tiếp được vài kiếm? Nếu ngươi quỳ xuống ta có thể cho ngươi một cơ hội!"

Chu Bạch Tự nhặt nhèo đáp: "Ngươi nằm mơ!"

Thi Quốc Thanh hốt nhiên nở một nụ cười: "À! Ta hiểu rồi! Ngươi sớm đã trúng Xích Diễm chưởng, sớm muộn cũng chết. Thôi vậy, nếu ngươi quỳ xuống ta sẽ tha cho tiểu cô nương này, thế nào?"

Thật sự nếu Chu Bạch Tự quỳ xuống thì kiếm của hắn sẽ đâm thủng yết hầu gã ngay lập tức.

Từ trên cây bỗng nhiên vọng xuống một thanh âm nghe có vẻ rất uể oải, lười nhác: "Chà! Nếu bây giờ người quỳ xuống ngay lập tức ta tất sẽ tha cho người một lần!"

Thi Quốc Thanh kinh hoàng. Bạch Hân Như càng kinh hoàng. Chu Bạch Tự lại càng kinh hoàng hơn.

Trên cây ngay cạnh bọn họ có một người mà bọn họ bất tri bất giác, khinh công người này không những cao hơn Bạch Hân Như mà còn không lọt một tiếng động vào tai Thi Quốc Thanh, đến nhãn quang của Chu Bạch Tự lại càng không phát hiện.

Khinh công cao siêu đến mức như vậy trong võ lâm có được bao nhiêu người, bọn họ thực nghĩ không ra đó là ai?

Thi Quốc Thanh đột ngột quát vang một tiếng xuất kiếm đâm thẳng vào Chu Bạch Tự.

Đột kích bất ngờ, quả thức khó lòng phòng bị.

Trên cây nhấp nhোáng một bóng người lướt xuống như một luồng khói, cực tốc, mắt chưa kịp chớp đã xuất hiện giữa Thi Quốc Thanh và Chu Bạch Tự.

Người nọ tả thủ vươn ra đã đoạt lấy kiếm của Thi Quốc Thanh đồng thời phát ra một cước đá Thi Quốc Thanh bắn tung ra xa.

Thi Quốc Thanh cả đối phương là ai cũng không biết cả người đã bắn tung ra ngoài, vọt qua ngọn cây, lại thêm một ngọn cây như một cánh chim bay là là, bất ngờ lực đạo tán thất cả người rớt mạnh xuống.

Hắn đang rớt xuống bỗng bừng tỉnh, sợ đến quần thất ruột gan kêu lên: "Truy Mệnh!", thân người rơi ầm xuống đất, mắt đổ hào quang, toàn thân đến đốt ngón tay đau đến cực điểm. Nhưng chỉ vừa trở mình đứng dậy liền mất tăm mất tích, liều mạng mà trốn.

Chẳng những Thi Quốc Thanh hoảng sợ tới mất mật mà cả Chu Bạch Tự lẫn Bạch Hân Như cũng không thấy rõ bóng người nhảy xuống trên cây, chỉ có thể thấy thần hình Thi Quốc Thanh bắn tung ra mà thôi.

Lúc này nhân ảnh kia mới dừng lại.

Bạch Hân Như cùng Chu Bạch Tự chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy 'con mèo say' đang đứng, miệng cười hì hì, y phục lam lũ, ống quần có vết rách lộ ra đôi chân như hai trụ đồng, tả thủ vẫn còn một thanh kiếm, song chỉ kẹp ngay mũi kiếm.

Kiếm của Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh.

Nửa chiêu, 'con mèo say' đã bại Thi Quốc Thanh chỉ trong nửa chiêu.

Cho đến khi Thi Quốc Thanh kêu lớn một tiếng: "Truy Mệnh!" thì cả hai mới bừng tỉnh.

Truy Mệnh cười hì hì nói: "Ta đã gặp người! Người là tửu quỷ!"

Chu Bạch Tự nhìn Truy Mệnh thở dài: "Tạ ơn tiên bối cứu mạng ..."

5. Chương Năm Xích Diễm Chưởng

Trước mặt Chu Bạch Tự chợt hiện ra một bóng người vồ ra một chưởng.

Kỳ biến đột ngột xuất hiện, Chu Bạch Tự quát lớn, toàn thân rùn lại hữu chưởng chắn mạnh.

Bạch Hân Như không ngờ Truy Mệnh xuống tay với Chu Bạch Tự vội phóng ra bốn kiếm vào lưng Truy Mệnh.

Truy Mệnh một chưởng không thành, biến chưởng thành trảo chụp cứng mạch môn Chu Bạch Tự, tung một cước ra sau chặn đứng bốn kiếm của Bạch Hân Như rồi buông tay dịch người ra xa.

Nói cách khác, chưởng của Truy Mệnh không biến thành trảo chụp lấy mạch môn Chu Bạch Tự mà tiếp tục đánh tới có lẽ Bắc Thành thành chủ sẽ lập tức táng mạng, cước của hắn nếu nhắm vào chỗ yếu hại chứ không chỉ phá Tổ Nữ kiếm thì Bạch Hân Như cũng đã mệnh vong.

Nhất chiêu đả bại hai người, thật khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Chu Bạch Tự nhắm mắt thở dài: "Thôi đi! Chúng ta không phải địch thủ của ngài!"

Nụ cười Truy Mệnh biến mất, gã trịnh trọng nói: "Người thân thọ trọng thương mà vẫn có thể đánh ra một chiêu như vậy, công lực đích xác cao hơn tiểu tử kia nhiều!"

Chu Bạch Tự lúc này mới mở hai mắt lãnh đạm đáp: "Võ công tiền bối tại hạ bình sinh chưa thấy qua nhưng tuyệt không ngờ tiền bối lại muốn cướp tiền cứu trợ nạn dân Hoàng Hà!"

Truy Mệnh bỗng nhiên cười phá lên, ôm bụng cười đến cong cả người, một lúc sau mới nhin cười mà nói: "Người ... người cho rằng ta ... há há ... mà thôi, để người xem!"

Truy Mệnh đảo mình giữ chặt hai tay Chu Bạch Tự, gã chợt cảm thấy như trời long đất lở, một luồng hàn khí như thác lũ tiến nhập từ mạch môn cuộn cuộn đổ vào, cả người như lọt xuống hầm băng. Chu Bạch Tự hú lên một tiếng quái dị, đau đớn đến cực điểm, toàn thân phủ một lớp băng mỏng, miệng há to không khép lại được.

Khi gã mở miệng vết thương do Xích Diễm chưởng gây ra bỗng nóng rực, đau đớn như lửa thiêu, hàn khí xâm nhập công phá, lúc lạnh, lúc nóng cực kỳ thống khổ, cổ họng chợt có cảm giác giòn ngọt. Bất giác hần thối lui vài bước, người dựa vào một gốc cây miệng hátt mạnh ra một luồng nhiệt khí.

Lúc này Truy Mệnh cũng đã buông lỏng hai tay của gã.

Bạch Hân Như quát gấp, vì người yêu mà nóng ruột, cả người lẫn kiếm lao tới.

Truy Mệnh lắc mình tranh sang một bên, vỗ vai Bạch Hân Như: "Tiểu cô nương! Đừng kích động, cô nhìn xem!"

Bạch Hân Như hai mắt đăm lệ ngược nhìn Chu Bạch Tự liền không khỏi kinh hoảng.

Thân cây nơi gã dựa lưng đã bị cháy đen quá nửa, đều là do luồng nhiệt khí của Xích Diễm chưởng từ miệng gã bắn ra.

Chu Bạch Tự thần tình khôi phục, vẻ mặt kinh ngạc và khâm phục đang nhìn về phía Truy Mệnh.

Gã hốt hoảng hướng Bạch Hân Như nói: "Hân Như! Đừng vọng động! Truy mệnh tiền bối trị thương cho huynh!"

Bạch Hân Như lau nước mắt, vừa mừng vừa sợ, ánh mắt áy náy nhìn Truy Mệnh không nói nên lời.

Truy mệnh cười lớn: "Thấy người tinh thần suy sụp ta mới cố tình xem mạch, thì ra đã trúng Xích Diễm chưởng nên ta mới bức nó ra hết thôi!"

Chu Bạch Tự kinh nghi hỏi: "Xích Diễm chưởng khắp thiên hạ không ai có thể phá giải, trừ phi lấy Kim Cương Bất Hoại thân công và Tiên Thiên Vô Thượng cang khí, dùng Hàn Tâm công cùng Phi Sa tâm pháp để ép nhiệt khí, chẳng lẽ tiền bối ..."

Truy Mệnh vẫn cười nói: "Thứ nhất, ta mới chỉ mới ba mươi tuổi, chớ gọi ta tiền bối, lão tiền bối vớ vẩn gì đấy, nghe không lọt lỗ tai chút nào. Thứ hai, là người học võ thì quang minh chính đại mới là nẻo chánh, không có sát chiêu nào không có cách phá giải, ta không biết kim cái gì cương, tiên cái quái gì thiên cả, ta chỉ biết thương thế của người là do Xích Diễm chưởng thì ta dùng âm hàn kinh bức nó ra ngoài, thế thôi!"

Chu Bạch Tự trầm ngâm một lúc bỗng quỳ sụp xuống: "Được tiền ... huynh chỉ giáo, Chu Bạch Tự ta kiếp này ..."

Truy Mệnh đến bóng cũng không thấy, xa xa vang vọng lại tiếng cười lớn cùng một câu nói: "Ha ha ... Ta bình sanh ghét nhất có người quỳ bái. Người lúc nào đứng lên thì mau cùng Bạch nữ hiệp đến phía tây khu rừng cách đây bốn dặm đón người đi, ta sẽ tiếp ứng ở bìa rừng ..."

Chữ cuối cùng nói xong thanh âm đã ở ngoài hai dặm.

Trong rừng chỉ còn lại hai người bọn họ.

oOo

Hoàng y nhân thân hình dịch chuyển bao vây Trường Đoản nhị đao.

Trường Đoản nhị đao quát lớn phân ra hai hướng.

Một gã hoàng y kiếm thủ đâm đến một kiếm.

Trương Ngũ hồi thân, đao phát sau tới trước.

Tay kiếm thủ kia lập tức hồi kiế, thoái lui.

Hà Bát đoản đao hộ thân. Gạt bay hai thanh kiếm, cả người lẫn đao lao tới chém vào hai chân một hoàng y nhân.

Hoàng y nhân kia vọt lên không đâm xuống bảy kiếm.

Hà Bát thân hình lắc lư bảy nhịp, đứng lên, tránh thoát hai kiếm nhưng sau lưng lại bị chém tới một nhát.

Lão hồi thân phản kích đả thương hoàng y nhân vừa tập kích thì sau lưng đã trúng một cước té ngã vào một gốc cây bên cạnh.

Một tên hoàng y nhân liền vận kiếm chân bay đoản đao trong tay lão.

Bên kia Trương Bát trường đao vũ lộng, năm chiêu đã qua, đao của lão bị hai thanh kiếm chế trụ.

Qua thêm bảy chiêu, một tên hoàng y nhân đánh tới đâm trúng vai trái lão.

Trương Ngũ thụ thương ứng chiến, sau năm chiêu, một tên hoàng y nhân trúng một quyền Hà Bát giữa ngực, miệng phun máu, người bắn tung vào một thân cây khô.

Tay không tác sát, cái chết đã ở sát bên Hà Bát.

Hai lão không khỏi liếc nhìn nhau tự biết kiếp số đã tận.

Bốn thanh kiếm đã phong tỏa mọi hướng của hai lão.

Lý Thiên hành, Lý Thiên Hùng phòng mình lên không khai màn ác đấu cùng hai hoàng y nhân.

Lý Thiên Thắng, Lý Thiên hành cùng Lý Thiên Hùng đã lâm vào tuyệt lộ, đành phải bỏ thùng tham gia ứng chiến.

Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ thì sáu gã đang ứng chiến, hai người còn lại thực sự nhàn rỗi, trong đó một gã trúng đao Hà Bát ở bụng, thương thế không nhẹ đang vận khí trị thương.

Một gã phóng lên đứng trên thùng, ánh vàng hắt lên gương mặt khiến gã không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Đây là lần đầu tiên gã nở nụ cười.

Cũng là lần cuối cùng.

Trên một thân cây gần đó một bóng người xẹt xuống quát lớn: "Tặc tử xem kiếm!"

Người còn chưa đến kiếm phong đã ào ạt, kiếm khí ép đến nơi.

Hoàng y nhân kiếm mới đưa lên nửa đường yết hầu đã lủng một lỗ.

Cả người hấn liền đổ gục xuống, khí tuyệt mệnh vong.

Thiểm Điện kiếm.

Bắc Thành thành chủ Chu Bạch Tự.

Phía bên này chiến trường trường đao của Trương Ngũ cũng đã bị chân bay, nguy hiểm cận kề thì một bóng trắng từ trên không đáp xuống đâm ra hai kiếm chặn đứng hai hoàng y nhân, tham gia vào chiến cuộc.

Trương Ngũ mừng rỡ kêu lên: "Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như!"

Tinh thần Hà Bát phấn chấn liên thủ cùng Trương Ngũ tấn công hai hoàng y nhân còn lại, tuy tay không tác sát nhưng quyền phong hùng hậu, nhất thời hai gã kiếm thủ cũng không thể buông lời được.

Lý thị tam huynh đệ đang bị hai gã kiếm thủ bức đến gần tuyệt khí thì Chu Bạch Tự xuất hiện. Chiêu thứ nhất gạt ngang hai thanh kiếm, chiêu thứ hai đã công tới hai tên nọ, đến chiêu thứ ba đã bức hai gã lui về phía sau, qua chiêu thứ tư hai tên kiếm thủ tội ác đầy mình đã táng mạng.

Năm tên còn lại nhận thấy tình thế bất ổn liền hét vang một tiếng, phản thân muốn chạy trốn, Chu Bạch Tự vươn mình đánh chặn trước năm sau bảy chiêu đã chém chết thêm một tên.

Trường Đoản nhị đao chặn đứng một tên liều mạng đánh nhau được mười chiêu, Tổ Nữ kiếm của Bạch Hân Như cũng đã tru sát thêm một tên nữa.

Chỉ còn lại ba tên kiếm thủ khốn đốn trong vòng đấu.

Nhưng vốn đã không còn chống đỡ nổi.

Lại một tên gục ngã dưới kiếm Chu Bạch Tự, tên bị trọng thương vừa tháo chạy được vài bước đã táng mạng dưới kiếm của Lý thị tam huynh đệ.

Chỉ còn lại một tên.

Chu Bạch Vũ bỗng đưa tay chặn lại thế công của Trường Đoản nhị đao, Lý thị tam huynh đệ, hướng về hoàng y nhân còn lại nói: "Niệm tình người đã trọng thương, ta tha người một mạng. Hãy về thông tri với Trường Tiểu bang chủ Tư Đồ Trường Nhạc hãy cân nhắc kỹ, tuy Trường Tiểu bang hoành hoành bá đạo nhưng thực lực Phong Vân tiêu cực cũng không hèn, để tránh tổn thương hoà khí xin hãy tự lo lấy thân!"

6. Chương Sáu Âm Sát Trong Đêm

Mặt trời đứng bóng.

Còn mười sáu dặm nữa sẽ đến Đại Thạch trấn.

Trong trấn chỉ có khoảng vài trăm người dân cư ngụ.

Cả trấn chỉ có một khách điểm, khách điểm Bình An.

Chiều hôm đó có bốn người đang ăn cơm uống rượu tại khách điểm. Một gã ngồi cạnh cửa sổ, vẻ mặt buồn bã uống rượu, gã đã ngoài năm mươi, dáng vẻ mệt mỏi. Ở góc khác đang có hai gã đang dùng cơm, ăn vận bình dị. Còn ở chiếc bàn giữa quán trông ra phố, nhìn như một con mèo say khướt, lão bản trong tiệm cùng tiểu nhị thì thoảng lại đưa mắt nhìn hẩn.

Quán có ba tiểu nhị cùng lão bản là một ông già ngoài năm mươi tuổi.

Không khí nóng nực khiến người ta phát bực.

Lúc này, hai chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa khách điểm.

Xe vừa dừng trên xe liền có một nam một nữ bước xuống.

Người con trai dáng vẻ anh tuấn thoát tục.

Trên chiếc xe còn lại bước xuống hai người, ngoại hình khiến người ta muốn chết sặc.

Hình dáng hai người này thật sự cổ quái, trông rất buồn cười.

Nên hai gã thực khách đang ăn cơm trong quán nhin không được phì cười.

Cả lão bản lẫn ba gã tiểu nhị cũng không kiềm chế được.

Hai khách nhân bọ một cao một thấp, một mập một ốm, cao đến kỳ cục trông như một cây gậy trúc, mập đến quái dị như một bao thịt tròn căng.

Chính thị Trường Đoản nhị đao, Hà Bát Trương Ngũ.

Đi theo xuống còn có ba gã đại hán uy mãnh, bọn họ chính là Lý thị huynh đệ Lý Thiên Hành, Lý Thiên Hùng, Lý Thiên Thắng.

Cả bọn quay lại cùng nhau kéo xuống khiêng tất cả thùng trên xe vào trong khách điểm.

Tổng cộng mười sáu chiếc thùng.

Lão bản cười cầu tài bước ra miệng liếng thoảng: "Khách quan cần phòng? Bồn quán tuy đơn sơ ..."

"nhưng phục vụ rất chu đáo, món ăn thức uống tươi mát, giá cả hợp lý!" Hà Bát hi hi ha ha tiếp lời.

"Ồi chà! Đây, lão đầu, hay là người bớt cười đùa đi để mọi người nghỉ ngơi chứ!" Trương Ngũ cười nói.

Lão chủ quầy vẻ mặt như chối bỏ sự tàn phá của thời gian hơn hớn cười nói: "Thật là, thật là

Lý Thiên Hành hỏi: "Ba gian phòng?"

Lão liền lập tức cười nói: "Có, có, có, bồn điểm vừa lúc còn trống sáu gian, ba gian trên lầu còn đều ở tầng dưới."

Chu Bạch Tự nhún mày nói: "Còn có người khác ở sao?"

Lão giật mình nói: "Bẩm không có, lão cùng ba tiểu nhị cùng gia quyến không ở tại đây. À! Không! Sáng nay có hai mẹ con vừa đến trọ ở dưới lầu ..."

Sau đó liền cười nói: "Người mẹ hăng còn rất trẻ, đứa nhỏ còn chưa nói được!"

Chu Bạch Tự đặt xuống một thỏi vàng nói: "Phòng tốt nhất! Trọ một ngày! Số vàng này là để thanh toán! Mang rượu ra cho bọn ta mau!"

Tiền thật làm động lòng người, hướng hồ là hoàng kim. Vả lại tiền thưởng trọng hậu như vậy khiến lão chủ quầy cười đến híp mắt.

Ba gã tiểu nhị liền khom người chạy đến cười cầu tài muốn giúp mang hàng trang của bọn họ lên phòng.

Chu Bạch Vũ lạnh lùng thốt: "Bất tất, để đây bọn ta sẽ tự mang lên!"

Gian phòng cũng giống như mọi trong mọi khách điểm thông thường, chỉ lớn hơn một chút, không nhiều.

Bọn Chu Bạch Tự cũng đã rất mệt mỏi.

Nghỉ ngơi một lúc trời đã sụp tối.

Trời vừa tối phía ngoài khách điểm trở nên cực kỳ ồn ào, Lý Thiên hành ra xem thì ra là một tiêu đội đến tìm nơi nghỉ trọ, ước chừng có tám gã tiêu sư cùng hai tiêu đầu.

Chu Bạch Tự vén màn cửa nhìn xuống một lát, sau thấy Trương Ngũ phi thân lên trèo giọng nói: "Đêm nay phải cẩn thận! Hai gã tiêu đầu kia chính là Thương Châu Cửu Chỉ thành chủ Thích Kế Uy, gã kia là Dũng Thắng tiêu cục Khoái Dao Xa Lôi đứng hàng thứ hai trong tiêu cục, lần này tranh tiêu xem ra không đơn giản! Gánh nặng trên vai, tuyệt đối cẩn thận!"

Bạch Hân Như nhún chặt đôi mi thanh tú nhẹ giọng đáp: "Chúng ta có nên cùng họ nói chuyện?"

Chu Bạch Tự quay đầu lại nói: "Ta thấy không cần, ra ngoài áp tiêu luôn đa nghi, không dễ tin người, hà huống chúng ta trọng nhiệm trên người, không cho người khác biết thì tốt hơn!"

Sắc mặt gã trầm xuống giọng trầm trọng: "Nếu ta đoán không sai, lai lịch đám người này có điểm bất minh!"

Tổng cộng có ba gian phòng.

Trong căn phòng ở giữa đang chứa mười sáu chiếc thùng, không lớn không nhỏ.

Bắc Thành Chu bạch Tự cùng Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng, Lý Thiên Hùng ở tại gian phòng này.

Trường Đoản nhị dao ở tại gian phòng bên trái.

Gian bên phải là nơi ở của Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như.

Đêm đã vào khuya, Chu Bạch Tự, Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng đã tắm rửa qua, Lý Thiên Hùng vẫn còn đang trong phòng tắm gội.

Mọi thứ thực bình thường.

Nhưng sự tình bất thường cuối cùng đã đến.

oOo

Ngọn đèn leo lét.

Lý Thiên Sanh cùng Lý Thiên Hành đang ngồi trò chuyện tại bàn, Chu Bạch Tự dựa người vào cửa sổ lắng nghe.

Chuyện bắt đầu với sự cảm thán buồn bã của Lý thị huynh đệ cho đến khi Lý Thiên Hùng đi tắm thì câu chuyện mới có vẻ bình thản lại, Thanh Sam Thập Bát kiếm tuy không phải anh em ruột thịt nhưng dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ, hôm nay chỉ còn lại ba người, chẳng trách sao không có cảm giác thương tiếc.

Lý Thiên Thắng bỗng nói: "Đại ca! Tiểu đệ cái gì cũng không biết nhưng cũng có thể nhìn ra chúng ta sắp được mời uống rượu mừng của Chu đại hiệp với Bạch nữ hiệp rồi!"

Lý Thiên Hành cười cười nói: "Cũng phải, ta cũng nhận thấy chuyện đó. Chẳng biết Chu đại hiệp đã có chọn ngày lành tháng tốt chưa để huynh đệ chúng ta đến uống một trận thật nhiệt náo nhỉ!"

Chu Bạch Tự đỏ mặt xấu hổ nói: "Nói vậy! Nói vậy! Để Bạch cô nương nghe được thì ..."

Lý Thiên Thắng cười lớn: "Thật không ngờ Chu đại hiệp lại không thể trêu chọc như thế ..."

Lý Thiên Hành cũng bật cười. Chu Bạch Tự cái thế anh hùng, võ công tuyệt đỉnh khi nói đến tư tình nhi nữ mặt lại đỏ lựng như tượng Quan Công, lúng ta lúng túng chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, sự tình đã phát sinh.

Chu Bạch Tự bất giác cảm thấy phía ngoài cửa sổ thoáng có bóng người, gã vừa quay người lại thì đã thấy ánh lên, mũi kiếm đã đâm xuyên tường vào.

Chỉ chậm một sát na bụng gã đã trúng kiếm

Địch nhân đang ở ngoài.

Chu Bạch Tự rút kiếm.

Cùng lúc cửa sổ bị người đó phá tung.

Lý thị huynh đệ lập tức ngưng cười.

Kiếm Chu Bạch Tự chưa xuất ra, bên ngoài cửa sổ lộ ra một bóng người, một điểm hàn tinh phóng tới.

Chu Bạch Tự phát kiếm chắn bay hai đạo ám khí.

"Xèo!", ngọn nến đã bị một mũi ám khí bắn tắt.

Lý thị huynh đệ quát lớn đồng thời rút kiếm.

Cùng lúc bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Lúc này gian phòng tối đen, ngoại trừ tiếng đập cửa hoàn toàn không có một thanh âm nào khác, mọi người trong phòng nín thở không dám vọng động.

Chu Bạch Tự trầm giọng: "Ai?"

Âm thanh gõ cửa chợt im bặt.

Chu Bạch Tự mang kiếm phóng đến giật tung cửa phòng. Cùng lúc đó hai cánh cửa sổ bật tung ra, một bóng người phóng vào.

“Đang!” hoa lửa bắn tung toé, kiếm của Chu Bạch Tự cùng đôi phương chạm nhau, người đó võ công tuyệt không dưới Thi Quốc Thanh, gã núp bên cạnh cửa phòng.

Hắn phóng kiếm đâm vào một chiếc thùng, tức khắc cả phòng sáng rực ánh hoàng kim, kiếm của Lý thị huynh đệ liền đâm tới. Hắn trở mình tránh được một kiếm như cánh tay phải đã bị chém trúng một nhát kiếm của Lý Thiên Hành.

Hữu thủ của hắn liền phát ra sáu, bảy mũi ám khí.

Song thủ Lý thị huynh đệ vươn ra bắt gọn toàn bộ ám khí, trông lại đã không thấy bóng dáng một của hắn đâu.

Hắn tuy võ công không cao nhưng kỹ thuật sử dụng ám khí và khinh công quả thực rất khá.

Chu Bạch Tự cùng đối thủ đã quá tam chiêu, hắn vẫn dùng tay trái sử kiếm, bất ngờ tay phải hắn đẩy tới một người.

Chu Bạch Tự cả kinh, vươn tả thủ đỡ lấy bóng người đó cùng lúc xoay kiếm phản thủ thì hắn đã phóng mình chạy khỏi phòng.

Khinh công cùng lực tay của hắn tuyệt không dưới Thi Quốc Thanh.

Bàn tay Chu Bạch Tự đặt trên cổ người vừa bị xô tới liền phát giác gã toàn thân lạnh cứng, vong mệnh đã lâu.

Chu Bạch Tự quát nhỏ: “Đóng cửa! Thắp đèn!”

Lý Thiên Thắng hoành kiếm án trụ tại cửa sổ, Lý Thiên Hành lập tức dùng hỏa tập thấp nển.

Ánh nến bừng sáng, trong đầu Chu Bạch Tự hiện ra hàng loạt câu hỏi.

Câu hỏi đầu tiên, người tới võ công cao như thế rốt cuộc là nhân mã từ phương nào?

Thứ hai, có hai người, kế hoạch tập kích chu toàn, nhưng chưa có thu hoạch gì lại đột ngột bỏ đi, vì sao chúng lại đến như thế?

Thứ ba, mặc dù kịch chiến chỉ trong nháy mắt nhưng Bạch Hân Như, Trương Ngũ, Hà Bát tất sớm phát hiện, tại sao còn chưa thấy ai đến?

oOo

Gian phòng của Bạch Hân Như ở phía bên phải phòng này, dù nàng không muốn nghe lén người khác nhưng Lý thị huynh đệ nói chuyện oang oang, lại đem chuyện tư tình của nàng ra thảo luận, nàng dẫu không muốn nghe cũng phải nghe.

Nghe hết mấy câu nói kia nàng má phẩn ửng hồng, thẹn thùng, bối rối.

Nàng một mặt lắng nghe, mặt khác tắt đèn, tay mân mê đuôi tóc đang muốn lên giường đi ngủ.

Ngay lúc đó nàng nghe được một thanh âm lạ, loạt soạt từ vách phòng kề bên, nghe giống như có một vật gì bị đâm thủng liền ngưng thần giới bị.

Liền sau đó nàng lại nghe tiếng bật kiếm, tiếng cười nói của Lý thị huynh đệ vụt tắt lại có tiếng ám khí phóng ra.

Bạch Hân Như chấn động biết phòng bên có biến, liền lập tức trở mình phóng đến trước giường chụp lấy Tố Nữ kiếm, giật tung cửa dự định ra ngoài tiếp ứng.

Cửa vừa hé mở một hán tử đã xuất hiện, kinh phong bức tới.

Hắn như đã chờ sẵn từ lâu, cửa vừa mở chưởng liền xuất.

Bạch Hân Như chấn kinh, kiếm liền phát chiêu từ dưới đâm lên nhắm vào hán tử nọ.

Người nọ trúng kiếm nhưng không phát ra bất cứ thanh âm nào, cả người vẫn đổ xuống phía Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như hốt hoảng nhưng trong lòng vẫn không loạn, tả thủ vươn ra chụp trúng thân thể hán tử đó. Nàng đỡ lấy gã, lúc này ngoài trời u ám, mờ mờ mịt mịt nhưng vẫn có thể nhìn thấy dung mạo của gã hết sức dữ tợn, hai mắt trợn trừng, sắc mặt đen ngòm, vốn đã vong mệnh.

Tình trạng tử vong của gã thật kỳ quái như gương nanh múa vuốt tựa quỷ đòi mạng đang muốn đến bắt người đưa xuống địa ngục.

Trong tình cảnh như vậy Bạch Hân Như không khỏi kêu lên thất thanh.

oOo

Gian phòng bên trái là nơi ở của Trương Ngũ Hà Bát, hai lão sớm đã ngủ say nên không có tỉnh giấc nhanh đến vậy.

Lúc Chu Bạch Tự bật kiểm hai lão mới thức tỉnh, lúc ám khí phóng ra, thanh âm lạo xạo hai lão đoán chắc đã có biến.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên Hà Bát, Trương Ngũ đã trở mình phóng ra, một cước đá tung cửa phòng cũng dự định tiếp ứng Chu Bạch Tự.

Cửa phòng vừa mở ám khí như mây che trời nhắm vào hai lão bắn tới, nếu là một người khác có lẽ đã sớm ô hô ai tai.

Nhưng đây là Trương Ngũ, Hà Bát! Hai lão thân mình dán sát đất, ám khí bắn hết bên trên, cả người bật dậy hai lão đã ra bên ngoài phòng.

Cả hai lão đều thoáng trông thấy từ cầu thang có một bóng người đang phóng xuống. Một tiếng quát lớn vang lên thân ảnh hai lão đã phân ra chặn trước mặt, sau lưng người nọ, bóng đao như núi đè xuống gã nọ.

Đao của gã vừa chặn được đao của hai lão chân đã đạp mạnh phóng xuống dưới lầu.

Quá nhất chiêu hai lão biết đối phương không phải địch thủ liền thét lớn phóng người đuổi theo.

Chân chưa chạm đất từ dưới lầu đột ngột xuất hiện một bóng người, thân pháp cực tốc áp sát hai lão.

Trường đao Trương Ngũ lập tức phóng ra nhằm vào bụng, đoản đao Hà Bát cũng đồng thời chém vào chân người nọ.

Hắn tay trái búng ra một chỉ vào thân trường đao làm chấn động cổ tay Trương Ngũ, đao thế lệch sang một bên, vừa hay chặn lại thế công của Hà Bát.

Trường Đoản nhị đao cả kinh, vừa lúc đó trên lầu vang lên tiếng thét của Bạch Hân Như.

Hữu thủ người nọ vẩy ra, tay không xuất trảo phong toả hai thanh đao, tả chưởng cách không chưởng Hà Bát, chân phải đá Trương Ngũ.

Trương, Hà nhận thấy tình hình không ổn lập tức buông đao thoái lui, kinh hiểm tránh được sát chiêu của đối thủ.

Lúc đó Chu Bạch Tự vừa thắp sáng đèn, dưới lầu các gã tiêu sư trong phòng rộ lên tiếng quát tháo, từ trên giường phóng xuống chuẩn bị ứng chiến. Người nọ tuy đã đoạt được đao nhưng thấy quá muộn để xuất thủ, gã lắc mình hai cái đã biến mất nơi góc hành lang khách điểm.

Lúc này Trường Đoản nhị đao mới thở ra một hơi, một chân bước tới Diêm Vương điện đã rụt lại.

Võ công người nọ hai lão bình sinh mới thấy lần đầu.

Bốn năm gã tiêu sư từ trong phòng phóng ra bao vây Trường Đoản nhị đao.

Lúc này, đèn đã sáng, Chu Bạch Tự nhìn kỹ người trên tay mình mới phát giác gã chết đã lâu, mặt mày thâm tím.

Hậu tâm gã bị đâm lủng một lỗ, máu cũng đã ngưng kết.

Lý Thiên Hành nhìn qua kính hãi thốt: "Đây là người trong đám tiêu sư kia!"

Lý Thiên Thắng quan sát số ám khí trong tay một lúc rồi nói: "Người vừa rồi là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh!"

Chu Bạch Tự trong lòng cực kỳ nhiễu loạn, chuyển tay đưa xác chết cho Lý Thiên Hùng vừa bước ra ngoài vừa nói: "Để ta ra xem Bạch cô nương có việc gì không?"

Cùng lúc tiếng thét thất thanh của Bạch Hân Như vang lên.

oOo

Vừa lao ra gã liền thoáng thấy có một hắc y nhân phóng đến, Lý Thiên Hùng rút kiếm, hắc y nhân đưa tay bắn ra ba đạ ám khí ánh bạc.

Lý Thiên Hùng rút kiếm liền thấy mình sai lầm, ấy là do gã đi tẩm, kiếm cũng không mang theo nên luống cuống vội nghiêng người tránh được một, song chỉ bắt được một, còn một mũi ám khí cắm vào bụng phải của gã.

Gã liền cảm thấy cực kỳ đau đớn, hắc y nhân nọ cất tiếng cười đanh ác rút kiếm đâm thẳng vào gã.

Gã dồn sức đảo người tránh được một kiếm, hắc y nhân lại chém ra thêm một chiêu, gã bộ pháp cấp bách thay đổi lại tránh được nhưng không thể hoàn thủ, lúc này vết thương gã càng lúc càng đau nhức, mắt đã thấy phản quang tới kẻ bên.

Ngay lúc đó từ trên bậc thềm đá có hai người nhảy xuống, một người thân pháp cực nhanh như lướt nhẹ trên không, người còn lại hướng về phía hắc y nhân quát: "Lão Tề! Còn không dừng tay! Không được giết chết!"

Người nọ nghe tiếng kiếm thế chậm lại, chém bừa một kiếm rồi bỏ đi.

Vết thương của Lý Thiên Hùng cực kỳ đau nhức, gã cố gắng bò ra phía trước, bò được một đoạn lại thấy một bóng người trước mặt, người nọ vừa thấy gã liền đâm tới một kiếm.

Gã vốn không phải đối thủ của người đó huống hồ gã còn đang trọng thương, gã chỉ còn cách cắn răng hơi nghiêng mình né tránh nhưng mũi kiếm cũng đã cắm vào cánh tay phải của gã.

Gã hét lớn một tiếng giật mạnh người về phía sau, kéo mình thoát khỏi mũi kiếm.

Người nọ còn muốn truy sát nhưng lúc này trong sảnh càng lúc càng nhiều người, hắc y nhân chừ một lúc rồi thu kiếm bỏ chạy.

Lý Thiên Hùng nén đau đớn lùi về trong đại sảnh

oOo

Chu Bạch Vũ bây giờ tâm đã loạn không còn bình tĩnh. Gã vừa động thân đã phóng đến trước phòng Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như lúc này vẫn đang túm chặt tử thi, cực kỳ hoảng loạn, nhác thấy bóng người liền hét lớn phóng kiếm đâm tới.

Chu Bạch Tự tai mắt nhanh nhạy phát kiếm gạt ra nói gấp: "Hân Như! Là huynh!"

Thiên hạ đại loạn.

Dưới kia sáu gã tiêu sư vây lấy Trường Đoãn nhị đạo, gã cầm lưu tinh chuỳ quát: "Tam canh bán dạ các ngươi tay cầm đao ồn ào như thế thật ra muốn gì?"

Hà Bát giận quá hoá nghịch, cười nói: "Ta muốn cái gì? Các ngươi bán dạ thâu tập mới là muốn cái gì đây?"

Một gã cầm song đao quát lớn: "Cái gì? Chúng ta đánh lén các ngươi lúc nào? Ngươi nói chuyện phải cẩn thận một chút?"

Một gã khác cầm trường mâu ria méo lồm chồm nói: "Ta chỉ cần nhìn các ngươi là biết đúng là hai tên quái nhân không phải tốt lành gì! Còn nói Dũng Thắng tiêu cực chúng ta muốn đánh nhau? Trong đầu ngươi chứa cái gì thế?"

Lúc này, cửa một gian phòng khác mở ra, một tên dáng người thấp bé nhưng tinh nhanh bước ra, gã nhìn Trương Đoàn nhị đao một lúc liền chấp tay nói: "Hai vị phải chăng là Trương Đoàn nhị đao Trương, Hà nhị hiệp của Phong Vân tiêu cục?"

Trương Ngũ ôm quyền cười nói: "Thì ra là Dũng Thắng phó tiêu cục danh chấn giang hồ Khoái Đao Xa Lôi Xa đại hiệp!"

Xa Lôi cười lớn: "Không dám! Không dám! Lời giang hồ đồn chó nên nghe theo. Trương, Hà đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa tại hạ nghe danh đã lâu, chuyện hôm nay ắt do hiểu lầm mà nên!"

Hà Bát lạnh giọng nói: "Xa đại hiệp! Dũng Thắng tiêu cục là Thương Châu thất đại danh cục cùng Phong Vân tiêu cục vốn có quan hệ sâu xa, chỉ là giữa khuya đêm ám khi tiếp đón huynh đệ ta quả thực khiến chúng ta khó hiểu!"

Xa Lôi đảo mắt nói: "Chắc hẳn là sự hiểu lầm! Chúng tôi nghe thấy trong sảnh cùng trên lầu có thanh âm khác lạ sau đó mới ra đây liền thấy nhị vị trong tay cầm đao nên ngỡ rằng có địch nhân đến dẫn đến sự hiểu lầm như vậy!"

Hà Bát, Trương Ngũ trong lòng đã có phần dịu lại, đúng lúc này từ ngoài khách điếm có một người giật lùi vào sảnh.

Trương Ngũ vừa nhìn đã nhận thấy người nọ thụ thương không nhẹ. Lão lắc mình vọt ra giúp đỡ. Người nọ nghe hơi gió nhằm tưởng có người ám toán liền quay người vỗ ra một chưởng, Trương Ngũ đẩy ra một chỉ liền chế trụ mạch môn người nọ, gã lúc này đã nhìn ra ai đang tới liền thất thanh kêu lên: "Trương tiền bối! Có địch nhân, là ..."

Trương Ngũ nhìn cánh tay và bụng Lý Thiên Hùng nhuộm máu đỏ tươi liền vận công liệu thương, miệng quát gấp: "Là ai hạ thủ?"

Nội công lão năm mươi năm qua ngày ngày khổ luyện, không hề ngừng nghỉ. Bởi vậy, lão quát lớn một tiếng thật như sấm động trời quang muốn điếc cả tai.

Đại hán tay cầm trường kiếm bị dọa sợ đèn nhảy dựng lấp bắp nói: "Quát cái gì chứ! Chúng tôi không bao giờ làm cái trò ám toán đề tiện này đâu!"

Trên lầu bỗng vang xuống một tiếng kêu kinh hãi, hai bóng người lao vút xuống, Lý thị huynh đệ.

Lý Thiên Hành vừa đến đã ôm lấy Thiên Hùng rụn giọng: "Đệ làm sao vậy? Là ai đã ra tay?"

Lý Thiên Thắng hồ đồ bất minh lại thấy Thiên Hùng không thể trả lời, lại thấy Dũng Thắng tiêu cục một bọn cầm đầy binh khí, gã quát lớn: "Xem kiếm!" sau đó đâm nhào tới Khoái đao Xa Lôi.

Xa Lôi còn đang bất ngờ thì đại hán cầm song đao đứng kề bên đã lớn tiếng: "Không được vô lễ!" song đao bắt chéo đỡ lấy một kiếm.

Liền đó gã đại hán cầm trường mâu kêu lớn: "Xa tổng tiêu đầu! Lão tứ đang nằm trên vai hán kia!"

Lý Thiên Thắng chợt sững lại, lúc này gã mới nhớ đến thi thể trên lưng nhưng không thể giải thích rõ. Lại một tiếng kêu kinh hãi vang lên từ phía gã cầm cây trượng: "Hồ Lão Tứ lưng đầy máu, hán, hán đã chết!"

Gã đại hán sử trường côn hét lớn một tiếng, một côn nhằm phía Lý Thiên Thắng đập xuống. Lý Thiên Thắng nổi giận quát lớn: "Được lắm! Kẻ gian tự tổ giác mình, để người xem ta có phải dễ trêu chọc đến vậy không?" gã xoay kiếm đỡ lấy một côn, bộ thể biến đổi tấn tới trước mặt gã nọ, gã liền hoảng hốt thu trường côn hộ thân. Tam kiếm của Lý Thiên Thắng kích tới, gã gạt đỡ được ba côn chân tay đã loạn hết cả lên.

Thanh Sam Thập Bát kiếm, người trong giang hồ xưng tụng Thập Bát Thanh Long quả nhiên danh bất hư truyền.

Gã sử song đao nhận thấy tình thế không ổn liền huy đao xông vào hỗ trợ.

Lý Thiên Hành quát lớn: "Được! Muốn quần công sao?" người theo tiếng bắn đến vẽ ra một kiếm chặn đứng trường mâu, liền đó lưu tinh chuôi của một gã khác đã bổ xuống.

Lúc này, lão chưởng quỹ cùng tên tiểu nhị cầm đèn bước ra tới, vẻ mặt kinh dị hỏi: "Khách quan! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Dừng tay!" Một tiếng quát lớn vang lên tiếp đó một bóng người lướt từ trên lầu xuống, theo sát y là một cô gái áo trắng. Chính là Chu Bạch Tự cùng Bạch hân Như. "Chỉ là hiểu lầm! Có người giả hoạ!"

Gã sử kiếm vừa ngược lên nhìn đã kêu lớn: "Xa Tổng tiêu đầu, người xem! Cờu lão bát cũng chết trong tay chúng!"

Một tiếng quát lớn từ gã cầm quả trượng vang lên, đồng thời một trượng phóng ra nhằm vào đầu Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự không gấp gáp nhẹ nhàng đặt thi thể trên lưng xuống, một tay vươn ra chop cứng trượng, miệng hét lớn: "Dừng tay! Hãy nghe ta nói!"

Khoái đao Xa Lôi cũng quát lớn: "Tất cả dừng tay! Hãy nghe hãn nói rồi đánh cũng chưa muộn!"

Lúc này trong một gian phòng dưới lầu một bóng người lao ra, lưng đeo trường kiếm, tay gã chỉ có bốn ngón, một ngón còn lại chùng như bị người ta cắt đi, chính thị Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy.

Gã vừa xuất hiện đã bật kiếm nói lớn: "Xa nhị ca! Phí lời cùng bọn chúng làm gì? Chúng đã giết lão Hồ và lão Cừ. Chúng huynh đệ! Theo ta giết chết bọn chúng đi!" kim kiếm lấp loá, trên mũi kiếm thấp thoáng ẩn hiện vài vết màu mờ nhạt.

Liên sau tiếng quát của gã sáu gã tiêu sư Dừng Thắng tiêu cục nhóm mình định động thủ, Xa Lôi lại quát to: "Thích tứ đệ! Đợi nói xong động thủ cũng không trễ. Huống chi đây là ân nhân cứu mạng của Tề đại ca, không được manh động!"

Thích Kế Uy vừa há miệng định phản bác nhưng lời chưa ra đến miệng đã mau chóng nuốt vào.

Dừng Thắng tiêu cục là tiêu cục nằm trong Tứ đại thiên trụ, Liên cục chủ Ngũ Bộ Truy Hồn Tề Đỉnh Cách, Tổng tiêu đầu Khoái đao khách Xa Lôi, Tổng quản Tứ Bình Trấn Sơn quyền Lục Tự Khâm, Vệ giáo luyện Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy bốn người được giang hồ tôn xưng Thương Châu tứ hiệp vốn tình thân như thủ túc, hành hiệp trượng nghĩa, được người đời tôn kính.

Chẳng kể người trong giang hồ, Thương Châu tứ hiệp vốn cũng tôn kính, hữu lễ với nhau. Lão đại Tề Đỉnh Cách, lão nhị Xa Lôi, lão tam Lục Tự Khâm, lão tứ Thích Kế Uy. Hôm nay lão nhị đã lên tiếng nên lão Tứ tuy không phục nhưng cũng không thể không nghe theo.

Chu Bạch Tự nói: "Tại hạ là thành chủ Bắc thành, tại hạ từng tại Lạc Dương cốc gặp qua Tề đại hiệp. Lúc ấy đại hiệp bị trúng độc, tại hạ đã dùng Nguyên Bảo đan trục độc giúp. Tại Thương Châu gặp Tề đại hiệp ác chiến Chư Sơn thất quái, giết chết năm tên song trúng phải ám khí, tại hạ đến vừa kịp lúc bức nhị quái rút xuống vực. Đó là hai lần tao ngộ giữa tại hạ và Tề đại hiệp."

Xa Lôi vui vẻ cười to nói: "Quả nhiên là lão đệ! Sự việc ấy người biết rõ nội tình không nhiều, theo những gì lão đệ nói quả nhiên là lời thật, may mà huynh đệ ta chưa mạo phạm nếu không Tề đại ca lại trách phạt ..."

Chu Bạch Tự nghiêm mặt nói: "Xa đại hiệp! Thật không dám giấu, chuyện tiêu chúng tôi đang hộ tống quả thực rất quan trọng. Dịch nhân đến đêm nay vô luận cơ trí hay võ công đều rất cao minh, chúng ta nên hợp tác với nhau mới phải!"

Xa Lôi giọng nói ngưng đọng: "Ta cũng cho là vậy! Chỉ là không rõ thành chủ làm thế nào phát hiện thấy thi thể người của ta?"

Chu Bạch Tự đáp: "Việc này ta muốn nói cho rõ ràng một chút. Đêm nay, trong lúc ta cùng hai vị huynh đệ trò chuyện!" gã hướng về Lý thị huynh đệ chỉ rõ, sau đó nói tiếp: "Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ có người dùng ám khí tập kích. Cùng lúc đó có người tấn công, tiểu đệ liền nghênh chiến, kẻ đó võ công cực cao, không dưới tay đệ. Đang lúc quá chiêu hãn đẩy một người bắn về phía tiểu đệ, bản thân hãn lại quay người bỏ chạy. Người mà hãn đẩy tới chính là người của quý cục, nhưng lúc đó gã đã chết từ lâu!"

Dứt lời gã liền ôm thi thể đưa đến gần cho Xa Lôi quan sát, sau đó tiếp tục nói: "Sau đó, đệ nghe tiếng hét thất thanh từ phòng Bạch muội liền vội vàng ứng cứu, thi thể vị tiêu sư này giao cho huynh đệ này xử lý!"

Bạch Hân Như tiếp lời: "Đúng vậy! Lúc nửa đêm muội nghe phòng kế bên có tiếng giao đấu liên cầm kiếm dự định đi sang tương trợ nhưng cửa vừa mở bất ngờ có người ngã vào người, muội liền đỡ lấy, đó chính là vị tiêu sư của quý tộc vốn đã bị giết từ trước. Lúc đó ... về mặt của y rất khủng khiếp cho nên muội mới giật mình kêu lớn. Sau đó, Chu thành chủ tới nơi và chúng ta nghe thấy dưới lầu vọng lên tiếng tanh chấp liền cùng muội đi xuống!"

Gã tiêu sư dụng kiếm nâng xác chết lên xem xét rồi nói: "Hắn chết do trúng kiếm sau ót nhưng sau đó lại trúng một kiếm vào bụng."

Bạch Hân Như đáp: "Kiếm đó là do ta xuất thủ. Lúc ấy ta nhằm tưởng địch nhân ám toán nên xuất thủ không dung tình, ta thật sự tạ lỗi!"

Lý Thiên Hành trừng mắt nhìn gã tiêu sư dụng kiếm, đột nhiên cất tiếng: "Đưa mắt phán sinh tử, đơn kiếm diệu lang trung, các hạ hẳn là Dũng Thắng tiêu cục Huyết Kiếm Thần Y Đình Ẩn tiên sinh?"

Gã hán tử dụng kiếm đáp: "Không dám! Giang hồ đồn đãi không khỏi quá khoa trương, tại hạ không dám nhận! Tại hạ Đình Ẩn! Các hạ phải chăng Thanh Sam Kim kiếm, tuổi trẻ tài cao, một trong Thanh Sam Thập Bát kiếm?"

Lý Thiên Hành cười nói: "Đây là huynh đệ của tại hạ, lấy kiếm làm hiệu chỉ là thuận miệng, không đáng để nhắc tới!"

Lý Thiên Thắng bỗng nhiên cất tiếng: "Đã có Huyết Kiếm Thần Y Đình Ẩn tiên sinh ở đây, vị sử lưu tinh chuỳ kia hẳn là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Triệu Hưng, vị dùng côn tất là Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu, sử song đao hẳn là Song Đao Vô Ảnh Thiệu Lực Sơn. Không biết có đúng hay không?"

Lý Thiên Hành tiếp lời: "Vị dùng trường mâu kia hẳn là Tái Trương Phi Trang Quân Bách, người ... được các vị gọi là Hồ lão tứ chắc là Đại Hoàn đao Hồ Quá? Người chết ở bên đây phải chăng là Cửu Tiết Kim Tiên Cửu Tô? Dũng Thắng tiêu cục Đại Hành bát hữu chính là tám vị ắt không sai biệt. Nếu vậy, vị cầm quả trượng hẳn là lão đại của bát hữu, Ngũ Long Thần quả Lục Hí!"

Đại hán cầm quả trượng cười lớn: "Nhân lực cao minh, chúng ta chính là Đại Hành bát hữu!"

Khoái Đao khách Xa Lô cười nói: "Đúng là không đánh nhau không quen biết! Đúng rồi, Trương, Hà đại hiệp sao lại cầm đao xuất hiện ở đại sảnh vậy?"

Hà Bát chậm rãi đáp: "Ta cùng lão Trương nghe thấy tiếng động bất thường ở phòng bên liền ra cửa muốn xem xét!"

Trương Ngũ nói tiếp: "Liền phát hiện có người ngoài cửa tập kích, chúng ta truy đuổi hắn đến dưới lầu!"

Hà Bát vội ngắt lời: "Vốn đã bắt được đối phương song bất ngờ lại xuất hiện một cao thủ!"

Trương Ngũ lại tiếp: "Người này trong hai chiêu đã đoạt đao của huynh đệ ta, ngay lúc ấy đèn trong sảnh bỗng cháy sáng."

Hà Bát lại nói: "Gã thấy tình thế không ổn liền chạy mất cũng vừa khi các người nhảy ra."

Tính tình Hà Bát, Trương Ngũ quả thực như tạc từ một khuôn, nên từng câu, từng chữ hai lão thốt ra liên miên bất tuyệt không hề sai chạy đem cả quá trình tường thuật không hề ca vấp khiến Xa Lô, Thích Kế Uy cùng Đại hành lục hữu chỉ biết há mồm mà nghe không thốt lên được lời nào.

Vào lúc này Lý Thiên Hùng được Lý Thiên Thắng cùng Bạch Hân Như dùng kim sang được đắp lên vết thương, gã nhận thấy tình thế đang có chuyển biến tốt liền phều phào lên tiếng: "Chu, Chu .. đại .. hiệp ... ta ... tại ... phòng tắm ... nghe .. thấy ... bên ngoài ... có ... âm thanh ... khác .. thường ... nên .. ra ngoài ... xem .. xét ... bị một người .. dùng .. ám khí ... đã thương ..." gã đau đớn nuốt một ngụm nước rồi nói tiếp: "Sau đó .. lại bị một gã .. dùng kiếm ... là cao thủ .. dụng kiếm .. ta .. bị hắn .. đâm trọng th...ương ... liền cố .. chạy .. gặp các .. người .." gã nói được mấy câu quả đã hết hơi sức, khí sắc đại biến, Bạch Hân Như nhận thấy tình hình không ổn liền vận Tố Tâm Nhu Trạng công áp vào mệnh môn cuộn cuộn đổ vào người Lý Thiên Hùng phối hợp cùng công lực tự thân của gã lấy lại một hơi nguyên khí.

Đinh Ân nhìn thấy tình trạng Lý Thiên Hùng liền lấy ra trong ngực áo một lọ thuốc nhỏ đưa cho Bạch Hân Như nói: "Tinh mạng của vị huynh đệ này ắt không có vấn đề, uống viên Cửu chuyển hồi dương đan này, nghỉ ngơi vài ngày sẽ hồi phục thôi!"

Lý Thiên Hành mừng rỡ đáp: "Tạ ơn Đinh tiên sinh! Tiểu đệ thay mặt huynh đệ chân thành cảm tạ!"

Đinh Ân cười nói: "Không cần khách sáo, giang hồ tương trợ là lẽ đương nhiên mà!"

Trương Ngũ đột nhiên lên tiếng: "Bởi vậy có thể thấy được đối phương lần này đến không phải một người hơn nữa võ công chúng đều rất cao."

Hà Bát tiếp lời: "Ít nhất chúng có bốn người. Trong đó ít nhất ba tên là cao thủ về ám khí."

Chu Bạch Tự nhú mày nói: "Ngoài ra còn có hai tên trên giang hồ thuộc hàng nhất ưu cao thủ. Một tên dụng kiếm so với ta không dưới tay. Một tên võ công càng bá đạo, trong hai chiêu có thể đả bại Hà, Trương hai vị tiền bối, trong thiên hạ người như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay."

Xa Lôi cất tiếng: "Xem tình hình có lẽ đêm nay ý độ bọn chúng không nhắm vào tiêu ngân mà chỉ nhằm mục đích gây hỗn loạn làm cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau!"

Lý Thiên Thăng nói: "Chính xác! Mục đích của chúng có lẽ thăm dò hư thực của chúng ta. Một tên trong bọn chúng đã phải mở cửa để quan sát chúng tôi."

Lý Thiên Hành thở dài: "Đối phương dụ chúng ta tới đại sảnh tạo ra một trường hỗn chiến. Chẳng những võ công cao thâm mà cơ trí cũng thực quá thâm độc."

Đinh Ân tiếp lời: "Đối phương nếu biết chúng ta đã hoá giải hiểu lầm thì bước tiếp theo kế hoạch của chúng sẽ làm gì đây?"

Lão đại Đại Hành bát hũ Lục Hí trầm giọng: "Địch nhân tường tận nội tình của chúng ta như vậy chỉ e là chính là người trong điểm."

Chu Bạch Tự nhân thần như điện chiếu thẳng Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy, ánh mắt sắc bén đến độ bức gã phải lùi về phía sau từng bước, Chu Bạch Tự trầm giọng nói: "Thích đại hiệp! Tiểu đệ có vài lời muốn hỏi, chẳng hay huynh có đồng ý hay không?"

Thích Kế Uy vốn cũng thuộc hàng con cháu danh gia nhưng thanh thế đã bị Chu Bạch Tự lấn lướt, trong lòng vốn đã không phục nên vừa định thần lại liền đáp: "Người cứ hỏi, mặc kệ ra sao ta Thích Kế Uy nhất định hồi đáp!"

Chu Bạch Tự chậm rãi nói: "Ồ, Cửu hai vị đại hiệp bị ám sát tin rằng Đại Hành lục hũ cùng Xa, Thích nhị vị cũng không rõ, nhưng ..." Chu Bạch Tự đột ngột quay về phía Lục Hí gần giọng hỏi: "Lục tiên sinh, người biết được chuyện này lúc nào?"

Lục Hí bỗng rùng mình hồi đáp: "Là sau khi ta ra khỏi phòng trông thấy huynh mang theo thi thể Hồ, Cửu nhị đệ nên mới biết."

Chu Bạch Tự lại quay sang Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Vũ Triệu Hưng hỏi tiếp: "Vũ tiên sinh, còn huynh khi nào thì biết được chuyện này?"

Vũ Triệu Hưng ngạc nhiên đáp: "Đương nhiên cũng như Lục đại ca đã nói, nếu ta không chạy đến thì làm sao biết được!"

Sắc mặt Xa Lôi bỗng trầm xuống, lão chậm rãi nói: "Chu đại hiệp! Không phiền đến đệ, việc này để cho ta chất vấn đi. Lão Tứ! Vừa rồi vì sao người vừa mới trong phòng bước ra đã có thể luôn miệng khẳng định lão Hồ, lão Cửu chết trong tay bọn họ? Chẳng lẽ người đã sớm biết trước việc này?"

Thích Kế Uy mặt bình tĩnh thoái lui về sau hai bước run giọng đáp: "Mọi người ở bên ngoài nói chuyện lớn tiếng như vậy, đệ lại không bị điếc làm sao mà chẳng nghe được chứ?"

Chu Bạch Tự lạnh lùng thốt: "Vậy còn vết máu trên kiếm của người?"

Lúc này ánh nến sáng rực, hơn mười cặp mắt liền tập trung vào người Cửu Chỉ Kim Long, Thích Kế Uy sắc mặt như chàm đỏ nói: "Đó là máu gà ta giết ở dưới bếp!"

Chu Bạch Tự giọng nói vẫn lạnh ngắt: "Thích đại hiệp giữa đêm đi giết gà quả thật là một thú vui tao nhã!"

Thích Kế Uy nổi giận nạt: "Đó là chuyện của ta không đến lượt người quản!"

Chu Bạch Tự trên mặt như phủ một lớp sương lạnh giá nói: "Thế nếu trên trên kiếm người là máu huynh đệ của ta thì sao, ta đoán chắc là vậy!"

Thích Kế Uy đảo mắt nhìn bốn phía nhận thấy mọi người đều đang chăm chăm nhìn hắn, hắn liền động nộ quát lớn: "Được lắm! Lão Xa, cả huynh cũng không tin đệ sao?"

Xa Lôi nhấn mạnh từng chữ rành rọt nói: "Huynh tin đệ! Nhưng đệ phải có sự giải thích rõ ràng, khi ta từ trong phòng chạy ra thì người cũng không có ở trong phòng."

Thích Kế Uy hạ giọng mềm mỏng nói: "Lão Xa! Huynh xem ta là kẻ ăn nói tráo trở sao? Chúng ta đã có hơn mười năm giao tình ..."

Kiếm quang loá mắt, mũi kiếm như chớp giật đâm tới Khoái Dao khách Xa Lôi.

Hồ ly rút cuộc cũng đã lộ đuôi.

Đuôi hồ ly đã lộ tất xuống tay hạ độc thủ.

7. Chương Bảy Vô Vị Tiên Sinh

Xa Lôi lấy khoái đao lập danh, chỉ là lão hoàn toàn không tưởng được bằng hữu sinh tử chi giao mười năm của lão lại có thể hạ thủ, hơn nữa hạ thủ cực kỳ tàn độc.

Chỉ là có một người ánh mắt không chớp vẫn đang nhìn tới.

‘Viu!’ một đạo hồng quang loé sáng.

Kiếm của người này chạm kiếm của Thích Kế Uy tại cùng một điểm, trước ngực Xa Lôi hai mũi kiếm chạm nhau toé lửa.

Xa Lôi sắc mặt tái nhợt liền đảo người lui lại phía sau.

Người xuất kiếm là Chu Bạch Tự, gã lạnh lùng đưa mắt nhìn Thích Kế Uy: "Bây giờ có muốn người khác tin người e rằng không thể!"

Xa Lôi vẻ mặt điềm tĩnh thào đao xuống chậm rãi nói: "Thích tứ đệ! Chúng ta quen biết bốn mươi năm ta cũng không ngờ kiếm của người nhanh đến thế, cả Tề đại ca xem ra cũng dưới tay, thật là thất kính!"

Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu gơ tay chỉ Thích Kế Uy gầm lớn: "Tốt lắm! Thích tổng tiêu đầu! Người đến ngay cả huynh đệ cũng giết đã vậy chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình!"

Tái Trương Phi Trang Quân Bách quát: "Lão Hồ, lão Cửu có phải do người giết hay không, có can đảm thì nhận đi!"

Thích Kế Uy sắc mặt không đổi cười lạnh nói: "Được! Hồ lão tứ di mao xí là ta hạ thủ. Lão cửu thì chết dưới tay Thiên Thủ thư sinh."

Trương Ngũ thốt: "Khó trách thủ pháp sử dụng ám khí cao minh như thế. Thì ra là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh."

Hà Bát tiếp lời: "Sử Trung Minh đã đến ắt tri giao của hắn Tam Thủ Ma Kiệt Bạch Bát Tà cũng ở tại đây."

Đinh Ân trầm ngâm nói: "Nếu Bạch Bất Tà ở đây chỉ e rằng sinh tử chi giao của y Đa Tí Kim Viên Mã Đạm Thủy cũng không ngoại lệ."

Song Dao Vô Ảnh Thiệu Lực Sơn nói tiếp: "Âm khí mẫn thiên phi, Trường Giang Tam tà thủ. Một người đã đến ắt hai kẻ kia không thể không đến."

Chu Bạch Tự sắc mặt như chàm đỏ xoay người sang hướng Trường, Đoản nhị dao nói gấp: "Trường, Hà hai vị cẩn thận, Trường Giang Tam tà thủ chính là thủ hạ của Đoạn Hồn cốc Vô Vị tiên sinh. Hôm nay người tới đây tập kích hai vị có lẽ là Vô Vị tiên sinh."

Trường Ngũ cười khở: "Nếu là Vô Vị tiên sinh thì người cùng huynh đệ ta liên thủ cũng chưa phải là đối thủ của hắn."

Chu Bạch Tự nói: "Ngoài ra võ công tên Thích Kế Uy này cũng không dưới Thi Quốc Thanh, ngay cả tại hạ muốn thắng hắn ắt không dưới ba trăm chiêu."

Đột nhiên tên tiểu nhị đứng ở góc phòng đưa tay cởi chiếc áo khoác ngoài, toàn thân trang phục màu đen ngòm lộ ra, hắn mỉm cười thích thú nói: "Đoán đúng rồi! Chính là Vô Vị tiên sinh đã xuất thủ còn ta là Tam Thiên Ma Kiệt Bạch Bất Tà đây!"

Phía bên kia lão chưởng quầy thần sắc an tường đưa cặp mắt nhìn Chu Bạch Tự hỏi: "Tiểu tử! Lão phu cũng thấy quái lạ! Người làm thế nào lại nhận ra ta là Vô Vị tiên sinh?"

Chu Bạch Tự ngữ khí nhàn nhạt nói: "Cũng không khó đoán vì các người xuất hiện thật không đúng lúc. Khách trọ của người ở đây dấu dáo, đồ vật trong tiệm bị phá hủy nhưng thần sắc các người vẫn không đổi, có thể an định, tâm bình khí hoà, cái khí thế đó làm sao các người có thể ẩn thân?"

Vô Vị tiên sinh an nhiên cười nói: "Tốt! Quả nhiên hậu sinh khả ỷ, chỉ với một phần cơ trí cùng thân thủ này của người cũng không khó trở thành nhất lưu cao thủ trên giang hồ!"

Chu Bạch Tự đáp: "Lão tiên bối quá lời, văn bối xin được thỉnh giáo một việc!"

Vô Vị tiên sinh ngưng cười nhìn Chu Bạch Tự nói: "Người hãy nói đi!"

Chu Bạch Tự thốt: "Tiểu bối cũng cảm thấy kỳ quái, hai gia nô Sử Trung Minh và Mã Đạm Thủy của tiên bối sao lại vắng mặt?"

Chu Bạch Tự dùng hai chữ gia nô đối với Trường Giang Tam Tà thủ quả thực hạ nhục không tiếc lời. Trường Giang Tam Tà thủ trên giang hồ vốn là nhân vật có mặt mũi nhưng chỉ vì ham muốn võ công kỳ dị cùng vinh hoa phú quý của Đoạn Hồn cốc nên mới theo Vô Vị tiên sinh, vốn dĩ chỉ cầu lợi lộc. Chu Bạch Tự lời bèn như gươm điểm trúng tim đen lũ tiểu nhân, quả thật ngôn từ cay độc.

Bạch Bất Tà thân hình chớp động đang muốn tấn công thì thấy Vô Vị tiên sinh phát tay nên không dám không nghe đành nghiêng rằng nhịn nhục. Lúc này Vô Vị tiên sinh bật cười lớn nói: "Hỏi rất hay! Hỏi rất tử tế!" lão thu tay lại híp mắt cười nói tiếp: "Sử Trung Minh đang bận rộn việc thu gom ruộng, hòm của các người. Mã Đạm Thủy à? Ta đang sai nó đi thu giúp bạc của Dũng Thắng tiêu cục. À! Chúng đem qua đường cửa sổ ấy mà, đằng sau đang có xe ngựa chờ ta ... Được rồi! Để ta thu thập các người xong rồi sẽ ra xe mà đi vậy!"

Xa Lôi thất thanh: "Điệu hổ ly sơn!"

Vô Vị tiên sinh thần nhiên nói vài câu tắt cả mọi người đều biết không phải lão đang bỡn cợt. Chu Bạch Tự cùng Xa Lôi đồng thanh quát lớn lao mình về phía phòng của mình.

Cùng lúc ấy, Vô Vị tiên sinh thần sắc vẫn không đổi, hai tay khẽ phát nhẹ, Bạch Bất Tà cùng Thích Kế Uy đồng thời phóng đến. Thân hình Thích Kế Uy lách nhẹ đã chặn trước mặt Chu Bạch Tự, quá nhất chiêu cả hai từ trên không hạ xuống. Bạch Bất Tà hai tay phát mạnh, bảy tám đạo tinh quang chớp lòe phóng tới Xa Lôi, đao của lão hoành không chém nát tất cả âm khí nhưng Bạch Bất Tà cũng đã xuất hiện trước mặt lão.

Chu Bạch Tự quát lớn lập tức cùng Thích Kế Uy giao thủ, Xa Lôi phi thân sát tới bổ ra một đao về phía Bạch Bất Tà.

Lục Hí hô to: "Chúng ta cùng xông lên nào! Để xem hắn có thể chặn được bao nhiêu người!"

Thanh âm chưa dứt Thái Hành lục hữu thân hình đã di động, phân ra sáu hướng phóng ra.

Sắc mặt Vô Vị tiên sinh trầm xuống gần giọng: "To gan!" thân hình nhích động, vài tiếng 'viu', 'viu' vang lên, Đại Hành lục hữu đều bị bức lui về, lão vẫn bất động tại chỗ nhưng trên tay trái hiện ra một cây trượng màu xanh.

Vô Vị trượng pháp!

Trường, Đoản nhị đao quát lớn, song đao trên tay xoay mình xuất động

Vô Vị tiên sinh thân hình nhích động xuất ra một chưởng ép Trường, Đoản nhị đao lui xuống.

Mũi chân lão tiếp đất đã cất tiếng, giọng nói khinh thường: "Quả thật hư danh! Trường, Đoản nhị đao thì ra chỉ đến vậy!"

Trường, Đoản nhị đao động nộ đang muốn phát tác thì thân hình Bạch Hân Như như ảo ảnh lướt tới.

Hữu thủ Vô Vị tiên sinh vươn ra chộp tới Bạch Hân Như, thân pháp nòng như làn khói lướt qua tránh khỏi trảo, lão kêu lên một tiếng kinh ngạc, đảo mình chắn trước mặt nàng, vỗ ra một chưởng bức lui, lão vừa xuất thủ vừa nói: "Khá lắm! Còn trẻ tuổi mà khinh công cao như vậy, thật khó tưởng tượng!"

Trường Đoản nhị đao hú lên một tiếng, một trước một sau trường đoản song đao đâm tới. Vô Vị tiên sinh cười lạnh, trúc trượng tùy tiện đâm nhẹ ra. Hai tiếng kêu thấm vang lên, lòng bàn tay hai lão đều bị đâm thủng, cả hai thanh đao rơi xuống đất.

Chỉ một chiêu, Trường Đoản nhị đao đại bại.

Lão lạnh lùng nói: "Cho các ngươi biết cái gì mới gọi là nhanh!!"

Hà Bát, Trương Ngũ bắt giắc rung mình.

Lão vuốt nhẹ trúc trượng trên tay nói: "Đây mới chân chính gọi là nhanh!" lời nói vừa dứt trượng trong tay đã xuyên qua lồng ngực Thiệu Lực Sơn, gã rú lên một tiếng quái dị, song đao vừa đưa lên đã mất đà rớt xuống, khí tuyệt mệnh vong.

Vô Vị trượng pháp quả thực cực nhanh, cực chuẩn, người thường không thể hình dung, xuất thủ cực kỳ tàn độc, thực sự hiếm thấy.

Lão rút trượng ra khỏi lồng ngực Thiệu Lực Sơn, máu phun thành vòi, thân hình gã lúc này mới gục ngã xuống đất. Lão nhướng mày nói: "Chiêu này cũng chẳng gọi là nhanh, phải là chiêu này ..." ánh mắt lão dừng lại trên người Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Vũ Triệu Hưng khiến gã phát lạnh, sát khí từ lão bức ra khiến gã toàn thân thân phòng bị, lão lại tiếp tục nói: "thì mới miễn cưỡng gọi là nhanh!"

Chữ 'nhanh' vừa dứt trượng của lão đã hướng tới Vũ Triệu Hưng. Đinh Ân cùng Trương Tự đồng thanh quát lớn, kiếm còn nhất tề công vào trượng, Vũ Triệu Hưng dụng lưu tinh chuy chưa kịp đưa lên thì trượng đã xuyên qua yết hầu của gã rồi thu về. Lúc này, kiếm còn còn chưa kịp chạm vào trượng, hoàn toàn đánh vào khoảng không, lão thu trượng về an nhiên mỉm cười, chữ 'nhanh' cũng vừa hết âm vang.

Lão chừng như không hề có cảm giác đã giết hai người, vẫn thoang dong, nhàn nhã như đang đi dạo chơi vậy.

Ngũ Long thần quái Lục Hí, Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu, Huyết Kiếm Thần Y Đinh Ân, Tái Trương Phi Trang Quân Bách cả bốn người đồng thanh hét lớn, cả người bốc lên không trung tấn công Vô Vị tiên sinh.

Lục Hí xuất chiêu đánh ra mười sáu thức, miệng quát to: "Đền mạng cho ta!"

Trương Tự Lưu dụng Bát quái côn tập kích bảy mươi thức cũng hết lớn: "Khinh người quá đáng, xem chiêu!"

Kiếm của Đinh Ân nhẹ nhàng như gió cuốn tới: "Trả mạng huynh đệ ta đây!"

Trang Quân Bách người mâu hợp nhất lao tới: "Con bà nó! Không phải người chết thì ta vong!"

Lý Thiên Hành thừa cơ giật giọng: "Thiên Thắng! Chúng ta cùng lên!"

Lý Thiên Thắng bật kiếm hô to: "Chúng ta cùng lên!"

Hà Bát, Trương Ngũ cúi người nhặt đao cùng lao vào chiến cuộc.

Tám người như sấm vang chớp giật đánh tới Vô Vị tiên sinh.

Chu Bạch Tự cùng Thích Kế Uy trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã đấu với nhau hai trăm chiêu.

Khi khởi đầu kiếm pháp cả hai lấy nhanh làm chính nhưng càng đánh kiếm pháp phát ra càng chậm, sau hai trăm ba mươi tám chiêu bộ pháp cả hai rối loạn như trâu giày bãi ruộng, cả hai tập trung cao độ quan sát nhất cử nhất động, nhất chiêu nhất thức của đối phương, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Kiểm chiêu tuy chậm nhưng một chiêu cũng không sơ sẩy, một thức cũng có thể sát nhân, chỉ cần một chút sơ sẩy tất bại toàn cục bởi chiến cuộc đã đến mức sinh tử tồn vong có thể định trong khoảnh khắc.

Cả hai hầu như không xuất kiếm chỉ dùng bộ pháp khoá chặt ý đồ xuất chiêu của đối phương, bức cho đối phương lộ sơ hở nhất kiếm đoạt mạng.

Cho nên dù chỉ dùng bộ pháp vờn nhau cả hai tính ra cũng đã giao đấu thêm được hai mươi sáu chiêu nữa.

Đột nhiên Chu Bạch Tự biến chiêu không dùng kiếm mà công thẳng một chưởng, bông chưởng trườn lấy ngực của Thích Kế Uy.

Thích Kế Uy hú lên một tiếng quái dị, nường theo chưởng kinh thối lui về phía sau, tuy nhiên vẫn chỉ có thể triệt tiêu phân nửa chưởng lực phát ra, gã ủa một tiếng, phun ra một búng máu. Tuy nhiên, công lực gã vốn thâm hậu nên không đến nỗi mang trọng thương.

Chu Bạch Tự thở hào hển nói: "Kiếm pháp của ngươi quả thực so với ta không kém nhưng chưởng pháp lại quá yếu. Một người muốn tham chiến giành thắng lợi thì phải có nhiều năng lực, kiếm pháp tốt, chưởng pháp tệ, người hôm nay thua trên tay ta cũng không lạ. Cũng như người bán đứng bằng hữu vậy, ta hôm nay đã nhìn rõ mặt thật của ngươi, chịu chết đi!"

Thích Kế Uy miễn cưỡng ngược mặt lên, vẻ mặt hung ác cố hết sức nói: "Ngươi muốn giết ta cũng là chuyện của mười chiêu nữa ... hặc ... hặc ... chỉ là khi đó Vô Vị tiên sinh cũng đã giết sạch bọn chúng rồi! Lúc đó người chết là ta sao? ... ha .. ha .."

Tám bóng người bổ nhào vào Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh cười lớn: "Tốt!" cả người bắn tung lên không, chỉ một thoáng âm thanh vi vu vi vu liên miên bất tuyệt vang lên bên tai tám người đang lao tới.

Trương Tự Lưu vừa tới gần lão thì sườn trái và đùi phải đã trúng trượng té xuống, Lục Hí võ công cao hơn tránh được trượng đầu, đỡ được thêm một chiêu nhưng cũng bị chấn rơi xuống đất.

Thoáng chốc cả tám người đều bị lão bức lui.

Người lão vẫn còn trên không trung cất tiếng quát lớn đâm mạnh xuống một trượng. Tái Trương Phi không kịp né tránh đỉnh đầu bị đâm trúng, kẻ đó lão rút trượng ra quét ngang sang Trang Quân Bách, gã kêu lên hai tiếng thất thanh, khi lão chạm đất thì gã cũng đã đổ gục, mệnh vong.

Lúc Hí thân đứng đầu bát hữu, mắt nhìn đám huynh đệ chết thảm bản thân lại bất lực không khỏi nghiến răng uất hận, gã quát lớn một tiếng một trượng quát xuống.

Lý Thiên Hành cùng Lý Thiên Thắng và Trường Đoản nhị đao nhân cơ hội liền phóng đi.

Đinh Ân cùng Trương Tự Lưu cũng không có lấy một khắc nhân rồi đã dậm mình định lao tới.

Vô Vị tiên sinh cười lớn nói: "Tối hay lắm!" trong tiếng cười chân trái lão đá về phía Lý thị huynh đệ, hữu thủ chụp ra một trảo chụp lấy cõn của Trương Tự Lưu, cùng lúc Trường Đoản nhị đao công tới như chớp giật thì tả thủ lão xuất thanh trúc trượng xé trượng ảnh Lục Hí xuyên vào rồi đi ra từ lồng ngực của gã.

Bóng trượng đầy trời vụt tắt.

Tiếng cười của lão còn chưa dứt, thanh trúc trượng xuyên qua lồng ngực Lục Hí vẫn còn dư lực đâm tới cắm thẳng vào yết hầu của Huyết Kiếm Thần Y. Lão thu hồi trúc trượng vẫn còn kịp thời gian ngăn cản chiêu thứ hai của Trường Đoản nhị đao phát ra.

Lý thị huynh đệ bị một cước của Vô Vị tiên sinh bức lui lại tiếp tục sẵn tới.

Côn của Trương Tự Lưu bị lão nắm chặt gắng hết sức vẫn không thể rút ra lại thấy Đinh Ẩn cùng Lục Hí trúng độc thủ, lòng đau như cắt, gã điên cuồng rống lớn, toàn lực giật côn ra khỏi tay Vô Vị tiên sinh. Lần này gã rút ra được thật nhưng liền mất đà ngã ngửa ra đằng sau.

Vô Vị tiên sinh đảo người đâm ra hai trượng về phía Trường Đoản nhị đao.

Hà Bát, Trương Ngũ dù gì cũng liệt vào hàng nhất lưu cao thủ trên giang hồ nên tuy nguy hiểm vẫn tránh được hai trượng này.

Vô vị tiên sinh tức giận quát lớn lại đâm ra hai trượng về phía Lý thị huynh đệ.

Hai gã may mắn đoán trước tình hình, phản ứng linh hoạt nên thoát chết nhưng tay trái của Lý Thiên Hành và đùi phải của Lý Thiên Thắng cũng thủng một lỗ, máu trào ra như suối chảy.

Lão cười lạnh nói: "Tốt! Tốt! Để ta xem các người có thể tiếp thêm một trượng của ta nữa hay không?"

Bóng trượng lại quét đến, Lý thị huynh đệ liều mạng đón đỡ, Trường Đoản nhị đao song đao tề xuất va chạm mạnh vào trượng của Vô Vị tiên sinh.

Bình khí vừa chạm cả bốn người đều bị ép lui, bốn loại bình khí đều bị chấn bay khỏi tay.

Lực đạo của thanh trúc trượng mỏng manh đó quả thật khiến người ta sợ hãi.

Lão lại lạnh lùng thốt: "Trượng tiếp theo ta e là các người không xong rồi!"

Lời còn chưa dứt bóng trượng đã tới!

Khoái Đao Xa Lôi vốn dĩ cao hơn Bạch Bất Tà, nên cả hai lúc này vẫn đang khổ chiến là có nguyên do, đó là vì trong khi giao đấu Bạch Bất Tà thi thoảng lại phóng ám khí làm Xa Lôi không thể không phân tâm phòng ngự, không thể toàn lực tấn công.

Chỉ là lúc này thắng bại đã rõ, sinh tử đã định.

Bạch Bất Tà liên tiếp phóng ra ba mũi tụ tiễn liền bị Xa Lôi dùng đao gạt đi.

Thân hình Bạch Bất Tà bốc lên cao, tả hữu thủ phát mạnh, mười hai mảnh Thiết Liên tử bắn ra.

Xa Lôi khoái đao như chớp giật đánh ra một trăm linh tám đao, đao phong phủ kín thân thể đánh rơi tất cả các mảnh Thiết Liên tử xuống đất.

Bạch Bất Tà thân mình trầm xuống, đưa tay ra đã thấy ánh lên hai mũi tiêu màu tím bầm.

Xa Lôi xoay người bật dậy, hai tay đưa ra song chỉ đã kẹp cứng hai mũi tiêu.

Bạch Bất Tà lúc này đã chạm đất sau lưng Xa Lôi, lập tức xuất thủ bắn ra ba mũi Bạch Liên châm.

Xa Lôi hồi thân, tả hữu thủ phát mạnh, hai mũi tiêu bắn trúng hai mũi châm, còn một mũi bị lão há miệng cắn chặt.

Lúc này lão cùng Bạch Bất Tà đã mặt đối mặt.

Bạch Bất Tà chấn kinh trong lòng nảy sinh ý nệm dùng ám khí tiếp tục chống đỡ, chỉ là khi đưa tay vào túi thì phát hiện không còn một món ám khí nào khiến gã không khỏi thất sắc.

Xa Lôi không bỏ lỡ thời cơ, một đao phá không chém ngang bụng Bạch Bất Tà.

Gã ngoài việc rút lên thăm thiết còn có thể làm được gì nữa?

Mắt thấy Lý Thiên Hành sắp chết thảm dưới trượng của Vô Vị tiên sinh bỗng kiếm quang chợt loé, thanh trúc trượng đã bị một kiếm chặn lại.

Vô Vị tiên sinh động nộ quát lớn, đầu trượng đảo chiều đâm vào bóng người cầm kiếm.

Chỉ thấy người nọ nhân ảnh như gió nhẹ nhàng tránh khỏi một trượng lại xoay kiếm đâm ra về hướng Vô Vị tiên sinh.

Kiểm pháp người này chẳng những mau mà còn có vẻ phiêu hốt, không mang một chút lực đạo. Kiếm pháp như vậy chỉ có thể là Tổ Nữ kiếm pháp lấy kiếm khí âm nhu là nền tảng.

Người này đương nhiên là Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như.

Trượng của Vô Vị tiên sinh vốn là thuần dương chân khí, kiếm của Tổ Nữ kiếm pháp là kinh lực âm nhu, vừa khéo là đại khắc tinh của y.

Đây chính là một trong những mục đích khi phái Bạch Hân Như áp tiêu của Phong Vân Vô Định thủ Long Phóng Khiếu.

Chỉ là võ công cùng kiếm pháp của Bạch Hân Như so với Vô Vị tiên sinh quả thật còn kém quá xa.

Lão khê nghiêng người đã tránh khỏi kiếm chiêu, mắt ánh lên vẻ giễu cợt phóng ra một trượng hết sức tùy tiện đã bức nàng lui ba bước

Bồng lão thất sắc hỏi dồn: "Tổ Nữ Phong Lôi Phong thần ni là gì của người?"

Bạch Hân Như đáp: "Chinh là gia sư!"

Lão lại quát ra một trượng, kiếm của nàng chưa kịp giơ lên đã bị chấn bay.

Nàng hoảng kinh kêu lên một tiếng, trúc trượng đã đâm đến nơi.

Hà Bát, Trương Ngũ lại nhặt đao phóng lên, lão đến nhìn cũng không thèm nhìn phát ra một chưởng ép lui cả hai.

Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng chưa kịp tới gần đã trúng cước té ngã.

May sao lúc này Trương Tự Lưu đã lao tới, Bát Quái còn ngành tiếp trúc trượng nhưng cũng bị ép cho nằm bẹp xuống đất.

Lão quát lớn đồng thời đầu trượng lại tiếp tục hướng về phía Bạch Hân Như đâm ra: "Hôm nay người không chết ắt sẽ thành đại địch của ta!"

Nàng có muốn tránh cũng không thể tránh, đúng là chỉ giương mắt chờ chết thì đao quang chớp nhoáng chấn vào trúc trượng toé lửa, vừa vặn làm đầu trượng lệch sang một bên không đủ thương tới nàng.

Xa Lôi đã đến.

Vô Vị tiên sinh căn bản chẳng để những người này vào mắt, lão vốn định tốc chiến tốc thắng, sau khi thu thập đám người này sẽ sang yểm trợ Thích Kế Uy hạ sát Chu Bạch Tự rồi mang kim ngân châu báu rời đi.

Cuối cùng lão lại bí chính đám người mà lão xem thường cầm chân không dứt ra được.

Nhắc thấy Xa Lôi lão biết Bạch Bát Tà đã vong mệnh liền nổi giận quát: "Tốt lắm! Để ta xem các người có thể chịu được bao nhiêu chiêu!"

Trong khoảnh khắc trượng ảnh mịt mù cả sáu người bị bức đến không thể hít thở, nhất thời lâm vào hiểm cảnh.

Chỉ mình lão ép sáu người đến không thể chống đỡ, trượng phòng vu vu, chớp mắt đầu trượng đã đâm sát yết hầu Lý Thiên Thắng.

Cả năm người mắt thấy cũng đành bất lực, bỗng đầu trượng bị mũi kiếm đâm chệch sang một bên, là Lý Thiên Hùng. Gã mang thân mình đây thương tích gia nhập vào chiến cuộc.

"Đinh ... đang!"

Thanh âm va chạm giữa các món binh khí vang lên chát chúa. Bốn kiếm, ba đao, một côn bắn tung ra các hướng, trượng lại đến!

Ngay lúa ấy, sau lưng lão một luồng kiếm phong ập tới chặn đứng trượng phong của lão.

Lão ngược đầu nhìn lên trong lòng đã trầm xuống, Thích Kế Uy đã không xong.

Chỉ nghe được tiếng reo hoan hỉ của Hân Như: "Bạch Tự!"

Thành chủ Bắc thành, Thiểm Điện kiếm khách Chu Bạch Tự đã tới.

Lão lạnh lùng thốt: "Người đã đến!"

Chu Bạch Tự đưa mắt nhìn lão đáp: "Ta đã đến!"

Lão hỏi: "Người giết Thích Kế Uy?"

Chu Bạch Tự trả lời: "Không sai!"

Lão buông lời khen: "Võ công người cũng hông tệ!"

Chu Bạch Tự điềm nhiên nói: "Quá khen!"

Lão lại tiếp tục nói: "Gia nhập Đoạn Hồn cốc! Người sẽ ngồi ghế Tổng hộ pháp!"

Chu Bạch Tự cười nói: "Đa tạ!"

Lão cười nhạt: "Người rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt ư?"

Chu Bạch Tự không đổi sắc: "Đúng vậy!"

Lão ngạc nhiên: "Nhưng người tuyệt đối không phải đối thủ của ta!?"

Chu Bạch Tự thản nhiên: "Đành tận sức!"

Lão cười lớn: "Tốt! Ta xuất chiêu đây!"

Vừa dứt lời trức trượng của lão đã như tia chớp phóng tới.

Chu Bạch Tự quát lớn, hồi kiếm bạt trượng.

Lão rút tay, rồi lại đâm tới.

Chu Bạch Tự biến chiêu nhưng đã ở thế hạ phong.

Quả thực gã mới bước một chân vào Quỷ môn quan, chỉ một chút phán đoán sai lầm yết hầu gã đã thủng ra một lỗ.

Nhưng nếu gã không liều mạng thì làm sao có thể thoát khỏi lão?

Lão ra chiêu càng lúc càng gấp.

Trong lòng gã càng lúc càng gấp nhưng cũng không dám một chút sơ sẩy, chỉ một sai lầm tất toàn quân bị diệt.

Gã vốn không coi trọng chuyện sinh tử chỉ là Bắc thành sẽ ra sao nếu gã nằm xuống?

Chiêu thức của lão quả thật rất biến ảo.

Mồ hôi gã từ đỉnh đầu tràn ra.

Nếu như gã chết ai sẽ chăm sóc Hân Như?

Nếu gã vong mệnh, tiêu ngân sẽ lạc vào tay ai?

Bốn mươi hiệp!

Trong lòng gã không ngừng gào thét 'Ta không thể chết!'

Không thể chết được.

Không thể chết!

Năm mươi hiệp.

Mồ hôi gã như tắm, áo quần ướt sũng, hơi thở gấp gáp.

Gã không thể chết được, không thể chết!

“Choang!”

Kiểm của gã rốt cuộc đã bị chấn bay, đầu trúc trượng Vô Vị tiên sinh nằm ngay dưới cằm gã, sắt mặt gã như nhúm tro tàn.

Lão nhìn hần thở dốc nói: “Người quả thực là đối thủ duy nhất ta từng gặp trong bảy mươi năm qua có thể tiếp được của ta sáu mươi chiêu!”

Bạch Hân Như định lao lên tiếp ứng lão đã quát lớn: “Ai đến ta giết hần ngay!”

Sau đó lão hướng về gã nói: “Vô luận ra sao quả thật giết người mới là thượng sách!”

Lão lại cười: “Giờ này Trung Minh cùng Đạm Thuỷ đang chờ ta ngoài xe chờ ta. Ta giết người xong người đi đường người ta đi đường ta vậy ha ha ha ...”

Bỗng nhiên trên lầu vọng xuống một tiếng cười khoáng đạt: “Ha ha ha! Được rồi! Người nên đi, đám gia hỏa của người đã đi xuống hoàng tuyền mở lối cho lão nhân gia người rồi đấy! Ha ha ha!”, tiếng cười này quả thật rất đặc biệt, giống như vang vọng từ trong thính không: “Trước khi chết người có di ngôn gì không?”

Lão vừa ngược mắt nhìn lên liền thấy hai bóng người cầm đầu rơi xuống phía lão.

Loại công phu quái gở này thật là chưa ai từng thấy qua.

Lão cũng không dám đón lấy đành dịch người tránh sang một bên.

Chu Bạch Tự nhân cơ hội bắn người về phía sau tránh khỏi sự uy hiếp của trúc trượng, lúc này gã mới thở ra được một hơi.

Hai bóng người đó quả thật cầm đầu xuống đất, máu bắn tung toé.

Hai người đó chắc chắn đã bị điểm huyết trước khi rơi xuống.

Bị điểm huyết tất không thể tự nhảy xuống, cho dù là chính mình ngã xuống cũng không thể cầm đầu xuống như thế, trừ phi hai gã bị người ta ném xuống.

Khoái Dao Xa Lôi bỗng cả kinh kêu lên: “Sử Trung Minh! Mã Đạm Thuỷ!”

Thì ra hai người cầm đầu xuống đất ấy là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh và Đa Tí Kim Viên Mã Đạm Thuỷ.

Tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn lên lầu.

Chu Bạch Tự không khỏi hoan hỉ kêu lớn: “Truy Mệnh! Truy Mệnh huynh! Huynh đã đến!”

Vô Vị tiên sinh tinh thần chấn động. Truy Mệnh? Một trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh?

Lão chuyển trúc trượng từ tay trái sang tay phải, tập trung tinh thần phòng bị.

Đến ắt là địch.

Mà hần đã đến.

Hà Bát, Trương Ngũ, Xa Lôi nhất thời đều kinh ngạc tốt độ. Họ không tưởng tượng được trong thời điểm này, địa phương này lại xuất hiện một người trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh.

Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn về phía Truy Mệnh.

Gã đang ngồi cười hi hi ha ha trên lan can lầu thượng, giữa cổ dốc mạnh bầu rượu đổ vào miệng, rượu chảy ra quá nhiều bắn tung toé ướt gần hết bộ quần áo rách nát trên người.

Gã dường như chẳng có chút gì quan tâm đến xung quanh, cứ tựa như đang ngồi quán uống rượu vậy.

Đến khi bầu rượu cạn sạch gã mới phẩy tay quăng đi, miệng nói: “Ai ... một tiền mua rượu lại hết rồi!”

Vô Vị tiên sinh trầm giọng nói: "Đoạn Hồn cốc có rượu, ngươi có đi uống không?"

Gã khinh khỉnh liếc mắt nhìn Vô Vị tiên sinh đáp: "Rượu của Đoạn Hồn cốc, ta không uống!"

Sắc mặt lão lại trầm xuống thêm một chút: "Nếu huynh đài cho rằng rượu Đoạn Hồn cốc không ngon tẻ cốc có thể lấy rượu ngon nơi khác về cùng huynh đài thưởng thức!"

Gã vẫn hi hi ha ha đáp: "Rượu nơi khác có ngon đem đến Đoạn Hồn cốc ta cùn không uống được!"

Lão nổi giận quát lớn: "Ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?"

Gã cười lớn: "Rượu phạt sao? Hợp ý ta đây!" câu còn chưa dứt người gã đã bốc lên nhảy xuống dưới.

Cước của gã còn chưa chạm đất thì 'Viu!' một tiếng, trúc trượng đã như chớp đâm tới.

Thân hình gã trầm nhẹ xuống, nụ cười vụt tắt, tả thủ chụp về trước.

Khi mọi người đưa mắt nhìn xuống trận đấu đã bắt đầu.

Vô Vị tiên sinh chân trái trước, chân phải sau, cước đạp tử ngọc, đầu thanh trúc trượng lưng danh thiên hạ đang nằm trong tay Truy Mệnh.

Truy Mệnh hai chân tùy tiện không theo bộ pháp nào cả, tả thủ chụp cứng trúc trượng

Vô Vị tiên sinh sắc mặt xanh lè gằn giọng: "Trong thiên hạ ngươi là người đầu tiên có thể dùng tay bắt lấy trượng của ta!"

Truy Mệnh sắc mặt cũng trầm xuống: "Ngươi cũng là người đầu tiên để ta bắt được binh khí nhưng vẫn không đoạt được!"

Vô Vị tiên sinh mặt đầy sát khí, thanh trúc trượng trong tay đâm mạnh về phía trước.

Năm ngón tay Truy Mệnh vẫn vững chãi khoá chặt trúc trượng, có điều máu đã tràn ra kẽ tay.

Gã dịch người hướng về phía trước bước ra từng bước.

Chân của gã so với người thường dài hơn một chút nên chỉ vài bước gã đã áp sát tới Vô Vị tiên sinh.

Hữu thủ gã chém về phía tay cầm trượng của Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh gạt ngang tả thủ chặn hữu thủ của gã lại.

Gã kêu lên một tiếng đau đớn, chân phải quét ngang về phía lão.

Lão tránh không được, đỡ cũng không xong đành buông tay cả người thối lui tránh khỏi một cước.

Năm ngón tay co lại đoạt lấy trúc trượng, tiến tới một bước lại đá ra một cước.

Lão cúi người phản cước, gã lại lấy trượng đâm vào.

Lão tay nhanh mắt sáng, áp sát người chụp lấy thân trượng.

Cả hai ra chiêu nhanh chóng, chớp mắt trượng đã qua tay hai lần, tranh đoạt không ngừng.

Vô Vị tiên sinh tả thủ cầm trượng, hữu thủ vỗ ra một chưởng về phía Truy Mệnh

Chân trái gã tung ra chạm vào hữu thủ của lão.

Lão không dám ngạnh tiếp liền biến chiêu, biến chưởng thành trảo bấu vào tả thủ của gã.

Gã đành buông tay, thanh trúc trượng lại về tay lão.

Trượng vừa về tay lập tức bóng trượng bao trùm, thanh âm 'vu vu' vang lên bao quanh người lão chờ thời cơ xuất chiêu.

Chân gã cũng xoay tròn quanh thân chờ cơ hội! Đôi chân của gã có thể sử dụng như vậy quả thực kinh nhân, cùng đôi tay gã quả thật là một loại binh khí độc nhất vô nhị!

Tiếng trượng xé gió ngày càng gấp!

Cước của gã cũng ngày càng nhanh trông như mười hai bông vụ xoáy ra những cơn lốc vậy.

Một tiếng hét lớn, trượng xuất, cước bạt.

Trong chớp mắt không gian tĩnh lặng chỉ nghe những tiếng hét thảm nổi nhau vang lên.

Mọi người cơ bản không rõ kết quả như thế nào vì chiêu thức xuất ra quá nhanh.

Chu Bạch Tự rõ ràng nhìn thấy trượng của Vô Vị tiên sinh cắm vào đầu Thiết Thủ.

Nhưng lại thấy Vô Vị tiên sinh phun ra một búng máu, ngực lão đã trúng một cước của Truy Mệnh.

Lão mặt mày co rúm, thống khổ như biến thành ác thú, cả người lao đến Truy Mệnh

Truy Mệnh thở dài: "Trúng một cước của ta mà vẫn có thể phản kích quả thật ngươi là người đầu tiên ta gặp!"

Vẫn còn đang nói nhưng gã đã nhấc người phóng lên tránh khỏi một kích của lão. Sau đó lại xuất hiện phía sau lưng lão, một cước lại tung ra, cả người lão bắn tung lên không trung.

Gã cũng đồng thời phóng lên, 'bốp, bốp', 'chát, chát' cả người lão trúng thêm mười bảy, mười tám cước rồi gã mới chạm đất.

Lúc Vô Vị tiên sinh chạm đất đã nhìn không ra hình người, trông không khác một đồng thịt nhầy nhụa.

Nhưng lão chết cũng không đau khổ.

Bởi lão đã tắt thở từ lúc chưa chạm đất.

Giống như người có nội công thâm hậu thì cho dù có chặt hết tứ chi của gã, bỏ đói, bỏ khát ba ngày ba đêm cũng chưa thể chết được. Cái thống khổ ấy ai có thể chịu đựng được?

Cho nên Truy Mệnh xuất cước như gió làm Vô Vị tiên sinh táng mạng tức thì cũng là tránh cho lão bị dày vò mà chết vậy.

Lão đã chết.

Người đứng thứ hai Đoạn Hồn cốc, Vô Vị tiên sinh đã chết dưới cước của một trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh.

Vô Định công tử? Hắn có thể bỏ qua hay không?

8. Chương Tám Con Ưng Khổng Lồ

Bên ngoài khách điểm.

Một chiếc xe ngựa đã sẵn sàng, chuẩn bị xuất phát.

Người đánh ngựa chình là gã còn sống duy nhất trong Đại Hành bát hữu, Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu.

Sắc mặt gã thập phần thương cảm, thần tình của hắn như không nằm ở trên xe ngựa, ngơ ngác đến ngờ nghệch.

Một người nếu ở hai canh giờ trước còn có bảy huynh đệ cùng mình ở một chỗ nhưng chỉ trong nháy mắt đều thảm tử chỉ còn lại một mình thì cho dù là người hoạt bát, lạc quan đến mấy cũng hoá thành như kẻ ngây ngốc.

Phía dưới xe vọng lên tiếng người nói chuyện, là giọng nói của Khoái Dao Xa Lô: "Chư vị bắt tất đưa tiễn!"

Chu Bạch Tự sắc mặt ảm đạm nói: "Quý tộc chỉ còn hai người, chuyến tiêu này xin cẩn trọng!"

Khoái Dao Xa Lô miễn cưỡng nhếch miệng cười thảm: "Xin nhớ lời Chu đại hiệp, chuyển tiêu này bình an mong là chuyển tiêu của Phong Vân tiêu cục cũng thể!"

Truy Mệnh mỉm cười nói: "Ta chỉ sợ bình an không được, chỉ mong hoá hiểm thành lành, an toàn áp tiêu!"

Xa Lô chấp tay nói: "Ngày sau nhàn rồi xin mời đến tệ cục để tỏ chút lòng thành tri ân tương trợ." Dứt lời lão phóng mình lên xe ngựa, ngoảnh đầu lại nói: "Cáo từ!" rồi khuất mình vào trong xe ngồi xuống.

Trương Ngũ, Hà Bát đồng thanh: "Hẹn ngày tái ngộ!"

Trương Tự Lưu 'hát' một tiếng lớn thúc ngựa, tiếng móng ngựa gõ đều xuống mặt đường, chốc lát cỗ xe đã khuất tầm mắt mọi người.

Truy Mệnh chậm rãi nói: "Cũng đến lúc chúng ta lên đường!"

Trương Ngũ đột nhiên nói: "Lão phu có chuyện muốn thỉnh giáo!"

Truy Mệnh quay đầu lại hỏi: "Là chuyện gì?"

Hà Bát lên tiếng: "Đoạn Hồn cốc đệ nhị nhân Vô Vị tiên sinh chết đi, không rõ đứng đầu có phải là người năm lần xuất cốc, giết năm trăm mạng, khinh công, chưởng pháp, trí mưu thiên hạ vô song Vô Định công tử không?"

Truy Mệnh đáp: "Vô Vị tiên sinh tuy là thúc phụ của Vô Định công tử nhưng quả thật tài trí, võ công đều không phải địch thủ của Vô Định công tử nên đành phải xếp hàng thứ hai trong cốc vậy!"

Chu Bạch Tự hỏi: "Chẳng hay già năm nay bao nhiêu tuổi?"

Truy Mệnh trầm ngâm đáp: "Trường Giang sóng sau đùa sóng trước, người này đến nay chỉ khoảng ba mươi nhưng năng lực cao tuyệt, đứng đầu quần hùng ..."

Trương Ngũ nói: "Gã từng gửi thư thông tri cho Long cục chủ sẽ cướp chuyển tiêu này. Hôm nay Vô Vị tiên sinh vong mệnh e rằng hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Truy Mệnh đáp: "Đúng vậy! Từ đây còn ba trăm dặm đường nữa sẽ đến Thiên Long trấn, nơi đó đã thuộc địa bàn của Thí Kiếm sơn trang. Vô Định công tử trọng phạm vi của Thí Kiếm sơn trang đoán chắc không dám hạ thủ. Do vậy, từ Thiên Long trấn đến Hoàng Hà đại khái không có chuyện bất thường, nhưng quãng đường từ đây đến Thiên Long trấn, ba trăm dặm đường này, không thể trong năm, ba ngày là có thể vượt qua, nếu già muốn tới ắt sẽ tấn công trong khoảng thời gian này!"

Bạch Hân Như thắc mắc: "Vậy chẳng phải ba trăm dặm đường này rất nguy hiểm sao?"

Truy Mệnh trầm ngâm đáp: "Cách đây khoảng trăm dặm là một tiểu trấn, hơn nữa trong quãng đường này phân bộ Phong Vân tiêu cục trải dài, tin tức rất nhạy, xem như có thể an toàn, nhưng ..."

Chu Bạch Tự hỏi gấp: "Sau trăm dặm này là gì?"

Truy Mệnh cười khổ: "Đất hoang, một vùng đất hoang vu, trải dài trăm dặm một vùng hoang vắng, người trong giang hồ gọi đó là đất cường đạo, đây chính là tuyến đường khó khăn nhất để áp tiêu, hoàn toàn có lợi cho việc tập kích nhưng lại bất lợi cho việc phòng thủ, nhất là vùng Bạch Cốt hoang nguyên!"

oOo

Chính ngọ.

Mặt trời bùng lửa đỏ xuống muôn vạn hào quang chói mắt đâm sâu vào mặt đất.

Cả bầu trời không có lấy một đám mây, trên mặt đất cũng tuyệt không có lấy một thân cây.

Lướt mắt vẫn có thể thấy được những đám bụi rậm, cỏ dại vàng cháy, chúng như điểm tô thêm sự hoang vu của vùng đất.

Nơi đây trải dài một trăm bảy mươi dặm chói ánh cát vàng, vài ngọn núi nhỏ vụn vụn kỳ dị, vô số những tảng đá lớn trải khắp bốn phía.

Nếu có người ẩn mình sau các cồn cát nhỏ hoặc các tảng đá âm thầm tập kích quả thật hoàn hảo, khó có người có thể phát hiện. Nhưng xa đội kia đang đi qua mà không bị phát giác thành ra khó có khả năng xảy ra chuyện?

Địch nhân đang ở một nơi bí mật gần đó, xuất hiện ban ngày, đó là đại kỵ của binh gia, nhưng quả thật chúng đang ở đó.

oOo

Một con ưng khổng lồ đảo vòng trên không trung

Ánh mặt trời chói chang phản chiếu lấp lánh trên chiếc mỏ dài của con ưng, nó cúi xuống lại lượn ngược lên.

Con ưng khổng lồ này một mực quần đảo quanh một khu vực.

Dưới mặt đất đang có một bóng người chậm rãi tiến về phía trước.

oOo

Bọn họ đã đi hơn năm mươi dặm đường trên vùng đất hoang vu này nhưng vẫn còn khoảng một trăm hai mươi dặm lộ trình đang chờ ở phía trước.

Bọn họ là Truy Mệnh, thành chủ Bắc Thành Thiểm Điện kiêm Chu Bạch Tự, Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như, Trường Đoản nhị dao Hà Bát, Trương Ngũ, còn có ba huynh đệ trong Thanh Sam Thập Bát kiếm Lý Thiên Hành, Lý Thiên Hùng, Lý Thiên Thắng cùng hai gã xa phu tướng mạo phong trần điều khiển hai chiếc xe ngựa, xe không chở người mà chở mười sáu chiếc thùng.

oOo

Ngày thứ năm.

Đã năm ngày hành trình, tất nhiên không có chút thoải mái dưới ánh nắng gay gắt như vậy, một hành trình hung hiểm.

Truy Mệnh ước chừng chỉ còn hai ngày đường nữa là tới Thiên Long Trấn. Nếu không phải vì hai chiếc xe nặng nề chất đầy châu báu thì với sáu con khoái mã họ đã sớm tới nơi lâu rồi.

Nhưng mấy ngày nay vẫn bình yên.

Thật ra cũng đã chạm mặt hai nhóm cường đạo chặn đường cướp tiêu nhưng Trường Đoản nhị dao vừa xuất thủ bọn chúng đã ôm đầu, mang thương tích chạy tán loạn, đó là chuyện của ngày hành trình thứ hai.

Ngày thứ ba, Tiểu Hắc giáo Phó giáo chủ Hàn Tụ Ma Quân Hác Phúc Tường đích thân xuất thủ cướp tiêu, gã đang định so tài cao thấp cùng Trường Đoản nhị dao chợt thấy thành chủ Bắc Thành trong đoàn liền cung kính nhường đường.

Thật ra không mấy ai biết gã hán tử say khướt gật gà gật gù trong đoàn là Truy Mệnh, nếu Hác Phúc Tường biết sự thật có lẽ gã phải quỳ xuống mà tiễn chuyển tiêu đi mới đúng.

Ngày thứ tư, một đám mã tặc ước chừng mười hai, mười ba tên không biết trời cao đất dày mặc kệ là ai đang áp tiêu xông đến cướp. Kết quả một mình Lý Thiên Thắng đánh cho chúng chạy tán loạn, tên đầu lĩnh trúng một kiếm của Lý Thiên Hùng táng mạng.

oOo

Ngày thứ năm.

Chiều tà, vô sự phát sinh, tiếng lóc cóc của chiếc xe ngựa đều đặn vang lên, cát vàng trải dài, thương khách trên đường hầu như không một người xuất hiện.

Ba chiếc xe nối đuôi nhau.

Con ưng khổng lồ lượn quần trên không trung không rời đoàn xe, ánh mắt tà ác của nó ghim chặt vào đoàn xe.

Nó đang tìm con mồi.

Không một tiếng gió.

Ba chiếc xe vẫn đi tới phía trước.

Trên chiếc xe đầu tiên là Lý thị tam huynh đệ.

Chiếc thứ hai do Trường Đoản nhị đạo cầm cương.

Chiếc thứ ba ngồi bên trong là Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như cùng thần bộ 'say mềm' Truy Mệnh.

Bụi rậm khắp nơi, dốc cao chập chùng.

Địa hình trước sau, phải trái cảnh sắc đều giống nhau như đúc, xa đội quả thật dễ dàng thất lạc nhau nếu có bất kỳ sự cố gì xảy ra làm mất đi sự liên lạc.

Đúng lúc này xe ngựa bỗng dừng lại.

Ngựa đã mệt, phải dừng lại cho chúng uống nước.

Người cưỡi mệt, phải ăn cơm.

Xe ngựa dừng lại, người trong xe ắt phải bước xuống.

Con ưng ngốc ngếch trên không vẫn đảo qua lượn lại không bay đi.

Truy Mệnh bước tới một bụi cây miệng lẩm bẩm: "Nóng quá!"

Chu Bạch Tự cùng Bạch Hân Như bước tới, ngồi xuống nói: "Chúng ta nghỉ một chút thôi!"

Hà Bát thân mình tròn trịa, người mập vốn không ưa nóng, lão cũng không ngoại lệ, không ngừng lấy tay áo chùi mồ hôi. Trương Ngũ nói: "Ồi! Bây giờ có chút rượu để uống thì tốt quá!"

'Lạch cạch', 'sột soạt' vài âm thanh vang lên, Truy Mệnh moi trong người gã ra một bình rượu rồi đổ vào miệng, cổ của hai lão Trương, Ngũ dài ra thêm một đoạn.

Hà Bát rên rỉ: "Không có để uống thì ta ăn vậy!". Lão lặn trong chiếc túi dất bên thắt lưng ra một mớ lương khô nhai rôm rốp. Ăn được một lát bỗng Lý Thiên Hùng vội đứng dậy bước đi ra xa, lão liền lên tiếng: "Hà! Mới ăn một chút lại đi? Lại nữa sao?"

Lý Thiên Hùng đỏ mặt đáp: "Không! Không! Uống nước nhiều quá nên muốn thoải mái chút thôi! Ha ha ..."

Lý Thiên Thắng hớp một ngụm nước rồi nói: "Ta khát muốn chết nhưng không dám uống nhiều, chỉ sợ nước không đủ dùng, coi hẩn kia, lại nữa rồi!"

Lý Thiên Hành cười ha hả.

Chu Bạch Tự nói: "Chúng ta cứ đi với tốc độ này xem ra chỉ vài ngày nữa là có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

Trương Ngũ miệng nhai nhồm nhoàm lương khô nói: "Lạ nhỉ! Hôm nay dường như không có chuyện gì xảy ra cả!"

Truy Mệnh trầm giọng nói: "Càng yên tĩnh có lẽ càng không ổn!"

Hà Bát hồ nghi hỏi: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng ..."

Truy Mệnh cười cười đáp: "Chỉ mong là ta sai, ta chỉ cho rằng Vô Định công tử ắt không cam tâm buông tay ..."

Đúng lúc này, con ưng khổng lồ trên không trung bỗng rít lên một thanh âm chói tai khiến người nghe không rét mà run lên.

Truy Mệnh chuyển tầm nhìn lên không, mọi người sắc mặt đều có vẻ trầm trọng, trong tâm như có một bóng ma lớn vốn không yên. Truy Mệnh tiếp tục nói: "Mấy ngày nay ta luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp

xảy ra, hơn nữa luôn có cảm giác chúng ta đang bị theo dõi nhưng lại không thấy địch nhân xuất hiện, cảm giác địch nhân vô ảnh vô tung quả thật rất đáng sợ, có thể chúng đang rất gần đây ...”

Gã đưa mắt nhận thấy sắc mặt u ám của mọi người liền miễn cưỡng cười nói tiếp: “Chắc là do ta quá đa nghi thôi, ta đoán chúng muốn tạo áp lực khiến chúng ta rối loạn, hà ..., bất luận địch nhân có như thế nào chúng ta cũng đành toàn lực ngăn chặn vậy!”

Trương Ngũ nhồm nhoàm nuốt hết mớ lương khô chùi miệng nói: “Lão Hà, lão Hà! Ăn nhanh, ăn nhanh ! Trời đang còn sáng! Lên đường đi ngay!”

Hà Bát đảo mắt gầm gừ nói: “Cái lão còm nhom! Muốn đi cứ đi! Ta đây phì nộn, chờ bão thổi đi!”

Hai lão đối thoại khiến mọi người không khỏi ôm bụng cười một cách sảng khoái, Bạch Hân Như nén cười nói: “Thôi được rồi! Chúng ta ăn nhanh một chút rồi lên đường nào!”

Lý Thiên Hành lăm bằm chửi rửa: “Thiên Hùng làm quái gì lâu thế nhỉ? Đi tiểu cũng mất cả nửa ngày trời!”

Lý Thiên Thắng phóng mình về phía gò đất, vừa đi vừa nói với lại: “Để đệ xem hắn đang làm cái trò quỷ gì?”

Lý Thiên Hành hét vọng theo: “Này .. này ... Thiên Thắng! Người tính giả thần giả quỷ ăn ké à!”

Thân hình Lý Thiên Thắng lúc này đã khuất sau gò đất, liền đó vang lên một tiếng thét.

Một tiếng thét kinh hoàng pha lẫn đau thương.

Tiếng thét của Lý Thiên Thắng

Thanh âm khủng bố, bén nhọn vang vọng.

Ngay lúc tiếng thét vang lên, Chu Bạch Tự song chưởng vỗ mạnh xuống đất cả người bắn đi.

Thanh âm chưa dứt Chu Bạch Tự đã đến cạnh gò đất.

Người thứ hai lao người đi thì đã vang lên tiếng của Truy Mệnh: “Người đi xem thế nào, cẩn trọng, tiêu ngân có ta ở đây coi chừng!”

Chu Bạch Tự nghe thấy trong lòng thầm hổ thẹn, gã tùy tiện lao đi giả như địch nhân dụng kế diệu hồ ly sơn thì đúng là mang thân dẫn hiểm địa.

Tâm ý vừa động, gã đã phóng qua gò đất, chân chạm đất.

Chân vừa chạm đất cả người gã hoàn toàn bất động.

Bởi gã quá kinh ngạc, quá phẫn nộ.

9. Chương Chín Vây Công

Hai lão cũng ngậy người.

Chỉ thấy Lý Thiên Thắng hai mắt nhoà lệ, hai tay siết chặt nắm đấm quỳ gục trên mặt đất vô thanh vô tức mà như đang khóc rống lên.

Có thể khóc ra tiếng đã đau khổ, khóc không ra tiếng không thể gọi là đau khổ, khóc không ra tiếng đó là nước mắt anh hùng, thương tâm lệ!

Bởi, Lý Thiên Thắng đang quỳ trước một thi thể.

Thi thể của Thanh Sam thập bát kiếm, Lý Thiên Hùng.

Máu, máu nhuộm đỏ cát vàng.

Sau lưng Lý Thiên Hùng có một vết thương do kiếm gây ra.

Nhất kiếm đoạt mệnh.

Nhóm Chu Bạch Tự kinh ngạc không phải bởi cái chết của Lý Thiên Hùng mà là vì cái chết của gã rất khó tin.

Địch nhân một kiếm giết chết Lý Thiên Hùng cũng không có gì lạ. Nhưng có thể trong một chiêu khiến Lý Thiên Hùng ngay cả kêu lên một tiếng thì thiên hạ có được mấy người?

Địch nhân lợi dụng thời cơ để sát nhân hiển nhiên đã nắm rõ tình hình như lòng bàn tay nhưng địch nhân là ai có thể hành động kẻ bên thành chủ Bắc Thành, Truy Mệnh mà không bị phát giác?

Địch nhân vô hình?

Địch nhân sát nhân ngay gò đất kẻ bên mà mọi người không ai hay biết, năng lực kinh khủng như vậy có thật chăng?

Trừ phi là ma quỷ.

Là quỷ!

Cho nên Hà Bát, Trương Ngũ có chút run sợ, cũng không biết là đang sợ hãi hay phần nộ.

Bạch Hân Như cũng đã tới nơi, phản ứng của nàng tất không thể so với người đã lặn lội trong giang hồ bốn mươi năm Trường Đoản nhị đao nhưng so với Lý Thiên Hùng thì khinh công nàng vẫn cao minh hơn nhiều.

Chân vừa chạm đất nàng đã hét lên thất thanh.

Cái chết của Lý Thiên Hùng thật khiến người ta khiếp sợ.

oOo

Gò đất bên cạnh mọc lên một nấm mộ.

Lý thị huynh đệ đứng ở hai bên, dưới ánh trăng lệ nhạt nhòa khuôn mặt, không nói nên lời.

Thanh Sam thập bát kiếm vì chuyển tiêu này mười sau huynh đệ đã ra đi, hai gã không hoá điên âu cũng là may mắn.

Hai thanh đao của Trường Đoản nhị đao lấp lánh ánh bạc, ngoại trừ hi vọng dùng hai thanh đao này đòi nợ máu còn có thể hi vọng gì đây?

Tâm của Bạch Hân Như hút vào thanh kiếm đang cắm trước mộ, trên kiếm còn dính cát vàng, sắc mặt nàng cũng vàng như cát.

Máu nhuộm cát.

Thần tình Chu Bạch Tự thập phần ảm đạm.

Truy Mệnh dốc bầu rượu uống cạn sự buồn bực trong lòng.

Ba xe sáu ngựa thình lạng đứng một bên, thì thoảng tiếng gõ móng, phát đuôi đuôi ruồi của mấy con ngựa vang lên nhẹ nhàng, không gian lạnh lẽo như trăng, tĩnh lặng.

Xa xa có một gò đất cao ngất, ẩn trên đó con ưng giương đôi mắt chăm chú quan sát đám người đằng xa.

Chu Bạch Tự nghiêng răng nói: "Vô Địch công tử quả nhiên thủ đoạn tàn nhẫn, thân thủ cao minh!"

Truy Mệnh ực một hơi cạn bầu rượu lau miệng nói: "Không phải Vô Địch công tử! Hắn không dùng kiếm, hắn là người cẩn thận chỉ tin tưởng vào đôi tay của mình, chỉ có đôi tay không khi nào hắn quên mang, kiếm có thể quên mang, Thiên Hùng lại chết dưới kiếm."

Hà Bát hồ nghi hỏi lại: "Vậy ý của ngươi là ..."

Truy Mệnh trầm tư nói: "Giết Lý Thiên Hùng ắt là thủ hạ dưới tay Vô Địch công tử, một thủ hạ đắc lực, khả năng lớn là hắn chưa tới đây, bằng không vừa rồi khi chúng ta bình lực phân tán hắn đã có thể dễ dàng xử lý toàn bộ. Đó là cơ hội tốt nhất, với loại người như ẩn ẩn không bỏ qua thời cơ tốt đến như vậy!"

Trương Ngũ kinh hải nói: "Gì ... gì chứ? ... thủ hạ của Vô Địch công tử thân thủ đã như vậy ..."

Nửa câu sau đã không cần nói ra nữa. Trường Đoản nhị đao, Bạch Hân Như, Lý thị huynh đệ đều mình bạch ý tứ.

Truy Mệnh vẫn nhàn nhạt nói: "Không cần phải bi quan như vậy! Nếu Vô Địch công tử vẫn chưa đến chúng ta phải nhanh chóng tước bỏ thủ hạ của hắn sau đó toàn lực hợp kích đối phó với hắn."

Bạch Hân Như nói: "Nhưng thân thủ đối phương không tệ. Huống chi, hắn đang ở đâu chúng ta cũng không biết, hắn trong tối, chúng ta ngoài sáng, e là ..."

Truy Mệnh cười nói: "Hắn trong tối chúng ta cũng có thể vào tối, chúng ta tập kích ta chính vào thời điểm này nên hắn đang ở đâu ta nghĩ Chu huynh dễ đã biết ..."

Chu Bạch Tự ngược mắt lên cười nói: "Truy Mệnh huynh! Thật là kỳ lạ, ta đang nghĩ tới ..."

Lý Thiên Thắng siết chặt chuỗi kiếm hỏi gấp: "Ở đâu?"

Chu Bạch Tự đưa tay chỉ lên không trung đáp: "Trên trời!"

Trên trời.

Nửa vầng trăng lạnh ngát trên cao, ngoại trừ con ưng khổng lồ đang bay lượn, cả bầu trời khí lạnh ngàn ngạt khiến người ta gai hết cả người.

Loại khí hậu này ban ngày thì nóng như lửa thiêu, ban đêm thì lạnh như địa cực.

Lý Thiên Hành nhìn bầu trời trống rỗng một hồi lâu bỗng rung mình run giọng nói: "Chẳng lẽ là nó, con chim ưng kia sao?"

Truy Mệnh lãnh đạm nói: "Có người trên lưng chim ưng!"

Chu Bạch Tự có thể nhìn thấu nơi ẩn thân của địch nhân không phải là nhìn thấy mà là đoán được.

Con ưng bay trên trời có nhìn cũng chỉ nhận thấy được bộ dáng của nó, căn bản nó bay quá cao mắt người không có cách nào nhìn thấy được trên lưng nó có người hay không.

Chu Bạch Tự có thể đoán được ngoại trừ hắc thiên tính thông tuệ còn vì hắn đặt sinh tử bản thân dưới phán đoán của mình.

Ngoài ra hắn cũng được Truy Mệnh gợi ý.

Địch nhân không phải là Vô Địch công tử, chỉ là thủ hạ của hắn, thân thủ có cao, khinh công có giỏi bất quá chỉ ngang tay với đệ nhị nhân Đoạn Hồn cốc Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh muốn giết Lý Thiên Hùng, tự nhiên là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng muốn hạ thủ không dấu vết trước Truy Mệnh tuyệt đối không dễ dàng chút nào.

Huống chi lão đã chết.

Vậy đối thủ dùng cách nào để ẩn thân, sát nhân rồi đi mà không bị phát hiện?

Địch nhân giết Lý Thiên Hùng tại sao Truy Mệnh cũng không phát giác?

Lúc này Chu Bạch Tự dễ dàng liên tưởng đến tiếng kêu của con ưng.

Tiếng ưng thê lương vừa khi trong lòng mọi người đang hoang mang, nếu địch nhân xuất thủ lúc này thanh âm phát ra ắt sẽ không làm người khác chú ý.

Có con ưng khổng lồ thu hút sự chú ý tất địch nhân có thể lai vô ảnh, khứ vô tung mà không ai có thể đoán được tình hình.

Bạch Hân Như nhú mây nói: "Địch nhân trên trời, chúng ta dưới đất, làm sao xuất thủ đây?"

Truy Mệnh cười nói: "Không cần lo lắng! Tự hân sẽ xuống tới chúng ta thôi!"

oOo

Đêm đã khuya.

Trăng khuyết.

Bốn bể hoang vu, thê lương tịch mịch.

Ba chiếc xe thỉnh lặng đứng yên một chỗ.

Bên cạnh một đống lửa đã được nhóm lên, hơi nóng tấp vào thành xe.

Giữa ánh lửa một bóng người như tựa vào một gò đất nhỏ, tựa như đang vận khí điều tức.

Người ấy là Lý Thiên Hành.

Hốt nhiên, một bóng người từ trên xe phóng xuống.

Lý Thiên Hành lập tức tỉnh giấc, 'vèo', gã đã chặn trước mặt bóng người đó, quát khê: "Thiên Thắng! Đệ đi đâu!"

Lý Thiên Thắng vận một bộ trang phục mới, kiếm xuất khỏi vỏ, bàn tay cầm đốc kiếm siết chặt, gân xanh nổi đầy trên lưng bàn tay, hai mắt toé lửa căm hờn rít khê: "Đệ đi giết bọn chúng!"

Lý Thiên Hành quát gấp: "Đệ đi đâu mà tìm chúng?"

Lý Thiên Thắng trừng mắt nói: "Đệ mặc kệ, đệ chỉ cần biết chúng đang ở quanh đây, lúc này Truy Mệnh tiền bối và Chu đại hiệp đã ngủ đệ đi ra dụ chúng đến!"

Lý Thiên Hành bực tức giậm chân nói: "Cho dù đệ tìm được bọn chúng thì có lợi gì chứ? Đệ không phải địch thủ của bọn chúng mà!"

Lý Thiên Thắng chần chừ một thoáng rồi ngẩng đầu lên dứt khoát nói: "Mặc dù đệ không phải đối thủ của chúng nhưng chỉ cần đệ có thể kêu lên một tiếng ắt Chu thành chủ bọn họ sẽ đến nơi, hung thủ sẽ không thể chạy được, sinh tử của đệ có xá gì chứ?"

Lý Thiên Hành vội quát át đi: "Không nên, không nên! Trước hết đệ phải thương thảo với Truy Mệnh tiền bối đã rồi hãy hành động!"

Lý Thiên Thắng gần nhỏ: "Nếu hỏi họ chắc chắn họ sẽ phản đối đệ làm như vậy. Đại ca! Huynh đừng ngăn cản đệ nữa ..."

Lý Thiên Hành vừa tức vừa gấp nói: "Ôi! Thiên Thắng! đệ, đệ có thể nào làm vậy được, đệ ..."

Lý Thiên Thắng cao giọng: "Đại ca! Bảo trọng!" chớp mắt gã đã biến mất trong màn đêm.

Tâm trạng rối bời lại không dám bỏ vị trí đuổi theo, Lý Thiên Hành chỉ biết ngẩn người như trời trồng.

Lý Thiên Thắng thân hình bắn đi như mũi tên trong chốc lát đã đến nơi Lý Thiên Hùng thăm tử. gã quan sát bốn phía miệng lẩm bẩm: "Lũ ma quỷ! Lũ ma quỷ sát nhân nhất định trốn quanh đây! Ra đây mau, người trốn không được đâu, ra trả mạng cho huynh đệ ta!"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên: "Ta ở đây, ngươi không thấy sao?"

Thanh âm lạnh lẽo như băng giá không mang chút biểu cảm vang lên từ thình không khiến Lý Thiên Thắng rùng mình.

Ánh trăng bỗng bị che khuất bởi một cái bóng lớn, con ưng khổng lồ từ trên trời sà xuống, mỏ hướng về phía Lý Thiên Thắng, con ưng lật mình một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lý Thiên Thắng xoay mình há miệng định quát to, tiếc là con ưng đã giang hai cánh quạt mạnh, bụi vàng mù mịt bốc mạnh đến sức ép như ngàn quân tấn tới. Gã đến hít thở cũng khó khăn làm sao mà mở miệng hét ra cho được, dù chỉ là nửa tiếng.

Mỏ con ưng như lưỡi trủy thủ bén nhọn mổ đến Lý Thiên Thắng, gã miễn cưỡng trụ mã bộ giữ vững người nhưng thân hình lắc lư không ngừng.

Gã đột nhiên xuất kiếm.

Kiểm chém vào mỏ con ưng.

Tinh hoả tung toé, con ưng dù bị bức lui nhưng ngay lúc đó một luồng kinh lực ép tới chấn bay kiếm của Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Thắng đến kêu cũng không kêu được một tiếng, cả người té dài xuống đất, người nọ nhận thấy thời cơ đã đến mặc nhiên xuất kiếm.

Hoa kiếm toả sáng, kiếm mau như gió!

Lý Thiên Thắng không thể nhúc nhích, lui cũng không lui!

Phía sau gò đất vang lên một tiếng quát lớn.

Kiểm quang sáng chói, mau như chớp giật!

Kiểm phong kiếm, lưỡi kiếm sát nhân đã bị chặn lại.

Người tới một thân bạch y, thần thái anh tuấn, là Chu Bạch Tự.

Cùng lúc đó, con ưng khổng lồ tung cánh bay lên cao.

Nhưng từ phía sau gò đất sau vài tiếng la hét ba bóng người đồng thời bắn ra hướng về phía con ưng phát ra công kích.

Trong phút chốc bóng người và ưng mù mịt.

Lý Thiên Thắng mặt không đổi sắc, lui người về phía sau.

Tại gò đất đang diễn ra cuộc chiến giữa Chu Bạch Tự và tên sát nhân.

Lý Thiên Thắng lui về phía sau cùng Lý Thiên Hành lao tới trợ giúp Bạch Hân Như cùng Hà Bát, Trương Ngũ đối phó với con ưng.

Quả là se sẻ sẵn mồi, hoàng tước phía sau.

Đây chính là thâm ý của Truy Mệnh khi nói ‘Địch nhân sẽ tự tới’

Một cái bẫy.

Chu Bạch Tự nhìn thẳng người nọ lạnh giọng thốt: “Thật ra ngươi chẳng cần che mặt!”

Người nọ một thân y phục đen ngòm bất động không nói.

Chu Bạch Tự lại nói: “Ta sớm đã biết ngươi là ai!”

Mi tâm người nọ khẽ lay động một cái như thắc mắc.

Trắng sáng, ánh sáng nhàn nhạt phủ xuống bộ y phục đen ngòm của y cùng bộ trang phục trắng toát của Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự vừa cười vừa nói: “Nhất Kiếm Đoạt Mệnh! Trừ ngươi ra quả thật ta không thể nghĩ đến một người nào khác!”

Người nọ vụt đưa tay kéo tấm khăn che mặt xuống, vẻ mặt đầy sát khí nhưng vẫn lộ ra vẻ cao ngạo nói: “Tốt! Ngoại trừ Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh ta thì còn ai có thể đến!”

Chu Bạch Tự bỗng chấp tay hướng về Thi Quốc Thanh nói: “Đêm nay ắt không tránh khỏi một trường quyết đấu, lần tranh chấp trước ta muốn thỉnh giáo huynh một việc!”

Thi Quốc Thanh trấn tĩnh như sơn lạnh lùng thốt: “Được! Ngươi cứ hỏi, ngươi hỏi xong ta cũng có chuyện muốn hỏi!”

Chu Bạch Tự đáp: "Huynh quật khởi từ Côn Lôn, xét tài trí, võ công đều thuộc hàng thanh niên kiệt xuất của Côn Lôn, tại sao lại cam tâm khuất mình xưng thần với Đoạn Hồn cốc Vô Định công tử?"

Thi Quốc Thanh trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên đáp: "Đúng vậy! Ta tại phái Côn Lôn đích thực là nhất lưu kiếm thủ, nhưng mục tiêu của ta là chưởng môn nhân, bọn họ lại chỉ cho ta một cái danh hào 'Hậu khởi chi tú' rồi thôi. Ngoại trừ Vô Định công tử còn ai có thể mang lại cho ta chức chưởng môn nhân chứ?"

Chu Bạch Tự quả nhiên thất kinh.

Người thông minh thường lý tưởng rất cao.

Lý tưởng cao, tham vọng lớn, một khi thất bại thường xem trọng hơn người thường.

Như Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh, thanh niên đặc hỉ, kiếm thuật siêu phàm, xét võ công ắt đứng đầu Côn Lôn nhưng xét phẩm hạnh, tài cán thì lại không phải là một lựa chọn lý tưởng cho chức chưởng môn.

Bởi Thi Quốc Thanh thái độ cao ngạo, dưới mắt không người cho nên mọi việc xử lý đều không ổn, hoạch định không đủ tầm nên không lấy được sự tín nhiệm của người khác.

Nhưng gã chẳng lầy đó làm rắn để sửa đổi mà lại vì mục đích của mình bất chấp thủ đoạn.

Gã cho rằng chỉ có Vô Định công tử mới có thể yểm trợ gã nên dù khuất mình làm thủ hạ cũng không hối tiếc.

Chỉ là, Vô Định công tử là loại người dễ bị lợi dụng đến thế sao?

Đáng tiếc Thi Quốc Thanh trong cuộc u mê đã không bản khoản đến điểm này.

Lối nghĩ của gã quả thật đáng sợ, tính cách cuồng ngạo, quả thực làm Chu Bạch Tự kinh hãi.

Thi Quốc Thanh lạnh giọng thốt: "Người hỏi xong rồi chứ?"

Chu Bạch Tự thở dài đáp: "Hỏi xong rồi, xin mời!"

Thi Quốc Thanh nói: "Chậm đã, ta còn có chuyện muốn hỏi người!"

Chu Bạch Tự buồn tay xuống đáp: "Huynh cứ hỏi!"

Thi Quốc Thanh thanh âm lãnh khốc vô tình như cơn gió lạnh giữa đêm: "Người muốn đơn dả độc đấu hay quần công?"

Chu Bạch Tự lãnh đạm đáp: "Đương nhiên chỉ hai ta giao đấu, những người khác không can hệ!"

Thi Quốc Thanh hừ lạnh: "Thật sao?"

Chu Bạch Tự nhật nhẽo đáp: "Nhất ngôn ký xuất!"

Thi Quốc Thanh ha hả cười lớn: "Người trúng kế ta rồi! Trận chiến hôm ấy ngươi là bại tướng dưới tay ta. Nếu hôm nay ngươi lấy nhiều đánh ít còn có cơ hội nhưng lại vì cái danh dự bản thân mà bỏ đi một cơ hội tốt, thật là ngu ngốc!"

Chu Bạch Tự đáp: "Ta xem ngươi nên ít lời đi là tốt hơn, lần trước ta bại là do ngươi gian trá, lần này ta đã có phòng bị, võ công ngươi vốn không phải địch thủ của ta, muốn thủ thắng là chuyện khó khăn nếu ngươi vẫn cuồng ngạo tự đại ta e rằng không tốn mấy khí lực cũng có thể đả bại ngươi."

Thi Quốc Thanh nhất thời chấn động, khí thế cao ngạo tiêu liễm, hẳn dù gì cũng liệt hàng danh gia kiếm thuật, 'không thể khinh địch' bốn chữ yếu quyết hẳn đã sớm lĩnh ngộ, thần thái gã nhanh chóng khôi phục vẻ tinh anh nhưng giọng nói vẫn không phục: "Bằng vào trí lực của ta muốn giết ngươi dễ như lật bàn tay!"

Chu Bạch Tự cười nhật đáp: "Cứ như ngươi nói vậy, dù ngươi có giết được ta, thắng ta thì bọn họ tuyệt không cần ngươi, xuất chiêu đi!"

Thi Quốc Thanh dẫu cuồng ngạo tự đại nhưng vẫn không thể không khâm phục sự trầm tĩnh của Chu Bạch Tự, gã cười lạnh: "Vô luận kết quả như thế nào khi Vô Định công tử đến đây các ngươi đều chết không có đất chôn!"

Chu Bạch Tự nhú mày nói: "Vô Định công tử quả thực có thể tín nhiệm người đến vậy?"

Thi Quốc Thanh ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý đáp: "Đương nhiên, nếu hần không tín nhiệm ta, xem ta như tâm phúc làm sao có thể tự thân mình cười ngửa còn đưa ta con ưng khổng lồ để đi chứ!"

Chu Bạch Tự thở dài thốt: "Người đã nghĩ như vậy ta không cần phí lời nữa, chỉ là ta phải nhắc nhở người một câu, trận chiến này vô luận ai thắng ai thua chung quy sẽ có một người ngã xuống, có thể nói là sinh tử đầu nên ta xuất thủ ắt bất dung tình, người nên lưu tâm chú ý!"

Thi Quốc Thanh chậm chạp nâng kiếm ngang ngực, từng câu từng chữ chậm chậm nói ra: "Ta hiểu rõ! Người cũng phải nhớ kỹ, ta một kiếm giết được người ắt không dùng đến kiếm thứ hai, người yên tâm!"

Lời nói chấm dứt cả hai bỗng tĩnh lặng, một trường huyết chiến sắp diễn ra.

Sinh tử chiến.

10. Chương Mười Đồng Bùn

Ai tin khách vượt dặm trường

Chỉ xem trăng phủ dặm đường vắng lai.

Thiết tưởng cổ nhân cũng đã ngược đầu ngắm ánh trăng tại nơi này, cũng cô liêu tịch mịch.

Ánh trăng phủ nhẹ xuống mặt đất, loang trên vai Thi Quốc Thanh cùng Chu Bạch Tự.

Nơi này vẫn yên tĩnh lạ thường, vắng lại từ xa tiếng binh khí va chạm, mơ hồ có thể nghe được tiếng quát tháo cùng tiếng ưng rít lên giậm dừ.

Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh vẫn chưa xuất thủ, vẫn tại mảnh đất trống ấy, những gò đất gần nhất cũng cách trăm trượng.

Đất trống vốn cũng không bằng phẳng, rải rác trên mặt đất không ít những tảng đá to, nhỏ, cũng khó mà gọi là đá mà chỉ là những đồng bùn đất dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt mà thành.

Cả hai vẫn bất động.

Chu Bạch Tự hiểu rõ hần muốn giết chết Thi Quốc Thanh tuyệt đối không thể gấp gáp.

Gấp sẽ sơ hở, sơ hở sẽ dẫn đến sai lầm, sai lầm ắt tử vong.

Cho nên gã tuyệt đối không dễ dàng xuất thủ.

Thi Quốc Thanh mặc dù cuồng ngạo, nóng nảy nhưng hần biết đối thủ là ai, cho nên hần bình tâm tĩnh khí chờ đợi, chờ đợi cơ hội xuất thủ.

Bởi đối phó với Chu Bạch Tự một chiêu không thành ắt dẫn đến bại vong, nên hần không thể không thành.

Bọn họ đều hiểu rõ võ công của nhau, trong lòng vốn cũng có điểm bội phục đối phương.

Bọn họ tuyệt đối không dễ dàng ra tay, một khi đã ra tay ắt thạch phá thiên kinh, sinh tử quyết.

Nhưng bề ngoài bọn họ đều rần an nhiên, Chu Bạch Tự thậm chí trên mặt còn có nụ cười. Thi Quốc Thanh vừa hít thở một hơi, ánh mắt như đang đặt trên ánh trăng sáng, dường như cả người chìm trong trăng thanh gió mát.

Có ai tưởng được đây là thời khắc trước sinh tử chiến?

Đột nhiên, hai bóng trắng đen chớp động.

Trong thình không vẽ ra những tiếng gió rít gấp gáp.

Tiếng hét, âm ba!

Thi Quốc Thanh động trước!

Thân người hần rùn xuống, hai tay quào lấy hai nắm bùn ném về phía Chu Bạch Tự.

Trong trận chiến trước, luận kiếm thuật hần chẳng chiếm tiện nghi nhưng khi đấu nội lực hần mượn thế đã kích trúng Chu Bạch Tự một chưởng.

Cho nên hần quyết định trước hết tiêu hao nội lực của Chu Bạch Tự.

Đây rõ ràng là một hành động sáng suốt.

Chu Bạch Tự không dùng tay chống trả.

Nhưng đám bùn đất mang theo kinh khí bay đến mang theo không năm trăm cũng ba trăm cân lực đạo?

Nếu dùng kiếm ngăn chặn nhất định không phải biện pháp.

Chu Bạch Tự hoàn toàn không sợ hãi, gấp gáp, gã xoay kiếm vít một khối bùn nhắm vào đồng bùn kia hất ra.

Quả là một hành động sáng suốt, kỳ nhân kỳ hành.

‘Ầm’ một tiếng.

Hai đồng bùn chạm nhau giữa không trung, đồng bùn như nổ hoa bắn tung toé ra bốn phía.

Chu Bạch Tự lại hét lớn, mũi kiếm lại vít lên một đồng bùn.

Đồng bùn lại bắn vào không trung.

‘Rầm!’ đồng bùn lại vỡ tan.

Từng mảnh vụn li ti bắn ra tứ phía.

Đầy trời ánh cát vàng.

Giữa đồng bùn lầy ngập trời lại bắn ra tiếp một khối bùn to tướng.

Lại một tảng bùn khác bay ra ngăn chặn.

Bùn bay đầy trời bao phủ cả thân ảnh của Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh.

oOo

Con ưng khổng lồ vừa có người lao ra liền giang cánh muốn bay lên cao.

Ưng đã lên tầng không e rằng không có người nào có thể làm hại được nó.

Chỉ là nơi này gò đất chập chùng, đôi cánh dài mười thước của nó khó mà vung ra để lấy đà bay lên.

Nó cần vùng đất trống ước chừng ba mươi thước mới có thể cất cánh. Khi đã giương cánh bay cao ai mà bắt giữ được nó.

Con cự ưng hành động cực kỳ linh hoạt, nó kêu dài một tiếng đã lao ra hơn mười trượng.

Ngay lúc đó, một bóng trắng lướt tới, khình công của Hàn Như cao nhất tất là người đuổi kịp trước tiên.

Nàng vừa tới kiếm đã phóng vào cổ con ưng.

Nàng dù gì cũng là một nữ tử trẻ tuổi, đảm lược còn nhỏ, đối với dị vật trong lòng không khỏi nảy sinh thương cảm.

Do vậy, kiếm phóng ra nhưng mắt nàng nhắm lại nên trượt khỏi mục tiêu.

Nguyên nhân cũng không ngoài việc nàng không nhẫn tâm giết chết con cự ưng.

Con ưng dường như có linh tính, nó khép cánh, rít lên, rồi quạt cánh.

Hai cánh quạt mạnh tạo thành cơn gió xoáy cuộn đám cát vàng tung lên không trung.

Nữ hài tử về công phu mang tính tiểu xảo, hoa dạng đa phần đều luyện tốt bởi thân thể họ nhẹ nhàng như mèo vậy, nhưng hạ bàn của nữ hài tử phần lớn đều không ổn định, bởi chân của họ thon.

Chân nữ hài tử to quá sẽ rất khó nhìn.

Bạch Hân Như cũng không ngoại lệ.

Nàng còn chưa kịp mở to mắt thì kiếm đã bị đôi cánh to lớn quạt ra, cả thân hình cũng bị quạt bay ra ngoài.

Khi nàng đã mở to mắt ra được thì thân hình đã dừng cách xa một trượng, thân nàng bay ra như chim yến lượn, mũi chân đập xuống đất như điểm xuống mặt hồ nước phẳng lặng. Con ưng chỉ quạt hai cánh trong phạm vi mười thước mà kiếm của nàng đã bắn xa hai trượng ghim vào một gò đất.

Con ưng đã lao đến vùng đất trống thì sau gò đất lại phóng ra một người, 'roạt' mũi kiếm phóng ra nhắm nó mà đâm tới.

Tiếp sau cũng vang lên tiếng quát tháo, một mũi kiếm nữa đồng thời phóng ra.

Người đầu tiên là Lý Thiên Hành, tiếp sau đó chính là Lý Thiên Thắng.

Hai người vừa tạt xe ngựa làm trò giờ lại hợp sức mong thành 'sát thủ'.

Kiếm chưa đến nơi, con ưng như có linh tính hai cánh liền phát lên.

Lý Thiên Hành cả kiếm lẫn người bắn ra sau ngoài một trượng.

Lý Thiên Thắng bị quét trúng tay phải, đốt ngón tay gần như gãy lìa.

Con ưng này quả thực to lớn vô cùng, căn bản không ai có thể lại gần nó được.

Nhưng vẫn còn người có thể.

Con ưng lướt đi mười thước đã đến được bãi đất trống, hai cánh giang ra lấy đà bay lên.

Đúng lúc hai cánh nó vừa giang ra hai bên mình nó nhoáng lên hai bóng người, một cao một thấp.

Trường Đoản nhị đao.

Cánh trái của nó vừa giang ra đao của Trương Ngũ đã ghim xuyên qua, cắm sâu xuống đất.

Con ưng đau đớn cùng cực, rít lên lanh lảnh, cánh phải lật ngang quét về phía Trương Ngũ.

Lão vội buông đao thối lui nhưng vẫn không kịp, cả người trúng chiêu bắn tung vào gò đất đằng xa.

Con ưng điên cuồng giãy dụa rồi cuộc cũng thoát khỏi đao của Trương Ngũ, lập cập giương cánh muốn bay đi.

Tiếc là nó vẫn chậm một bước.

Đoản Đao Hà Bát thân hình nhỏ bé, thân thể linh hoạt đã tiếp cận nó, một đao xuyên bụng.

Nó rít lên đau đớn, cánh phải quét loạn, Hà Bát đắc thủ thoái lui nhanh chóng vẫn bị quét trúng bắn tung lên không trung.

Nó dù gì cũng là bách điều chi vương, trúng thương hai nơi nặng nề nhưng vẫn có thể mạnh mẽ bay lên. Nhưng cánh trái bị đâm lủng nên mất thăng bằng, nhất thời không thể bốc lên cao được mà là cách mặt đất khoảng một trượng, máu nhỏ thành hàng trên mặt cát vàng.

Một bóng trắng lướt tới, Hân Như.

Khinh công nàng cực cao, thân hình linh hoạt, con ưng vết thương đang đau nhức nhất thời không chú ý, nàng xoay mình bắn thẳng lên không trung, mũi kiếm xoáy về phía đầu nó.

Nó rít lên thê thảm, Hân Như buông kiếm bắn tung người về phía sau.

Con ưng rồi cuộc đã rơi xuống mặt đất, toàn thân co giật, giãy giụa.

Hân Như vẫn chưa hoàn hồn, nàng đứng trên một gò đất đằng xa thở dốc.

Từ đầu con ưng máu phun ra như suối.

Kiểm, đã ghim vào đỉnh đầu.

Con ưng khổng lồ cuối cùng cũng bất động, nó không thoát được ma trảo của tử thần.

Lông chim phủ đầy đất, con ưng đã im lặng trên mặt đất.

Bọn họ vẫn đứng một bên chưa hoàn toàn lấy lại bình tĩnh.

Thú nuôi của Vô Định công tử đã như vậy, chủ nhân của nó còn đáng sợ đến mức nào?

oOo

Từng tảng bùn không ngừng va chạm giữa không trung.

Bất ngờ, tiếng va chạm bỗng ngưng lại.

Lúc này, không gian chợt tĩnh lặng lại là một chuyện rất không bình thường.

Chỉ là Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh đều phát hiện xung quanh họ chẳng còn đồng bùn nào nữa cả.

Cách bọn họ chừng hai mươi thước còn có một đồng bùn to như chiếc bàn trà.

Chỉ có một.

Nhất định phải đoạt được.

Vô luận ai đoạt được ném về phía đối phương ắt sẽ chiếm ưu thế, đối phương dù ngăn cản hay né tránh đều rơi vào thế hạ phong.

Bất cứ ai một khi đã bị đối phương chiếm ưu thế ắt không thể cứu vãn đại cục.

Cho nên Thi Quốc Thanh, Chu Bạch Tự vừa ngừng tay thân hình đã lao đến đồng bùn đó, nhanh như chớp giật.

Thi Quốc Thanh nhanh hơn một bước.

Đầu ngón tay hắn đã chạm vào đồng bùn, trong lòng hắn mừng rỡ như lấy được vàng.

Bỗng nhiên hắn chợt nhận thấy đối phương có điểm khác lạ.

Hắn cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng lại không biết mình sai ở chỗ nào.

Hắn nâng đồng bùn lên, vô luận nặng hay nhẹ hắn nâng rất vững tay.

Hắn chợt chấn kinh, phản thủ rút kiếm.

Trước mắt hắn kiếm quang chói mắt.

Tả thủ hắn buông đồng bùn rớt ầm xuống đất, hắn đã biết hắn sai ở điểm nào.

Đáng tiếc, sai lầm đã có, hắn không thể cứu vãn.

Hắn phản thủ rút kiếm, kiếm ra khỏi vỏ được một nửa liền dừng lại.

Hai mắt hắn trợn trừng, gương mặt méo mó, toàn thân run rẩy.

Yết hầu của hắn có một cây kiếm xuyên qua.

Con người là một loại động vật rất buồn cười, bọn họ đa phần như nhau thường vì một sự tình tâm thường hoặc một món đồ tâm phào hoặc vì tranh hơi dẫn đến đấu nhau trời long đất lở, tranh đoạt không nhường.

Người ngoài thấu suốt, quả là một danh ngôn, khi người ta tranh chấp người là người đứng xem thì thường thường sẽ có sự đánh giá sự tình hết sức thấu triệt. Sau đó liền cho rằng sự tranh chấp ấy quả thực quá vô vị.

Nhưng nếu người là người trong cuộc lại tuyệt đối không thể nghĩ như vậy.

Giống như người đến một nơi cảnh vật tuyệt mỹ, không có gì ước thúc cho người tha hồ ngắm nghía với việc cho người đến nhưng qui tắc đủ điều, hạn chế đủ kiểu ắt là người sẽ lưu luyến, ấn tượng hơn nhiều.

Điều này cũng như người bước vào một toà thành và đứng cách xa trăm bước nhìn ngắm, cảm giác tất hoàn toàn khác nhau

Cũng chẳng khác người leo lên núi, thăm thú khắp nơi ắt sẽ hiểu rõ địa thế. So với việc người nhìn nó từ xa đó hoàn toàn là sự khác biệt, hai cảm giác khác nhau.

Chính là lúc người làm một điều gì đó không kịp suy nghĩ thì sau này người cũng không có cơ hội để làm lại.

Trong trận chiến này, Thi Quốc Thanh nếu có thời gian để suy nghĩ một chút có lẽ đã không chết dưới kiếm của Chu Bạch Tự.

Hắn lúc ấy thậm chí nghĩ nếu đem đồng bùa ném Chu Bạch Tự ắt hẳn sẽ thủ thắng.

Trong lúc đó Chu Bạch Tự cũng nghĩ như thế.

Nhưng đồng bùa chỉ có một, Chu Bạch Tự đột ngột thông suốt.

Tại sao phải tranh đoạt đồng bùa?

Tại sao không dùng thời gian đó để rút kiếm?

Chu Bạch Tự nhất thời thông suốt nhưng chậm một sát na suy nghĩ hẳn chậm hơn Thi Quốc Thanh một bước.

Thi Quốc Thanh tinh thần tập trung trên đồng bùa, Chu Bạch Tự tâm lại đặt trên thân kiếm.

Thi Quốc Thanh hạ thân, bấu lấy đồng bùa.

Thân hình hắn tự đặt vào thế cúi người hết sức bất lợi, tay lại vướng vào đồng bùa không thể linh hoạt.

Thời điểm đó, cơ hội đó Chu Bạch Tự tuyệt không bỏ lỡ.

Gã rút kiếm

‘Keng’, tiếng kiếm ra khỏi vỏ làm Thi Quốc Thanh cả kinh, tinh thần hỗn loạn, nghi hoặc.

Lúc này, kiếm quang đã lấp lánh.

Thi Quốc Thanh không phải gã ngốc, hắn lập tức biết hắn sai ở điểm nào.

Đáng tiếc hắn không có thời gian để sửa chữa sai lầm của mình.

Thân hình hắn mới thẳng lên, tay buông tảng bùa, vết hầu đã chạm vào kiếm của Chu Bạch Tự.

Hắn hồi thân rút kiếm, thân kiếm mới lộ ra một nửa, kiếm của Chu Bạch Tự đã xuyên qua vết hầu.

Kiếm của hắn rốt cuộc không rút ra được.

Nhất Kiếm Đoạt Mệnh mà ngay cả cơ hội rút kiếm ra cũng không có.

Hắn hối hận vì đã quá xem trọng đồng bùa, xem nó quá trọng yếu.

Hắn hối hận vì không nghĩ ra sớm một chút.

Đáng tiếc, con người ai cũng nhiều lần hối hận vì những việc mình đã làm, thời điểm hắn hối hận đã muộn.

Chu Bạch Tự nhìn Thi Quốc Thanh chậm chậm ngã xuống.

Gã vĩnh viễn không thể quên ánh mắt của hắn trước khi chết.

Ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, phần nộ, kinh nghi cùng oán độc.

Lòng bàn tay gã bỗng lạnh toát.

Gã cảm thấy chiến thắng của gã thật sự có chút may mắn.

Lần tranh đấu trước gã cũng đã sai lầm.

Lần đó, gã cùng hắn giành giật thanh kiếm, toàn lực tranh đoạt, hắn buông kiếm xuất chiêu kích trúng gã một chiêu.

Lúc ấy gã cũng hận mình tại sao lại dồn lực đoạt kiếm? Tại sao không buông kiếm xuất thủ?

Đó là kinh nghiệm, hôm nay tình huống tương đồng nhưng lại đặt trên mình đối phương.

Lần đó hắn thoát chết hoàn toàn nhờ vào sự trấn tĩnh, ứng biến và được Truy Mệnh trị thương, may mắn sót lại một mạng.

Hôm nay, rõ ràng Thi Quốc Thanh không có được cái vận khí đó.

Cái này gọi là ‘Gây ông đập lưng ông’

oOo

Đám người Hàn Như lần lượt xuất hiện bên cạnh Chu Bạch Tự.

Tiêu diệt được địch nhân bọn họ tự nhiên thở phào một hơi. Nhưng lúc ấy cái cảm giác cường địch đang tới khiến bọn họ khôn khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tuy không tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh nhưng bọn họ có thể đoán được sự thảm liệt của trận chiến.

Chu Bạch Tự cũng biết bọn họ đã trải qua một trường ác đấu, con ung kia ắt không dễ đối phó, chỉ cần nhìn thấy thương thế cùng sự mệt mỏi của bọn họ gã liền đoán ra.

Chu Bạch Tự phát tay áo nói: “Chúng ta quay về thôi!”

Quay về? Đúng rồi! quay về với Truy Mệnh chứ!

Truy Mệnh một người đang trấn thủ ba chiếc xe ngựa.

oOo

Sở trường của Thanh Sam Thập Bát kiếm là khinh công, lúc phi thân thanh sam tung bay, kiếm pháp như gió thoảng nên được giang hồ xưng tụng là Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Thanh Sam Thập Bát kiếm thì Lý Thiên Hành công lực cao nhất, Lý Thiên Thắng kiếm pháp giỏi nhất, bọn họ khinh công tự nhiên không tệ.

Nhưng hai người bọn họ so với Trường Đoản nhị đao thì thật là không nên so sánh.

Đoản đao Hà Bát khi chạy như một cuộn vải quay tròn, lăn lăn lộn lộn, nhưng bất kể người chạy như thế nào cũng đều ở sau lưng lão.

Lão còm nhom Trương Ngũ thì ngược lại, đôi chân ốm nhom không miếng thịt của lão không dài nhưng sải bước của lão lại gấp ba người thường, chưa cần chạy cũng đã như người thường bỏ trốn.

Đáng tiếc, xét khinh công Hàn Như còn trên một bậc.

Toàn thân nàng phiêu hốt như gió, bạch y tung bay, khi di chuyển như đang nương theo làn gió cuốn đi, dường như không ai theo kịp nàng.

Có thể song hành với nàng ắt chỉ có một người, Chu Bạch Tự.

Cũng chẳng thấy gã có bộ pháp gì, chỉ là nói chạy thì gã chạy, gã nhấc bước cảnh vật hai bên liền như ảo ảnh, bên tai cuồng phong rít lên, Hàn Như cũng vượt qua được gã.

Nhưng gã có nói nếu lấy đôi chân gã đuổi theo kịp Truy Mệnh thì ắt lúc đó mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây.

Đôi chân của Truy Mệnh có thể bước theo những góc độ khó mà tin được, khi gã chạy có khi còn nhanh hơn gió thổi. Cho nên trong giang hồ xét về thuật truy tung cái ngòi đầu không ai dành với gã cả.

Mã bộ của gã ổn định, cước pháp lại nhanh không thể tưởng tượng, người giang hồ tặng cho đôi chân ấy cái tên ‘Thiên hạ đệ nhất cước’

oOo

Lý thị huynh đệ vừa đuổi theo tới nơi.

Bọn họ vừa đến liền chấn kinh.

Nguyên do bọn Hân Như đều bất động ở phía trước.

Hà Bát, Trương Ngũ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Lý thị huynh đệ chậm chậm nhìn lại phía sau, không nhìn còn tốt, vừa quay lại sắc mặt họ đột biến, mồ hôi tràn ra như thác đổ.

Tiếng tiêu. Là tiếng tiêu, là khúc ‘Phá Trận’.

Tiếng tiêu chợt biến đổi, vừa đàng đàng sát khí lại chuyển qua ôn nhu buồn bã đến rơi lệ, bầu không khí như đặc quánh.

Bạch y nhân.

Bạch y nhân tay cầm ngũ tiêu, bước nhẹ dưới ánh trăng, toàn thân như hoà vào tiếng tiêu vang vọng.

Bạch y nhân niên kỷ tuyệt không quá tứ tuần, thần sắc cô tịch, nhưng gương mặt tuấn tú, ngay cả Chu Bạch Tự cũng tự thẹn không bằng, mi tâm ẩn ước linh khí căn bản không thuộc loại người trần tục.

Ai cũng không thể tin được ác danh trù thiên hạ, xuất thủ không sinh cơ, là hắc, Đoàn Hồn cốc chủ Vô Địch công tử.

Nhưng bọn họ không thể không tin bởi vì ngoại trừ Vô Địch công tử ra thiên hạ còn ai có thể truy tung bọn họ đến đây?

Vô Địch công tử! Ôi, Vô Địch công tử đã xuất hiện.

Một hồi lâu bọn họ mới dời ánh mắt sang Truy Mệnh, điều này cũng do Vô Địch công tử xuất hiện làm chấn động thần trí của họ.

Truy Mệnh lúc này ngồi trên một gò đất nhỏ phía trước ba chiếc xe ngựa, xem gã rất bình thản như chẳng có gì xảy ra.

Gã đến nhìn cũng không nhìn Vô Địch công tử lấy một cái nhưng sau gáy gã mồ hôi đã loang ra ướt áo, gã nốc từng ngụm rượu lớn, dưới chân gã lặn lội ba vò rượu cạn khô.

Bọn họ biết gã ở thị trấn đã mua năm vò rượu, trên đường đến đây gã cũng chỉ mới uống hết một vò. Vậy mà lúc này gã làm một hơi cạn sạch bốn vò thật khiến người khác kinh dị.

Nhưng bọn họ cũng biết tửu khí của gã càng lớn thì thân thủ lại càng cao minh, đối phó địch hân càng mạnh mẽ.

Vô Địch công tử chân chính là địch nhân lớn nhất của gã.

Vô Địch công tử thổi tiêu, gã uống rượu khiến cả đám Chu Bạch Tự thật chẳng biết làm sao cho phải.

Ai mà tưởng được dưới cảnh tượng u nhã như vậy lại ẩn tàng một trường kinh thiên động địa, một trận huyết đấu thảm liệt.

11. Chương Mười Một Vô Địch Công Tử

Truy Mệnh vươn vai vút vò rượu trống trơn lên không trung.

Vò rượu rót xuống vỡ nát.

Truy Mệnh chân nam đá chân xiêu gục gặc đầu nhìn bọn họ: "Mọi người sẵn sàng rồi chứ? Vô Dịch công tử thật lòng muốn chờ tất cả đông đủ mới chịu xuất thủ đấy!"

Vô Dịch công tử tà áo trắng phất phơ, ngọc tiêu gõ nhẹ lên hộ khẩu nói: "Đoạn Hồn cốc hiện giờ đang cần nhân tài, không rõ ý các hạ thế nào?"

Chúng nhân không khỏi buồn cười, Chu Bạch Tự đã trấn tĩnh lại liền lạnh lùng thốt: "Không có khả năng!"

Vô Dịch công tử cười nhạt: "Tốt! Các vị đã không cần vậy, cùng lên đi!"

Trương Ngũ cười lớn lấy lại tinh thần, cao giọng nói: "Không phải lo! Không phải lo! Tất cả chúng ta sẽ cùng lên để lãnh giáo người!"

Vô Dịch công tử nét mặt có chút nét cười: "Cũng hay! Ta rất thích người phóng khoáng, ta sẽ để người chết được toàn thây!"

Hà Bát tức giận giẫm mạnh chân như đang xéo một con giun, lớn giọng quát tháo: "Mẹ bà người! Người dám xem thường Trường Đoãn nhị đạo chúng ta sao?"

Vô Dịch công tử thần sắc vẫn không đổi, quả thực Thái Sơn có đổ trước mắt cũng chỉ vậy mà thôi, thốt: "Kỳ thật nếu không để các người vào mắt ta đã không tự mình đến đây giết các người!"

Lời nói của hắn trước trước sau sau đều chém chém giết giết, tựa như cả bọn nhất lưu cao thủ đang đứng đây tùy tiện đều phải chết dưới tay hắn vậy. Lý Thiên Thắng động nộ nói: "Giỏi! Người đến một tên thủ hạ cũng không mang theo sao?"

Hắn cười đáp: "Ta không cần!". Chính xác, với võ công của hắn thật sự không cần thủ hạ.

Hắn lại cười nói tiếp: "Huống hồ thủ hạ đắc lực nhất dưới tay ta Vô Vị tiên sinh, Thi Quốc Thanh, Thiết Dực thần ưng đều bại dưới tay các người, ta mang theo thủ hạ làm gì?"

Truy Mệnh bỗng đứng thẳng người lên, một chút men say cũng không còn, ánh mắt lấp lánh, tỉnh táo trầm giọng nói: "Chúng ta có thể bắt đầu được rồi!"

Vô Dịch công tử quảng ngọc tiêu xuống đất, hay tay áo rũ xuống cười đáp: "Có thể bắt đầu!"

Lý Thiên Hành là người thứ nhất muốn xông lên nhưng gã chợt nhớ lại lời Truy Mệnh lúc thảo luận ở trên xe về cách ứng chiến Vô Dịch công tử, gã có nói một câu 'Đối phó người như Vô Dịch công tử nếu không đoàn kết thành một khối, hành sự lỗ mãng đơn độc thì kết quả chỉ có một, chết. Hơn nữa đã chết còn làm giảm thực lực của toàn đội, quả thực tội không thể tha thứ.'

Cho nên gã trấn tĩnh lại, hạ kiếm xuống, toàn bộ tinh thần giới bị trên người Vô Dịch công tử.

Lý Thiên Thắng vốn cũng định liều mạng người chết ta sống nhưng sức nhớ đến lời Truy Mệnh phân tích với bọn họ, 'Vô Dịch công tử song chưởng thiên hạ vô địch, ta sẽ dùng đôi chân khổng chế đôi tay của hắn. Kiếm pháp của Bạch Tự vừa nhanh vừa hiểm sẽ dùng để khổng chế đôi chân của hắn, khiến hắn không thể khinh công, thậm chí tốt nhất không thể di chuyển. Khinh công Hàn Như tốt nhất nên tập trung công vào thượng bàn của hắn. Trường Đoãn nhị đạo pháp tinh kỳ cần tập trung đánh vào giữa người hắn. Kiếm pháp Thiên Hành, Thiên Thắng bạo liệt thì tập trung vào hạ bàn. Tuyệt đối không ai công sai phương vị đã định, nếu không ắt toàn quân thảm tử.'

Lý Thiên Thắng hồi tưởng lại liền toàn thân bắt động.

Hà Bát động nộ tuốt đao dậm mình phòng lên, thân người vừa nhích đã dừng lại, lời của Truy Mệnh vang lên trong đầu lão, 'Nhất định phải tỉnh táo! Đối phó với Vô Dịch công tử nếu không trầm tĩnh chỉ có đường chết, chúng ta càng vọng động hắn càng dễ dàng đắc thủ!'

Trương Ngũ đao giơ lên trời người đã đình bộ, lời Truy Mệnh nói như gió thổi ghé vào tai lão: "Dùng cảm có khi phiền phức nhất, Vô Vị chết như một gã ngốc tử vậy!"

Bạch Hàn Như thân hình lẳng không gần một trượng bỗng nhẹ nhàng hạ xuống đất, nàng nhớ lại lời Truy Mệnh căn dặn: "Nếu tất cả mọi người giữ đúng phương vị được giao thì chúng ta còn có ba phần thắng, còn

nếu mỗi người đều xông lên muốn làm anh hùng thì ắt chúng ta sẽ bại, bại triệt để không khác một đám cầu hùng!”

Chu Bạch Tự bên tai vẫn văng vẳng nhắc nhở của Truy Mệnh:”Khi ta vừa động mọi người lập tức công kích. Tuyệt đối không chần chừ vì thời cơ chỉ có một!”

Vô Dịch công tử vốn ung dung tiêu sái nhưng trong lòng đã thầm chấn động, bởi hắn nhìn thấy được đôi phương kết nối thành một khối.

Hắn chưa bao giờ thấy qua một lực lượng như thế.

Cái cảm giác đáng sợ, áp lực từ bốn phía ép xuống khiến hắn hít thở có phần trầm trọng, sát khí.

Từ phía Bắc, Thiên Hành, Thiên Thắng đang trừng mắt nhìn hắn, cái thần sắc tựa như sẵn sàng thí mạng cũng phải chém cho địch thủ một nhát.

Ở phía Nam, hai lưỡi đao, lưỡi dài, lưỡi ngắn lấp loá, vẻ mặt của hai lão như mèo đang quan sát chuột, tựa như không cảm dao vào người hắn ắt sẽ không cam tâm vậy.

Hắn lại nhìn Hân Như và Bạch Tự.

Thân thể nàng phiêu phiêu dật dật, tùy thời lúc nào cũng có thể vút lên như một con chim nhỏ.

Đáng sợ hơn chính là Bạch Tự. Hắn không khỏi liếc mắt chăm chú nhìn gã.

Bạch Tự hai tay ôm kiếm sát vào lòng, nhân kiếm hợp nhất, ý tùy tâm sanh, không gì cản được. Đích thực là cảnh giới bất khả chiến bại của thuật dụng kiếm.

Đến khi mắt hắn nhìn đến Truy Mệnh thì không thể nói là giật mình nữa.

Hắn thấy gã cước bộ đạp Đông chống Tây, chẳng ra Tử Ngọ càng không Tứ Bình, chân phải gã hướng sang bên trái nếu xoay ngang ắt thành Tử Ngọ, lúc ấy chân phải gã chuyển hướng vào trong thì hoá Tương Liên, lúc ấy chân trái gã đá ra thì chỉ cần vùng eo trầm xuống cả người gã liền có thể bắn vọt tới công kích.

Hắn bắt đầu cảm thấy ngột ngạt.

Chu Bạch Tự trong lòng lại cảm thấy thất kinh trước thái độ nhàn nhã của Vô Dịch công tử, cái thần thái mục hạ vô nhân chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Hắn chấp nhẹ hai tay sau lưng, ánh mắt nhàn nhạt mông lung nhưng ai cũng có cảm giác hắn nhìn thấy tất cả.

Bởi vì hắn không hề thủ thế nhưng lại hoàn toàn có thể cùng lúc tiếp được công kích của bảy tên cao thủ trước mắt. Nếu thủ thế ắt có khoảng trống, đây chính là sơ hở chí mạng.

Cho nên hắn không thủ thế mà nhàn nhàn nhả nhả đợi địch thủ phát động công kích, giống như hắn giăng ra một tấm lưới lớn giờ ngồi chờ từng con cá bơi vào vậy.

Chu Bạch Tự chấn kinh vì gã hiểu rõ cảnh giới ‘Thủ tức không thủ, không thủ tức thủ’ đích thực là đỉnh phong của võ học.

Lạnh lẽo, tĩnh lặng.

Bóng trăng đã tà, ánh trăng nhạt dần, đã qua canh bốn.

Mồ hôi ướt đầm áo Lý thị huynh đệ.

Hơi thở của Trường Đoãn nhị đạo càng lúc càng trầm trọng.

Thân hình Hân Như khẽ run lên.

Gió thổi mạnh, lạnh ngắt.

Chu Bạch Tự nhân kiếm hợp nhất, nhập định.

Còn Truy Mệnh thì đến ánh mắt cũng chẳng ngược lên

Vô Địch công tử vẫn cứ ung dung tiêu sái như đang dạo vườn hoa nhưng trên đỉnh đầu xuất hiện một luồng khói trắng nhẹ.

Đột nhiên, Truy Mệnh hú lên một tiếng quái dị, động thân.

Thân vừa động, song cước đã bốc khỏi mặt đất.

Nhưng vừa lao ra hơn trượng gã lại đình thân

Ngay sát na ấy Vô Địch mắt bắn tinh quang chiếu thẳng vào Truy Mệnh.

Chỉ là không phải Truy Mệnh ra tay.

Ngay lúc ấy, Chu Bạch Tự cả người lẫn kiếm lao đến, Hân Như song hành áp sát Vô Địch công tử, Hà Bát, Trương Ngũ đao ảnh đầy trời phủ kín Vô Địch công tử, Lý thị huynh đệ xuất chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều đồng quy vu tận.

Giương Đông kích Tây, phòng bất thắng phòng.

Đáng tiếc, địch nhân là Vô Địch công tử.

Ánh mắt hắn vẫn không dời khỏi Truy Mệnh nhưng hai tay chiêu số trùng trùng như đã sớm nhìn thấu mưu toan của bọn họ.

Định lực của hắn quả thực bất phàm hoàn toàn đã đạt tới cảnh giới ‘Lâm nguy bất loạn, vững như Thái Sơn’

Đang sắc bén, kiếm vô tình.

Song chưởng của hắn quét ngang kinh phong bao bọc không người nào có thể đến gần hắn trong phạm vi một trượng, ngoại trừ Chu Bạch Tự.

Bóng chưởng trùng trùng như thần long cuốn gió lấy hắn làm trung tâm công ra bốn phía. Chưởng ảnh kích Hân Như lui ra hơn trượng, Trương Ngũ, Hà Bát cũng bị ép văng ra, thân hình lắc lư té ngổ xuống đất, Lý thị huynh đệ vừa tiếp cận chưởng phong đã bị chấn bay ngoài hai trượng, nhất thời bò dậy cũng không xong.

Ngoại trừ Chu Bạch Tự.

Nhân kiếm hợp nhất xoáy sâu vào vùng chưởng phong nhưng vẫn bị chấn động, tinh thần phân tán, không xác định rõ phương vị rơi nghiêng xuống đất.

Đừng nói chuyện vây công hay kiếm chế, đến tiếp cận Vô Địch công tử bọn họ cũng không có năng lực.

Võ công của hắn vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Truy Mệnh quát lớn một tiếng, tai còn chưa nghe được đã thấy gã áp sát Vô Địch công tử, có cảm giác thân pháp của gã còn nhanh hơn tốc độ âm thanh.

‘Hát!’ một tiếng, gã đã tiếp cận Vô Địch công tử xuất cước.

Chỉ tiếc địch nhân là Vô Địch công tử.

Hắn nhắc tay vỗ ra một chưởng, tay hắn đưa sau nhưng đến trước.

Truy Mệnh cách gã ba thước nhưng trúng một chưởng thối lui gần một trượng.

Còn cách ba thước gã mới có thể đá trúng địch nhân.

Đao quang loá mắt, Hà Bát, Trương Ngũ lại đánh tới.

Vô Địch công tử cười to, song chưởng mờ mịt, chớp mắt hai lão đã thoái lui, khoe môi trào máu.

Kiểm của Hân Như lao đến, hắn vỗ nhẹ ra một chưởng đã chấn bay cả người nàng ra ngoài.

Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng lại ôm kiếm phóng vào.

Công kích liên miên bất tuyệt nhưng hần chẳng chút rối loạn, hai ống tay áo phất phơ đưa nhẹ ra Lý thị huynh đệ đã vắng ngược trở lại.

Thiên Hành vắng ra xa hơn một trượng được Thiên Thắng đỡ lấy, cả hai loạng choạng trụ lại cạnh một tảng đá lớn, cả hai hoành thân lại chém xả ra một kiếm.

‘Roạt!’ mũi kiếm xé một đường trên áo Vô Địch công tử, hần chợt biến sắc, nhất chưởng kích ra như chớp giật kích mạnh vào ngực Thiên Thắng.

Cả người gã sụm xuống, lồng ngực lún sâu vào, ngũ quan trào máu, khí tuyệt mệnh vong, kiếm của gã nhích thêm một phân nữa ắt có thể đả thương Vô Địch công tử.

Đáng tiếc, gã đã không thể đẩy thêm dù chỉ nửa phần lực đạo.

Thi thể gã cuộn theo chín phần lực đạo bắn tung về phía Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự thu kiếm, hay tay bắt chéo kiên định đỡ lấy thi thể Thiên Thắng, bằng mọi giá không để thi thể của gã trúng kiếm của mình mà tan xương nát thịt. Chỉ là chưởng kinh quá bá đạo ép bắn tung con mắt của gã ra ngoài, xương cốt toàn thân gãy nát.

Chu Bạch Tự cố gắng nương theo lực đạo cuối cùng cũng đỡ nhẹ được thi thể gã nằm xuống.

Văng lên một tiếng thét thảm của Thiên Hành:”Thiên Thắng, đệ ...” cốt nhục tình thâm, ai có thể tưởng được sự bi ai của tiếng kêu đau thương ấy.

Trương Ngũ bỗng siết chặt nắm tay quát lớn:”Không có khả năng, không có khả năng, không có ...” lão liên tiếp quát lớn bảy, tám lần. Hà Bất tiếp lời lão, thanh âm như muốn phát khóc:”Không lại gần được, làm sao đánh đây ...”

Hai lão vốn không phải hạng người tham sống sợ chết, nhưng đến lại gần Vô Địch công tử còn không được thì làm sao mà đánh đây?

Chỉ có một người không nản chí.

Truy Mệnh.

Thân hình gã biến động đã thấy xuất hiện trước mặt Vô Địch công tử, cái cách mà gã di chuyển đến không ai có thể nhìn thấy rõ ràng.

Gã xuất hiện trước mặt nhưng chưa kịp nháy mắt song cước lại tung ra từ phía sau lưng Vô Địch công tử.

Gã đột nhiên biến thế công vào lưng không khỏi làm Vô Địch công tử rùng mình, tay hần hạ xuống cước Truy Mệnh đã đến.

Truy Mệnh ngoại trừ hạ bàn cực kỳ ổn định, ngàn quân khó chuyển ra thì song cước của gã có thể tùy tâm phát xuất, thậm chí từ những góc chết vẫn có thể đá ra, hai cước này của hần quả thực bất khả tư nghị.

Gã phản thân, chân phải vọt lên quá đỉnh đầu đập vào sau đầu Vô Địch công tử, chân trái nhấc lên công vào hạ bàn của hần, một trên một dưới quả thực khó mà phòng bị.

Điều đáng sợ nhất chính là chân trái gã lại công về phía sau, đây là điều mà người khác không thể tưởng tượng được, đầu bàn chân phải cũng từ sau đánh ngược tới, từ phía sau người đánh tới căn bản không thể biết được cước của gã đang nhắm vào đâu, cho dù có chặn được chân trái của gã thì chân phải gã đã đá vào đầu, lúc đó e rằng chẳng có ai trên đời này có thể tránh khỏi toác đầu ra mà ngậm cười nên chín suối.

Chỉ là địch nhân của gã là Vô Địch công tử.

Hần đúng là có chút kinh ngạc, nhưng cũng trong lúc kinh ngạc mà tìm ra cách ứng phó, chớp mắt hần đã tìm ra cách đối địch thích hợp.

Hần một khi đã nhìn rõ tình hình, một khi đã rõ mình cần làm gì liền không e dè, lập tức xuất thủ.

Song cước của Truy Mệnh đã bị song thủ của Vô Địch công tử chụp trúng. Trong mười năm trở lại đây đại khái hần là người đầu tiên có thể lấy hai tay bắt trúng hai chân của Truy Mệnh.

Truy Mệnh giật mình, hoàn toàn bất ngờ! Cả người gã bị Vô Địch công tử nhấc lên.

Nhưng gã lập tức trấn tĩnh, bởi chỉ có tỉnh táo mới có thể ứng phó.

Gã ép toàn bộ nội lực xuống hai chân.

Vô Địch công tử xuất thủ như gió, mặc dù có thể kịp thời chụp lấy hai chân Truy Mệnh nhưng hung hiểm vạn phần. Bởi vì chỉ cần hấn chậm một chút thì cước đã đến nơi.

Hấn không chế cặp chân của Truy Mệnh nhưng nhất thời không lay động được.

Hấn lập tức trầm mình, định dùng mười phần công lực vùng tay phẩy đôi chân này của Truy Mệnh.

Chu Bạch Tự nhìn thấy hai chân của Truy Mệnh bị Vô Địch công tử khoá chặt liền cùng Hà Bát, Trương Ngũ có cùng tâm trạng, tuyệt vọng.

Chỉ là, gã lập tức nhớ lại Truy Mệnh đã nói qua khi bàn bạc cách đối phó Vô Địch công tử, khi đó việc của Truy Mệnh là đôi tay của hấn, mặc dù bây giờ gã ở thế hạ phong nhưng đôi tay của Vô Địch công tử đã bị gã cuốn lấy.

Là cơ hội không thể bỏ qua!

Chu Bạch Tự lập tức thét lớn, kiếm lao đi!

Vô Địch công tử lâm nguy bất loạn, hấn lập tức cảm nhận được sát khí cũng như kiếm khí ép đến sau lưng, lẽ đương nhiên hấn lập tức có quyết định ứng phó.

Nếu không buông Truy Mệnh ắt hấn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục nhưng nếu hấn tạm tha Truy Mệnh thì vẫn có thể hạ gục gã dưới chưởng của mình.

Nâng lên được, bỏ xuống được vốn là bản sắc anh hùng.

Hấn quát lớn một tiếng hai tay quăng Truy Mệnh ra ngoài, hoành thân phát chưởng, chưởng phong cuốn Chu Bạch Tự bay như chiếc lá giữa cuồng phong.

Truy Mệnh cả người bị ném ra nhảm vào gò đất cách đó hai trượng.

Gã quát lớn, song cước toàn thân tụ lực ít nhất không dưới bốn trăm cân lực đạo, cả người bay ra khoảng một trượng lập tức rơi xuống.

Người vừa trầm xuống, mũi chân tiếp đất, xoay người đã đến trước mặt Vô Địch công tử, ngay trước mặt hấn!

Vô Địch công tử đang dụng song chưởng bức lui Chu Bạch Tự, trong lòng chợt thấy bất ổn, hấn vừa hồi thân đã thấy một quyền Truy Mệnh đánh tới.

Quyền này chiêu thức hết tầm thường nhưng nhanh, cực nhanh!

Truy Mệnh nhanh, hấn còn nhanh hơn!

Hữu thủ hấn đưa ra chụp cứng cổ tay Truy Mệnh, một quyền đó tất nhiên không tới đích, tả thủ hấn cong lại chụp tới ngực Truy Mệnh.

Truy Mệnh cả kinh, toàn thân chấn mạnh.

Ở tình huống bình thường gã chỉ cần thối lui là có thể tránh chiêu nhưng cổ tay gã đang bị chụp cứng, cú giạt người của gã vẫn không thể thoát sự kiềm toả chỉ có thể tránh khỏi sự nguy hiểm, chỉ là ngực áo bị chụp trúng, cả người bị nhấc lên.

Huyết chiến liên miên, Vô Địch công tử đối phó thất đại cao thủ chẳng những chiếm hết thượng phong mà đến chân cũng không di động quá nửa thước.

Hấn kiến chiêu phá chiêu, chưởng ảnh trùng trùng đích thực bất khả chiến bại. Hơn nữa gặp khó không lùi, lâm nguy bất loạn, trấn định như sơn.

Nhưng ở một góc độ khác mà nói, đôi chân của hắn ắt không hữu dụng bằng hai tay, công phu trên chân của hắn tuyệt không thể so sánh với Truy Mệnh. Tuy nhiên, song chưởng ứng chiến đã quá dư thừa cần gì đến trợ giúp của đôi chân nữa.

Hắn từ lúc bắt đầu đến giờ chưa đi sai một bước, chưa bỏ lỡ một cơ hội xuất thủ, chưa lãng phí một khắc thời gian, chưa làm sai bất cứ điều gì.

Nhưng, hắn cũng là người, làm người cuối cùng ắt cũng có sai lầm.

Hắn đã làm sai một việc: hắn đã để Truy Mệnh đến quá gần.

Hắn quyết định rất nhanh, tuy Truy Mệnh ở sát hắn nhưng toàn bộ tinh thần hắn đều giới bị song cước của gã, hữu thủ hắn buông lỏng đang muốn một quyền tiễn Truy Mệnh sang Tây Thiên.

Truy Mệnh trừng mắt nhìn hắn, mặt gã bỗng đỏ bừng, miệng hé ra, mãn thiên hoa vũ phun thẳng vào hắn.

Rượu! Là rượu!

Truy Mệnh uống rượu là vì điều này.

‘Rượu là bằng hữu tốt nhất của người, chẳng những giúp người tiêu tan sầu muộn còn giúp người giả say quay cuồng, giả điên hưởng lạc, còn có thể thay người giải quyết địch nhân’, đây là ‘danh ngôn’ đặc ý của gã.

Cho dù võ công siêu phàm như Vô Địch công tử cũng không thể tránh kịp, một kích bất ngờ này của Truy Mệnh há có thể dễ dàng phá giải?

Gã phun rượu như rào xông chân phải đã tạt ra, chân trái chạm đất.

Vô Địch công tử chỉ kịp quay mặt đi, phân nửa của hàng ngàn giọt rượu phun đến bắn vào gò đất bên cạnh, nửa còn lại bắn thẳng vào mặt hắn.

Những giọt rượu bắn vào gò đất không ngờ xuyên thấu qua hết để lại trên đó vô số lỗ thủng to nhỏ.

Phần còn lại bắn lên mặt Vô Địch công tử lập tức hoá hơi bay mất, trên mặt hắn đến máu cũng không rơi xuống một giọt.

Hắn đem toàn thân công lực phủ trên mặt ngạnh tiếp toàn bộ, tuy không mang thương nhưng nhất thời không khỏi chấn động, đầu văng mắt hoa, càng không xong ở chỗ thiên hạ không ai có thể luyện cho đôi mắt đao thương bất nhập, hắn cũng không ngoại lệ.

Cho nên mắt hắn đau đến mức không thể mở mắt lên được.

Chỉ là Vô Địch công tử là nhân vật thế nào, cho dù hắn mù cả hai mắt thì bọn Truy Mệnh cũng khó mà chiếm được tiện nghi hưởng chi hắn chỉ tạm thời không nhìn thấy mà thôi.

Cho nên bọn họ phải nắm chắc thời cơ.

Đây là thời cơ tốt nhất!

Kể cả khi Vô Địch công tử đau đớn hắn vẫn hoàn toàn tỉnh táo, đang có một luồng kinh lực quét đến!

Không chần chừ, hắn quát lớn, hữu chưởng vỗ ra.

Mặc dù hắn phát chưởng sau nhưng hắn rất tự tin nó sẽ đến trước, chỉ cần chưởng trúng Truy Mệnh ắt gã sẽ bắn tung ra ngoài vậy cước của gã sẽ thành vô dụng.

Hướng chi gã chỉ xuất ra một cước, áo gã thì hắn đang nắm trong tay, dù mắt hắn đang tạm thời không thấy nhưng chỉ cần trước tiên trừ khử Truy Mệnh hắn có thể nói hoàn toàn an tâm.

Quả thực vậy, chỉ cần chưởng lực của hắn áp đến thì trong thiên hạ không ai có thể xuất cước. Hơn nữa hắn ra tay sau quả nhiên tới trước đã kích trúng phía trên ngực Truy Mệnh.

Như có một việc hắn đã phán đoán sai lầm, người khác thì ắt không chịu nổi một chưởng của hắn nhưng Truy Mệnh có thể! Gã chỉ trụ một chân nhưng vẫn có thể ngạnh tiếp một chưởng này không ngã xuống.

‘Rắc!’ kinh lực quá mạnh, rốt cuộc cũng chấn gãy chân của Truy Mệnh.

Nhưng cước của gã vẫn không thay đổi phương vị đá thẳng vào giữa ngực Vô Địch công tử.

Sau đó cả người gã bắn tung ra ngoài.

Thương thế của gã đích thực rất nghiêm trọng, người gã bắn ra ngoài ba trượng mới ngã xuống đất, bò dậy cũng không nổi.

Nếu không phải gã nội công thâm hậu, Vô Địch công tử vì mắt đau nhức mà công lực phân tán đồng thời trúng của một cước thì một chưởng đó ừu cò đủ lực lượng ắt gã đã táng mạng.

Mà lúc này Chu Bạch Tự cũng không bỏ lỡ thời cơ, kiếm của gã đã đâm tới sau lưng Vô Địch công tử.

Vô Địch công tử cố gắng trụ hai chân lại.

Mặc dù hấn đã vận công chống đỡ nhưng trúng một cước của Truy Mệnh, bất kể là ai dẫu không chết cũng phải trọng thương.

Hấn trúng thương tuyệt không nhẹ, người hấn bắn về phía sau nhằm ngay phía kiếm của Chu Bạch Tự mà lao tới.

Hạ bàn của hấn đích thực không vững chãi.

Hấn lập tức phát giác sau lưng kiếm khí bức tới nhưng không thể trụ vững người lại.

Kiếm đã đến như lôi điện, hấn vận toàn lực xoay nghiêng người té nhào xuống đất.

Hấn nhất định phải bảo toàn tính mạng, chỉ cần hít thở một hơi hấn nhất định có thể tru sát toàn bộ địch nhân.

Hấn nghiêng người quả nhiên kiếm đi lệch sang một bên, cắm thẳng vào tay trái của hấn, đâm xuyên qua!

Một kiếm này đích xác đã phế bỏ một tay của hấn.

Hấn gào lên đau đớn, sau liền khép chặt tay trái vào người kẹp cứng kiếm của Chu Bạch Tự, hữu chưởng chop ngay mạch môn của gã, gã toàn lực giãy mạnh vẫn không thoát được.

Hấn cười rú lên như lang sói, liền đó chột buông tay ra, Chu Bạch Tự chưa kịp phản ứng hấn đã trở mình vỗ xuống một chưởng.

Ngay lúc đó đao quang chột hiện, hai mũi đao cắm sâu vào hai bên sườn của hấn.

Là hai lão, Trường Đoản nhị đao.

Hai lão đã nắm chắc cơ hội, đến đúng thời điểm, xuất đao!

Nếu Vô Địch công tử mắt không thấy đường, thân trúng thương nặng, tay trái bị phế, tay phải đang vung lên cao thì năng lực của hai lão tuyệt đối không thể gây một chút thương tích cho hấn.

Toàn thân hấn nhuộm máu gào lên thê thảm, Hà Bát, Trương Ngũ bỏ cả đao bắn người về sau nhưng hữu chưởng của hấn đã phát ra, thân hình hai lão còn đang giữa không trung đầu đã vỡ tan.

Đầu vỡ nát tung toé giữa không trung, từ phía dưới phun lên hai vòi máu!

Một bóng người lao đến quát gấp:”Bạch cô nương! Mau ...”

Vô Địch công tử dưới tình trạng như vậy vẫn có thể nghe tiếng đoán ra phương vị, hấn lại bổ ra một chưởng.

Người nọ hét thảm, đã không thể tránh khỏi, hữu chưởng của hấn cắm vào đầu người nọ, nhất thời không rút ra được.

Lý Thiên Hành đã mất đi mười bảy huynh đệ tình thâm nghĩa trọng. Đến hôm nay lại hi sinh chính tính mạng của mình để kiếm chế hữu chưởng của Vô Địch công tử.

Bạch Hân Như quát lớn đâm ra một kiếm

Kiếm của nàng xuyên qua lưng Lý Thiên Hành rồi cắm vào bụng Vô Địch công tử.

Nàng vốn không phải người tàn nhẫn, nàng vốn vẫn dịu dàng, đầm thắm như người thường, một nữ tử ôn nhu.

Nhưng nàng cũng minh bạch một điều nếu kiếm của nàng đi sai mục tiêu tánh mạng của Truy Mệnh và Chu Bạch Tự ắt dữ nhiều lành ít.

Đầu Lý Thiên Hành đã bị chẻ làm đôi cho dù thế nào cũng không thể cải tử hồi sinh, không thể để hấn chết uống.

Nàng phải tàn nhẫn, phải lang độc một kiếm xuyên ngực Thiên Hành mà đâm thẳng vào Vô Địch công tử.

Cùng lúc đó, Chu Bạch Tự lo lắng Vô Địch công tử sẽ hạ sát thủ với Hân Như, tình thế cấp bách gã dồn sức giật mạnh rút thanh kiếm đang kẹp trong tay Vô Địch công tử ra.

Chỉ là thanh kiếm dưới kinh lực chấn ép của Vô Địch công tử đã vỡ nát, vụn vụn méo mó, vốn đã thành đồng sắt vụn không thể dùng được nữa.

Hân Như một kiếm đâm trúng Vô Địch công tử, nàng thở phào một hơi trong lòng nghĩ rằng hấn đã chết chắc, chợt từ xa vọng lại tiếng của Truy Mệnh: "Cẩn thận! Phản thủ! Nguy hiểm!"

Nàng đưa mắt thấy hấn người nhuộm máu tươi, mặt mày quỉ dị, cặp mắt kéo đầy gân máu trừng trừng nhìn nàng, hữu chưởng rút mạnh từ đầu Thiên Hành ra.

Nàng bị dọa đến phát khiếp, nhất thời chết trân quên cả rút kiếm.

Là lực lượng nào khiến hấn vẫn còn có thể trợn trừng đôi mắt mà chưa ngã xuống?

Thù hận, nó cũng là một loại ý chí kiên định.

Chu Bạch Tự vừa gấp rút vừa sợ hãi, khuỷu tay thúc vào lưng Vô Địch công tử, miệng quát lớn: "Hân Như! Rút kiếm mau!"

Gã vốn cấp bách nên toàn lực thúc mạnh vào lưng Vô Địch công tử nhưng hấn không chút phản ứng ngược lại khuỷu tay gả lại tê chồn, chuyện khác không nói, chỉ riêng nội lực thâm hậu này của hấn cũng đã hiếm người có thể so sánh.

Hân Như bừng tỉnh tức thì rút kiếm!

Vô Địch công tử diên cuồng hét lớn, một cước đá bay thi thể Thiên Hành.

Hân Như đã kịp thời hồi kiếm nhưng lúc này hữu chưởng của hấn đã bổ xuống, thế như thác đổ, lực tựa vạn quân.

Chu Bạch Tự gấp quá hoá liều liền quăng bỏ kiếm, hai tay chụp cứng lấy hữu chưởng của Vô Địch công tử.

Tay của hấn liền chậm lại nhưng vẫn không dừng lại, cánh tay mang cả người Chu Bạch Tự từ sau lưng quật về phía trước nhắm Bạch Hân Như mà lao xuống.

Ngay lúc chiêu thức của hấn chậm lại Hân Như đã định thần lại nhưng vì sợ gây gây ra thương thế cho Chu Bạch Tự nên chần chừ không dám xuất kiếm.

Cùng lúc đó, một bóng người phóng lên cao quát lớn: "Hân Như! Hạ thủ!" liền đó bóng người đã áp sát Vô Địch công tử.

Điểm kinh nhân đó là người đó chỉ dùng một chân nhưng có thể phóng qua ba trượng, áp sát Vô Địch công tử từ phía bên phải, hai tay đưa ra toàn lực chế trụ mạch môn tay phải của hấn.

Truy Mệnh!

Bạch Hân Như không do dự nữa, kiếm chiêu lăng lệ cắm thẳng vào giữa bụng Vô Địch công tử.

Hấn gào lên một tiếng quái gở trước khi chết, hữu chưởng quất tới đem cả Chu Bạch Tự và Truy Mệnh ném văng về phía trước, tâm chưởng vẫn hướng về Bạch Hân Như phóng tới.

Nàng chỉ nghe tiếng kêu thảm của Chu Bạch Tự, tiếng các đốt ngón tay gãy lác rắc của Truy Mệnh thì chưởng phong như núi đổ đã áp tới, nàng đành tận sức, song chưởng đưa ra đón đỡ, 'Ầm!'

Nàng lại nghe một tiếng nổ lớn rồi cảm thấy thân mình như chiếc lá cuốn theo gió bốc lên cao rồi mất đi tri giác.

Chu Bạch Tự cũng chỉ cảm nhận được một lực đạo ngàn cân ép chặt lên người gã, đè gã bẹp xuống.

Rồi gã nghe một tiếng nổ lớn, sau cũng mất đi tri giác.

Lâu, rất lâu sau đó, gã mới hồi tỉnh.

Gã khẽ nhúc nhích đầu liền đau như búa bổ, mắt như nhìn thấy ngàn sao. Đến lúc định thần lại mới nhận ra mình đang nằm trên một đồng cát.

Nếu rơi vào một tảng đá có lẽ gã đã ngủ giấc nghìn thu rồi.

Bốn phía tĩnh lặng, sự yên lặng nhuộm đầy tử khí.

Gã cố gắng đứng lên nhưng chỉ khẽ nhích động toàn thân đã nhói đau đến toát mồ hôi, đau đến toát mồ hôi lạnh, gã bèn nằm yên không dám vọng động.

Gã biết ít nhất mình bị gãy ít nhất ba đốt xương.

Gã miêng cường lê thân đi tới chỉ mong tận mắt thấy Vô Địch công tử đã vong mệnh.

Vô Địch công tử đã chết!

Cuối cùng hắn đã chết!

Người hắn đầy máu, bộ quần áo trắng rách nát, bộ dạng cực kỳ đáng sợ, hai mắt vẫn trợn trừng!

Hắn chết không nhắm mắt.

Trận chiến này hắn rất không nên chết!

Nhưng hắn đã chết!

Phải chăng tà bất thắng chính? Hay do vận khí quá xấu?

Cánh tay trái của hắn cơ hồ bị kiếm của Chu Bạch Tự tước ra.

Dưới hai vai còn cắm hai thanh đao.

Trước khi chết hắn vẫn phát ra được một chữ.

Không ai có thể quên một chữ đó. Cái uy thế đó, cái khủng bố đó so với một chữ toàn lực của Yến Cuồng Đồ năm xưa chỉ e rằng không khác biệt!

Chữ đó đánh ra khi hắn đã trọng thương nhưng có thể đánh bay Truy Mệnh, Chu Bạch Tự, Bạch Hân tam đại cao thủ.

Đáng tiếc, hắn chỉ đánh ra một chữ.

Một chữ sau khi phát ra địch nhân đều bắn tung ra ngoài, bỏ dẫy không nổi nhưng hắn đã sức cùng lực tận, ngã xuống!

Đã ngã xuống, hắn vĩnh viễn đã không thể đứng lên nổi!

Tổ chức thống trị Đoạn Hồn cốc ba tháng sau đã giải tán, Vô Địch công tử chết, Vô Vị tiên sinh chết, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh rõ ràng cũng đã chết, chỉ còn lại Vô Hình thư sinh Kim Thắng Sơn cần bản không đủ sức khống chế cục diện. Vì vậy Đoạn Hồn cốc một trong tứ đại tuyệt địa của võ lâm trong mắt người giang hồ đã trở thành một điểm du ngoạn rất ư bình thường.

Bởi vì Vô Địch công tử đã tử vong!

Hắn đã mất mạng, Chu Bạch Tự mới có thể thở phào một hơi, gã bỗng nhiên nhìn thấy Truy Mệnh đang nhìn hắn cười hi hi ha ha.

Cặp xương đùi của gã đã gãy, thân bị trọng thương nhưng vẫn có thể ngồi dưới đất, nụ cười vẫn nở mắt nhìn Chu Bạch Tự.

Có lẽ người hấn làm bằng sắt, Chu Bạch Tự thầm nghĩ.

Vô Dịch công tử bị thương đánh loạn nhưng lấy mạng của Truy Mệnh không dễ như vậy nhưng cũng bẻ gãy xương đùi của gã, với gã mà nói thì không quá một tháng liền có thể phục hồi như cũ.

Ác mộng đã qua nhưng trong lòng Truy Mệnh vẫn còn ớn lạnh. Nếu trong trận đấu hung hiểm vừa rồi chỉ cần chậm đi một sát na của bất cứ ai ắt bọn họ toàn bộ đã thảm tử.

Vô luận ra sao việc bảo vệ tiêu ngân vẫn hoàn thành, Vô Dịch công tử đã chết.

Chu Bạch Tự sức nhớ tới Bạch Hân Như, gã cuống cuống tìm kiếm.

Hân Như vắng ra ngoài ba trượng nằm trên một gò đất.

Gã nhìn thấy rất rõ dù nàng đang hôn mê chưa tỉnh nhưng bộ ngực vẫn đang phập phồng, hiển nhiên nàng chỉ bị chấn động mà thôi.

Nếu không phải Vô Dịch công tử tuyệt khí hơn nữa Truy Mệnh cùng gã toàn lực triệt tiêu lực đạo chưởng cuối cùng của hấn chỉ sợ tính mệnh của nàng đã chỉ mệnh treo chuông.

Mọi việc đã qua.

Bò lên được trước tiên là Truy Mệnh.

Chỉ cần còn một hơi thở hấn tuyệt đối không nguyện ý ngã xuống.

Hấn không bằng sư đệ Lãnh Huyết của hấn ở sự kiên nhẫn, quật cường nhưng khả năng chịu đựng, nếm mật nằm gai thì gã hơn nhiều.

Đương nhiên, gã với hai vị sư huynh của gã, Thiết Thủ, Vô Tình đều có nét đặc biệt riêng của mình.

Quyển II - Vong Mệnh đã kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-2-vong-menh>